

PK
3791
A7S25
1910

UNIVERSITY OF TORONTO
LIBRARY

WILLIAM H. DONNER
COLLECTION

*purchased from
a gift by*

THE DONNER CANADIAN
FOUNDATION

BIBLIOTHECA INDICA:
A
COLLECTION OF ORIENTAL WORKS

PUBLISHED BY THE
ASIATIC SOCIETY OF BENGAL.

NEW SERIES, No. 1251.

Saundarananda m Kavyam
सौन्दरनन्दं काव्यम्
Asuaghosa
आर्यभट्टाश्वघोष प्रणीतम् ।

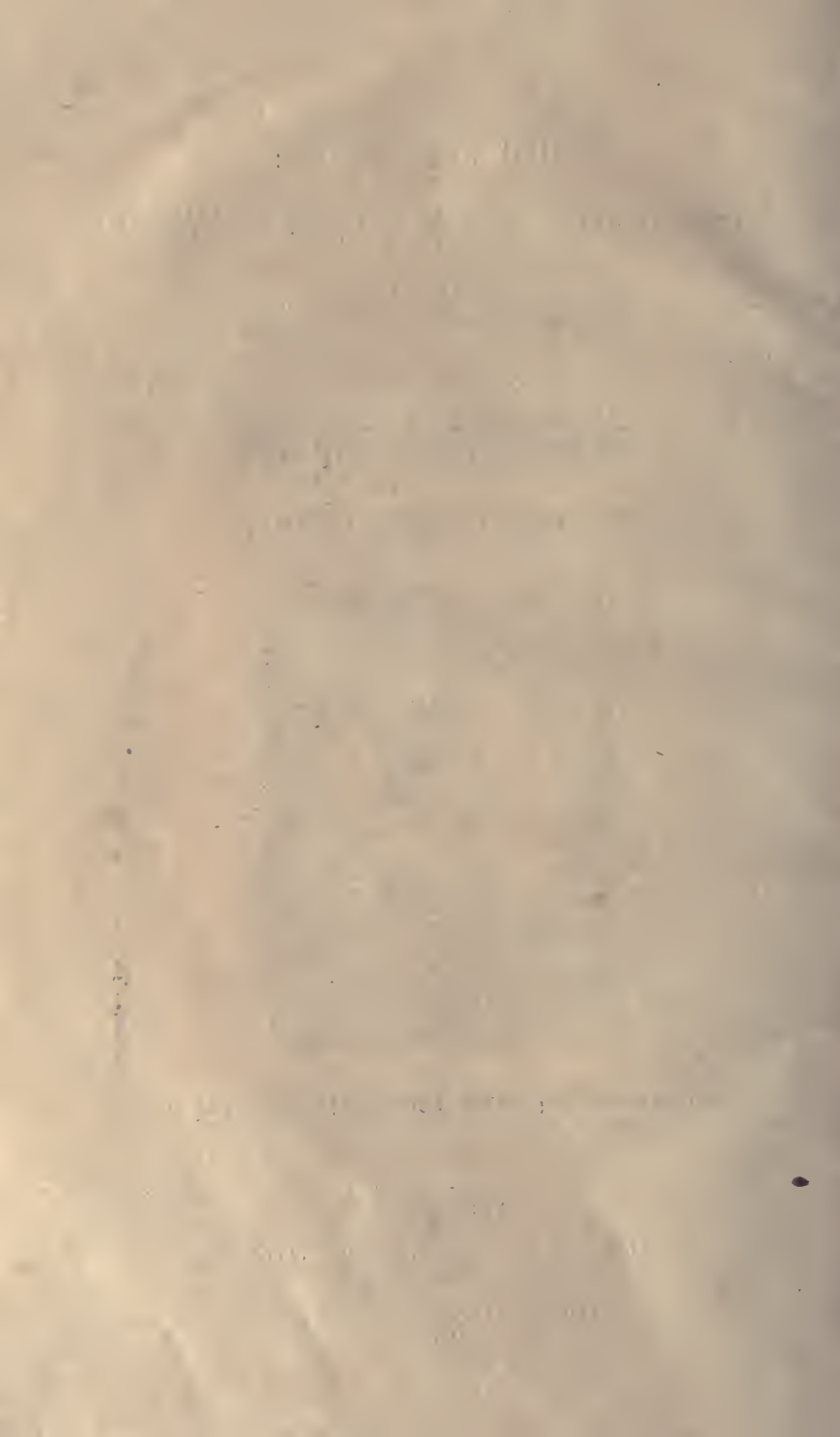

महामहोपाध्यायश्रीहरप्रसादशास्त्रिणा सम्पादितम् ।

CALCUTTA :

PRINTED AT THE BAPTIST MISSION PRESS,
AND PUBLISHED BY THE
ASIATIC SOCIETY, 1, PARK STREET.
1910.

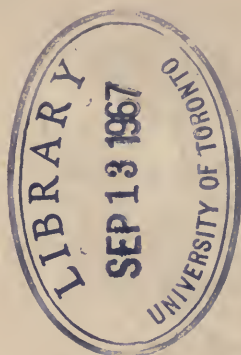

उत्सर्गपत्रम् ।

स्वस्ति । श्रीमदतिप्रचण्डभुजदण्डेत्यादि-विविध विरुदाबलि-
विराजित-मानोन्नत-श्रीश्रीश्रीमहाराज मेजर जनरल सर चन्द्र-
शम्भेर जङ्ग बाहादुर राणा जि, सि, वि. जि, सि, एस, आइ
एण्ड डि, सि, यफ अनररि कर्णेल फोर्थ गोर्खाज् खोड् लिन्
पिघा को काण्ड् राण्ड् स्यान् प्रादममिनिष्टार एण्ड मार्शल.
नेपाल करकमलेषु ।

यदश्वघोषः प्रवरः कवीनां
चकार काव्यं रसभावपूर्णम् ।
शमाश्रयं लोकहितं गभीरं
बभूव तत् कालवशाद्विपुलम् ॥
तवाक्षयाद् भारतरत्नकोषा-
दुद्धृत्य यन्मुद्रितमेतदद्य ।
गुणानुमन्धाननिविष्टबुद्धे
गुणज्ञतायास्तत्र सोऽनुभावः ॥
यथाश्वघोषस्य गुरोः प्रसादात्
सुविस्तृतं राज्यमभूत् कणर्कैः ।
तत्काव्यमुज्जीवयतस्तथा ते
राज्यं समृद्धञ्च सुभित्तमस्तु ॥

PK
3791
A7S25
1910

S. K. Kumar
D. K. Kumar
23rd Dec 1905

PREFACE.

In 1898 I examined very hastily a Palm-leaf MS., greatly dilapidated, of Saundaranandaṃ Kāvyaṃ at the Durbar Library, Nepal. It was so dilapidated that I did not venture to turn the leaves over. I mentioned the existence of the manuscript in p. 74 of my Nepal Catalogue published in 1905. When again in Nepal in 1907 one of my first objects was to examine this manuscript very carefully. It proved to be a poem by Aśvaghoṣa. But as it was impossible to make a copy from that ruined manuscript, I expressed my regret that such an important work should be obtained in such a ruined condition. The ever kind and courteous Librarian, Subba Viṣṇuprasāda Rāja-Bhaṇḍārī, brought a complete paper manuscript of the work for my inspection. It was written in the 18th century Newari hand and full of mistakes. But it delighted me to have a complete copy of one of Aśvaghoṣa's great epics; and I at once asked for a copy of the MS. Coming to Calcutta, I began to copy this manuscript for the press, but found the task very difficult. For modern scribes of Nepal do not know Sanskrit and change स्त and वृ at pleasure. The 'S's and 'N's are not much cared for. The final ण is in most cases dropped; and they often make strange combination according to their fancy. The 18th century MS. was thus full of inaccuracies, and the modern copy made for me simply added to these.

When my MS. copy for the press was ready, I found it impossible to go to press with that copy, and I wondered how Prof. E. B. Cowell prepared his MS. for the press, of the Buddhacarita with two 19th century MSS. only. I knew that the Māhārāja of Nepal was very unwilling to

lend Palm-leaf MSS. to anybody. So I did not venture for a long time to ask him for a loan of the MS. But at last I took courage and explained to him the circumstance under which I could not do without the loan, and that a good work of a great man would be lost without it. He was graciously pleased to lend me both the dilapidated Palm-leaf and the Paper manuscripts for three months, and I set to work at once.

The Palm-leaf MS., which I indicate with the letters P.L.M., is complete. It has thirty-five leaves of six lines each. But the first two lines of the reverse side and the last two lines of the obverse side of every leaf are almost gone. Sometimes the lacuna invades the third and even the fourth line. There are some worm-eaten places besides. But the MS. is of great use. It is written in the 12th century Newari character. The writing agrees with that of Professor Bendall's No. 1693, dated 1165; and it is uniformly correct. I have, wherever possible, followed the readings of P.L.M.

Where that aid was not available, I had to follow the Paper manuscript indicated by P.M., and my difficulties were great. I had to restore letters, sometimes words; I had to slightly alter the text, which I have indicated by the letter T. in the notes. Sometimes I had to carefully observe the remnants of letters in P.L.M., sometimes the top or end of a vertical stroke, sometimes a dot, sometimes the remnants of a curve to ascertain what might have been the word in that manuscript. This has necessitated the inclusion of notes on reading at the end of the work. My future critics may find fault with me, might point out errors of judgment; but I have the satisfaction of having done my best for three or four months which I passed in company with Aśvaghoṣa.

It may not be out of place to mention here that I do not think that P.M. is a transcript of P.L.M. There are remarks in the 'notes' which will show the readers that the

original from which P.M. has been copied is a different MS. from our P.L.M. For P.M. sometimes gives a better reading; sometimes it supplies omissions in P.L.M.

Now the question is : Is the work really by Aśvaghoṣa ? And my answer is in the affirmative. My reasons are as follow :—

(i) The last colophon of Saundarananda in both P.L.M. and P.M. describes Aśvaghoṣa as Sāketaka, Suvarṇākṣīputra as Vadanta, Ārya and Ācārya—the same colophon in fact that is given in the Tibetan version of Aśvaghoṣa's Buddhacarita (see Thomas' paper on Matri-ceta and Mahārāja Kamkalekha. Ind. Ant., 1905, September).

(ii) The two works Saundarananda and Buddhacarita supplement each other in giving information about Buddha's life. His departure from the palace and his studies and meditations are given in detail in the Buddhacarita, but very briefly in Saundarananda. The establishment of Kapilavāstu as a capital is given in detail in Saundarananda, but very briefly in Buddhacarita. Buddhacarita touches only on the conversion of Nanda, but it is expanded into a whole poem in Saundarananda.

(iii) The Vedic and the Paurāṇika allusions are almost identical in the two works. The failings of Parāśara are mentioned in B.C. IV. 76 and in S. VII. 29. Vasiṣṭha's failings are described in B.C. IV. 77 and S. VII. 28. The failings of Pāṇḍu are given in B.C. IV. 79 and in S. VII. 45. The troubles of Vyāsa with a woman of ill-fame at Benares are described in B.C. IV. 16 and S. VII. 30. The failings of Ṛṣyaśṛṅga, Gautam, Viśvāmitra and others are similarly described in both the works. A deep knowledge of Brahminic lore is perceptible in both the works.

(iv) The words तर्ष धर्मन् पुष्पवर्षं प्रविद्ध uncommon in classical Sanskrit are common in both these works. The incorrect form of गृह्य is used in both the works. The

collocation *प्रासादसोपानतल प्रणादं* and *बहुविधमार्गगामिनां* are common to both. *उप + पद* in the sense of birth, *परि + यम* in the sense of spending time, and *स्था* in the sense of standing still, are peculiar to both. Instances may be multiplied, but I need not increase the bulk of the Preface with them.

(v) Peculiarities of style are the same in both. Both the works are fine examples of the *Vaidarbhīriti* and *Prasādaguṇa* (or the perspicuity of style), with this difference, that the style of the *Buddhacarita* compared to the beautiful style of the *Saundarananda*, appears to be a little ruder. This may be owing to the want of good materials on which Cowel worked, or perhaps it was the earlier work. Deviations from Classical Sanskrit are numerically less in the *Saundarananda* than in the *Buddhacarita*. The easiness and flow are greater in the *Saundarananda*, and the poetry deeper and more attractive.

But for want of art the *Saundarananda* would have been equal to any of the best poems in Sanskrit. I would not venture to brand either the poetry or the language of *Saundarananda* as artificial. The language is popular and the poetry fascinating.

To an ordinary critic Kālidāsa's fame rests on similes. If so, Asvaghōṣa certainly excels him. Nothing can be simpler than the following :—

तां सुन्दरीं चेन्न लभेत नन्दः
सा वा निषेवेत न तं नतभूः ।
द्वन्द्वं ध्रुवं तद् विकलं न शोभे-
तान्योन्यहीनाविव रात्रिचन्द्रौ ॥

Compared to this—

परस्परं स्पृहणीयशोभं
न चेदिदं द्वन्द्वमयोजयिष्यत् ।

अस्मिन् द्रव्ये रूपविधानयत्नः

पत्युः प्रजानां वितथोऽभविध्यत् ॥

would appear to be stale and insipid.

Compare also—

तं गौरवं बुद्धगतं चकर्ष

भार्यानुरागः पुनराचकर्ष ।

सोऽनिश्चयान्नापि ययौ न तस्यौ

तरंस्तरङ्गेस्त्रिव राजहंसः ॥

and

मार्गाचलव्यतिकराकुलितेव सिन्धुः ।

शैलाधिराजतनया न ययौ न तस्यौ ॥

In the Buddha-carita are to be found all sorts of Buddhist technical terms. But in the Saundarananda the most abstruse ideas of the Buddhist philosophy are expressed in the simplest language and with the help of the most homely metaphors, as an instance :—

दौषो यथा निर्वृतिमभ्युपेतो

नैवावनिं गच्छति नान्तरिक्षम् ।

दिशं न काञ्चित् विदिशं न काञ्चित्

स्नेहक्षयात् केवलमेति शान्तिम् ॥

तथा कृतौ निर्वृतिमभ्युपेतो

नैवावनिं गच्छति नान्तरिक्षम् ।

दिशं न काञ्चित् विदिशं न काञ्चित्

स्नेहक्षयात् केवलमेति शान्तिम् ॥

XVI, 28, 29.

The four noble truths are expressed in the following terms :—

बाधात्मकं दुःखमिदं प्रसक्तं

दुःखस्य हेतुः प्रभवात्मकोऽयं

दुःखक्षयो निःश्रयणात्मकोऽयं

त्राणात्मकोऽयं प्रश्नमाय मार्गः XVI. 4.

जरादयो नैकविधाः प्रजानां

सत्यां प्रवृत्तौ प्रभवन्त्यनर्थाः

प्रवात्सु घोरेष्वपि माश्लेषु

न ह्यप्रसूतास्तरवश्चक्षन्ति ॥ XVI. 10.

तज्जन्मनो नैकविधस्य सौम्य

दृष्ट्यादयो हेतव इत्यवेत्य

तांश्चिन्धि दुःखाद् यदि निर्मुमुक्षा

कार्यक्षयः कारणासंक्षयाद्वि

XVI. 25.

The turning of the wheel of law is expressed in the following terms :—

अथ धर्मचक्रमृतनाभि धृतिमतिसमाधिनेमिमत् ।

तत्र विनयनियमारमृषिर्जगतो हिताय परिषद्वर्त्तयत् ॥

III. 11.

A summary of the work is given below :—

Kapila, belonging to the Gautama gotra, practised austerities like the Gautama Kakṣivān. He was second to Dīrghatapas and third of Kāvya and Angirāh. His hermitage was on the slopes of the Himavat.

Some Ikṣvāku Princes came to that hermitage, banished by their father at the instigation of their step-mother. Kapila became their Upādhyāya, and from the gotra of their Guru they became Gotamas though they were Kautsa before this. The sons of one father may have different gotras from accepting different Gurus, just as Rāma was Gārgya and Vāsubhadra was Gautama. These Ikṣāku Princes were called Śākyaas, because they lived at a spot covered by Śāka trees. One day the Ṛṣi rose to the sky with a pitcher of water and asked them to follow him in their

conveyances and told them to mark the line of water falling from the inexhaustible pitcher. Then he asked them to raise a city on the ground marked out by the water-line after his death—which happened in proper time. The Princes became unrestrained and the Ṛṣis left the place for the Himālayas. The Princes in their roamings obtained much hoarded treasure, and with that built a splendid city, which, as it was built at the Vāstu or residence of Kapila, was named Kapilavāstu.

In ancient India several hermitages were converted into cities; the most notable of them is Kausāmvī, from the hermitage Kuśamba. As they never imposed taxes on people against the rule of the Śāstras, this city soon became rich and populous. But a kingdom without a king is a prey to anarchy. So the Princes raised their eldest brother to the throne.

After some generations Śuddhodana became the king of the Śākya. He was a good king, and an ideal man.

Just at this time the gods of the Śuddhāvāsa heaven were on a tour of inspection on earth with the view to find a family in which Buddha, falling from the Tuṣita heaven, may be born; and they selected the Śākya family. The queen Māyā saw in a dream that a white elephant with six tusks was entering into her womb. The dream was interpreted very favourably, and a short time after Buddha was born. A younger queen gave birth to another boy named Nanda, the handsomeness of whose person earned for him the surname Sundara. Between these two sons the king shone like the Madhyadeśa between Himavat and Pāri-pātra. Of these Nanda sought for pleasure, while Buddha was always grave and serious.

He left Kapilavāstu for the purpose of practising austerities. He first went to Arāḍa, the preacher of emancipation, and then to Udraka, the lover of spiritual peace. But he left them as their ways did not appear to be the

proper ways. Anxious to know what is the highest bliss in this world, he practised severe penances, but he left that too, as it was not the proper way. Austerities he thought lead to disease, and so he ate rice and determined to know the immortal. He went under a fig tree and began to meditate. He conquered the armies of Māra and obtained the unperishable truth, and in order to preach that truth he went to the city surrounded by Varāṇā and Asā. There he revolved for the first time the wheel of law. Having instructed many people in Gayā, in Kāśi and at Giribraja, he went to instruct his own people at Kapilavāstu. The meeting of the father and the son was extremely pathetic, but Buddha was not moved at all. He preached and induced many people to enter the monastic order, and those who could not enter the order owing to serious family responsibilities, practised the rules of the order at home. The king, finding that his son was a much greater being, fell at his feet and received his instructions.

Though the whole city was under commotion, Nanda lived in his palace, immersed in pleasures in the company of his wife, a famous beauty. The husband and the wife were very fond of each other. One day the wife asked her husband to hold a mirror before her to enable her to paint and decorate her face. She looked at the beard of her husband and began to paint her cheek in imitation of a beard. The husband playfully bedewed the mirror and she was non-plussed. She felt annoyed but was at last appeased, and she finished her painting, when an old maid-servant informed the Prince that Buddha came to his house for begging his food, but as no one was there to give him anything he went away. Ashamed at his conduct Nanda left the palace in spite of the protestations of his wife who, however, extorted a promise from him to come before the paint in her cheek was dry, and went in search of the *Muni*. He found Buddha surrounded by a large concourse of men

and so could not approach him. He waited and waited and very late Nanda prostrated himself before Buddha and urged him to accept his hospitality. But Buddha hinted that he did not require it. He placed his alms-bowl in Nanda's hand, but Nanda was so anxious to return to his wife before the paint was dry that he wished to go back with the bowl in hand. Buddha saw this and spiritually attracted him. But Nanda's mind was bent on home. Buddha asked him to follow him to the Vihāra, which Nanda had to do. There Buddha instructed him. But it had no effect. Then Vaideha Muni came to the place, and was ordered by Buddha to initiate Nanda. But Nanda positively refused to renounce the world. Vaideha Muni reported the matter to Buddha who appealed to the good sense of Nanda. "I am your elder brother. I have renounced the world. Many of the Sākyas have done the same, others are leading an ascetic life though at home. All great Rājās renounce the world and why should you not do the same." Nanda gave a reluctant consent and he was immediately shaved. Nanda wept bitterly, but in vain.

Sundarī was greatly affected at the news. Her lamentations take up the whole of the 6th Canto. The next canto is devoted to the sorrows of Nanda who finds no pleasure in a mendicant life and thinks of failings of great Ṛṣis and great kings and at last resolves to fly away from mendicant life as soon as Buddha goes out the next day for begging.

The next canto begins with Maitreya, a Bhikṣu, asking Nanda how he felt. They go to a retired spot where they argue out the question in full, in two cantos, the 8th and 9th. The 8th condemns the company of females and the 9th is directed against pride in general. Nanda was inexorable, and so Maitreya reported the affairs to Buddha who sent for Nanda, and finding him unshaken in his

determination, took his hand and went up to heaven. They passed like birds through the Himalayan regions, which are described with great power and fancy. Then Buddha saw a she-monkey with one eye only, and asked if Nanda's wife was better than that blind creature. Nanda said 'infinitely better.' Then they passed to heaven, where the Apsaras caught the fancy of Nanda, who thought the distance between those and his wife was as great as that between her and the one-eyed monkey. He was anxious to get those, but Buddha told him that they could be had only by the practice of austerities, and Nanda consented to practise them for the sake of heavenly damsels, Buddha standing guarantee for his success.

Nanda got weak and emaciated by his penances. He was austere but his heart was all for the heavenly damsels. Ānanda came to him, congratulated him for his change of front and asked him if it was true that he was practising austerities for the sake of Apsaras. Being replied in the affirmative, he began a tirade against the enjoyments of the world and even those in heaven, all of which he declared to be transitory. The tirade had the desired effect. It produced a sense of shame. Nanda forgot his wife for the Apsaras and he now forgot the Apsaras for immortality. He became bold enough to approach Buddha and tell him that he was no longer anxious for the heavenly damsels. Glad to hear this from Nanda, Buddha lectured to him for nearly five cantos and then asked him to meditate on peace and spiritual advancement. At the beginning of the 17th Chapter Nanda retires to a forest for deep meditation. He is successful. He gets to the door of Nirvāṇa. He practises the four meditations, understands the evanescent character of the world, and becomes an Arhat. Grateful for what Buddha had done for him, he comes and takes the feet of the great preacher who orders him not to be satis-

fied with his own emancipation but to emancipate others also. Herein comes the distinctive creed of Mahāyāna. He goes out, sees his wife and relations, but quite a different Nanda. With this the book comes to an end, worthy of a great poet and of a great preacher.

इत्यर्हतः परमकारुणिकस्य शास्त्रः

मूर्द्ध्ना वचस्व चरणौ च समं गृहीत्वा ।

स्वस्थः प्रशान्तहृदयो विनिवृत्तकार्यः

पार्श्वान्मुनेः प्रतिययौ विमदः करौव ॥

भिन्नार्थं समये विवेश च पुरं दृष्टीर्जनस्याक्षिपन् ।

लाभालाभसुखामुखादिषु समः स्वस्थेन्द्रियो निःस्पृहः ॥

निर्म्मोक्षाय चकार तत्र च कथाः काले जनायार्थिने ।

नैवोन्मार्गगतान् जनान् परिभवन्नात्मानमुत्कर्षयन् ॥

There are two more verses in which the poet explains the object of the poem. They are :—

इत्येषा व्युपशान्तये न रतये मोक्षार्थमर्भाकृतिः

श्रोतॄणां ग्रहणार्थमन्यमनसां काव्योपचारात् कृता ।

यन्मोक्षात् कृतमन्यदत्र हि मया तत् काव्यधर्मात् कृतम्

पातुं तिक्तमिवौषधं मधुयुतं हृद्यं कथं स्यादिति ॥

प्रायेणालोक्य लोकं विषयरतिपरं मोक्षात् प्रतिहतं

काव्यव्याजेन तत्त्वं कथितमिह मया मोक्षपरमिति ॥

तद् बुद्ध्या शामिकं यत् तदवहितमितो न ललितम्

पांशुभ्यो धातुभ्यो नियतमुपकरं चामौकरमिति ॥

This shows that the poet wrote other works not of a poetical nature. This work he wrote काव्यधर्मात्; other works he wrote मोक्षान् (that is, for liberation, emancipation, philosophy). By this Āsvaghoṣa certainly alludes to his philosophical works, many of which are mentioned in Nanjio's Catalogue of the Chinese Tripitaka, and one of which has been translated from Japanese into English.

Nāgārjuna is the founder of the Mādhyamaka theory of the Mahāyāna school. He is often called the founder of the Mahāyāna itself. This is wrong, for the word Mahāyāna was known before him. Aśvaghoṣa has a book named Mahāyānaśraddhotpāda Śāstra ; and even before him there were works of the Mahāyāna school, for instance, the Lañkāvatāra Sūtra and the Śrīmālasūtra are known as Māhāyāna Sūtras. So Nāgārjuna was the founder of one of the sects of the Māhāyāna school. The Mādhyamaka theory did not exist before him. The theory of Śūnyatā is the essence of the Mādhyamaka theory. But in Śaundarananda the idea—even the word Śūnyata—does not occur. So Aśvaghoṣa seems to have belonged to some earlier school of the Māhāyāna, and that school, I believe, was Yogācāra. He often speaks of the practice of Yoga and uses the word Yogācāra twice. (See XIV, 19, and XV, 68.) The Vibhāṣa commentary is said to have been composed in the third council of Kaniska, and the Vaibhāṣika school of philosophy had its origin at that time. So Yogācāra comes between the Vaibhāṣika and the Mādhyamaka.

NANDA LEGEND FROM SANSKRIT SOURCES.

In Buddhacarita S.B., Chapter XIX, “ The princes, too, of the Śākya tribe, their mind enlightened to perceive the perfect fruit of righteousness, 1583.

“ Entirely satiated with glittering joys of the world, forsaking home, rejoiced to join his company (become hermits). Ānanda, Nanda, Kinpi (Kimbila), Aniruddha, 1584.

“ Nandupanada, with Kundadana, all these principal nobles and others of the Śākya family, 1585.

1586 “ From the teaching of Buddha became disciples and accepted the law.”

Kern's Manual of Indian Buddhism, page 28, note

refers to the 35th legend of the Bhadra Kalpāvadāna in which Sundara and Sundarananda appear synonymous with Nanda. But unfortunately the Asiatic Society's copy of the Bhadra Kālpāvadāna contains 34 legends only.

The story of Nanda in the Pāli literature :—

In the Dhammapada the following verses (Dhp. Nos. 13 and 14) are said to have been uttered by Buddha referring to Nanda.

Yathā agāraṃ ducchannaṃ
 Vuṭṭhī samativijjhati
 Evaṃ abhāvitāṃ cittaṃ
 Rāgo samativijjhati,
 Yathā agāraṃ succhannaṃ
 Vuṭṭhī na samativijjhati
 Evaṃ Subhāvitāṃ cittaṃ
 Rāgo na samativijjhati.

The first verse was said with reference to Nanda's state of mind before conversion, and the second with reference to his state of mind after the attainment of *sambodhi*. The commentary on these verses gives in full the story of his conversion. It runs thus:—* * * * * tato dutiyadivase Nanda-kumārassa abhisekagehappavesana-vivāha-maṅgalesu vattamānesu (satthā), piṇḍāya pavisitvā Nanda-kumārassa hatthe pattaṃ datvā maṅgalaṃ vatvā uṭṭhāyāsanaṃ pakkamanto kumārassa hatthato pattaṃ na gaṇhi. So pi Tathāgato gāravena pattaṃ vo bhaṇte gaṇhathā ti vattuṃ nā sakkhi; evaṃ pana cintesi: 'sopānasīse pattaṃ gaṇhissatīti'; satthā tasmiṃ pi ṭhāne na gaṇhi. Itaro 'sopānapādamūle gaṇhissatīti' cintesi; satthā tatthāpi na gaṇhi. Itaro 'rājaṅgane gaṇhissatīti' cintesi; satthā tatthāpi na gaṇhi. Kumāro nivattitukāmo aruciyā gacchanto satthu gāravena 'pattaṃ gaṇhathā' ti vattuṃ na sakkoti; idha gaṇhissati, ettha ettha gaṇhissatīti cintento gacchati.

Tasmim̐ khaṇe Janapadakalyāṇiyā ācikkhimsu : ‘ayye Bhagavā Nandarājānaṃ gahetvā gato, tumhehi taṃ vinā karissatīti. Sā udakabindūhi, paggharanteh’eva aḍḍhullikhitehi kesehi vegena gantvā ; ‘tuvaṭaṃ kho ayyaputta āgaccheyyāsīti’āha. Taṃ tassā vacanaṃ tassa hadaye tiriyaṃ patitvā viya ṭhitam̐; satthāpi tassa hatthato pattaṃ agaṇhitvā va taṃ vihāraṃ netvā : ‘pabbajissasi Nandā’ ti āha. So Buddhagāravena ‘na pabbajissāmīti’ avatvā ‘āma pabbajissāmīti āha. Satthā : tena hi Nandaṃ pabbājethā’ ti āha, satthā kapilapuraṃ gantvā tatiyadivase Nandaṃ pabbājesi * * *

* * * * *

Evam̐ satthari Jetavane viharante āyasmā Nando ukkaṇṭhitvā bhikkhūnaṃ etaṃ atthaṃ ārocesi : ‘anabhirato ahaṃ āvuso, brahmacariyaṃ carāmi, na sakkomi brahmacariyaṃ santānetuṃ, sikkhaṃ paccakkhāya hīnāyāvattissāmīti. Bhagavā taṃ pavattiṃ sutvā āyasmantaṃ Nandaṃ pakkosāpetvā etad avoca : ‘saccaṃ kira tvaṃ Nanda sambahulānaṃ bhikkhūnaṃ evam̐ ārocesi : “anabhirato ahaṃ hīnāyāvattissāmīti.” ‘Evam̐ bhaṇte ti’ ‘kissa pana tvaṃ Nanda anabhirato brahmacariyaṃ carasi, na sakkosi brahmacariyaṃ santānetuṃ sikkhaṃ paccakkhāya hīnāyāvattissasīti.” Sākiyānī maṃ bhante Janapadakalyāṇī gharā nikkhamantassa aḍḍhullikhitehi kesehi apaloketvā etad avoca—“tuvaṭaṃ kho ayyaputta āgaccheyyāsīti,” sa kho ahaṃ bhante tad anussaramāno anabhirato brahmacariyaṃ carāmi. hīnāyāvattissāmīti? Atha kho Bhagavā āyasmantaṃ Nandaṃ bāhāya gahetvā iddhibalena tāvatiṃsa-devalokaṃ nento antarāmagge ekasmiṃ jhāmakkhette jhāmakhānuke nisinhaṃ chinna-kaṇṇa-nāsā-naṅguṭṭhaṃ ekaṃ paluṭṭha-makkaṭṭhaṃ dassetvā tāvatiṃsabhavane Sakkassa devaraṇṇo upatṭhānaṃ āgatāni kakuṭapādāni pañca accharāsātāni dassesi ; kakuṭapādānīti rattavaṇṇatāya pārāpata-pāda

-sadisāni pādāni. Dassetvā ca pan' āha : ' tvaṃ kiṃ maññasi Nanda katamā nu kho abhirūpatarā vā dassa-
nīyatarā vā pāsādikatarā vā sākiyānī vā Janapadakalyā-
-nī imāni vā pañca accharāsātāni kakuṭapādānīti ?
' seyyathā pi sā bhante chinna-kaṇṇanāsā-naṅguṭṭha-palu-
ṭṭha-mkkaṭi evaṃ eva kho bhante sākiyānī Janapada
kalyāṇī imesaṃ pañcannaṃ accharāsātānaṃ upanidhāya
saṅkhaṃ pi na upeti, kalam pi na upeti, kalabhāgaṃ pi
na upeti ; atha kho imān'eva pañca accharā-satāni abhi-
rūpatarāni c'eva dassanīyatarāni ca pāsādikatarāni cā ti.
Abhirama Nanda ahaṃ te pāṭibhogo pañcannaṃ accharā-
satānaṃ paṭilābhāya kakuṭa-pādīnaṃ ti. Sace mañ bhante
Bhagavā pāṭibhogo abhiramissāma' ahaṃ
bhante bhagavati brahmacariyā'yāti. Atha kho Bhagavā
āyasmantaṃ Nandaṃ gahetvā tattha antarahito Jetavane-
yeva pāturahosi. Assosum kho bhikkhū : ' āyasmā kira
Nando Bhagavato bhātā matucchāputto accharānaṃ hetu
brahmacariyaṃ carati, Bhagavā kir'assa pāṭibhogo pañ-
cannaṃ accharāsātānaṃ paṭilābhāya kakuṭapādīnaṃ'ti.
Atha kho āysmato Nandassa sahāyakā bhikkhū āyasm-
antaṃ Nandaṃ bhatakavādena ca upakkita-kavādena ca
samudācaranti : ' bhatako kirāyasmā Nando, upakkitako
kirāyasmā Nando, accharānaṃ hetu.....kakuṭapā-
dīnaṃ'ti. Atha kho āyasmā Ānando sahāyakānaṃ bhik-
khūnaṃ bhatakavādena ca upakkita-kavādena ca aṭṭiya-
māno harāyamāno jigucchamāno eko vūpakuṭṭho ap-
namatto ātāpī pahitatto viharanto, no cirass'eva yass'at-
thāya kulaputtā sammad eva agārasmā anagāriyaṃ
pabbajanti tadanuttaraṃ brahmacariyapariyosānaṃ diṭṭhe
va dhamme sayam abhiññā sacchikatva, khīṇā jāti,
vusitaṃ brahmacariyaṃ, kataṃ karaṇiyaṃ nāparaṃ
itthattāyā'ti abhiññāsi ; aññataro ca kho pan' āyasmā
arahataṃ ahosi.

Ath' ekā devatā rattibhāge sakalam Jetavanaṃ obhā-
setvā Satthāraṃ upasaṅkamitvā vanditvā ārocesi : āyasmā

bhante Nando Bhagavato mātucchāputto āsavānaṃ khayā.....upasampajja Viharati. Bhagavato pi kho ñānaṃ udapādi, ‘ Nando āsavānaṃ khayā..... upasampajja viharatīti.

So p’āyasmā tassā rattiyā accayena Bhagavantam upasamkamitvā Vanditva etadavoca : ‘yam me bhante Bhagavā paṭibhogo pañcannaṃ accharāsatānaṃ paṭilābhāya kakuṭapādīnaṃ, muñcām’aham bhante Bhagavantam etasmā patissavā’ti. Mayā pi kho Nanda cetasā ceto paṭicca vidito. “ Nando āsavānaṃ khayā.... viharatīti ;” devatā pi me etaṃ attham ārocesi, ‘ āyasmā Nando.....Viharati ; yadeva kho te Nanda anupādāya āsavehi cittaṃ vimuttaṃ, athāham mutto etasmā paṭissavā’ ti. * * * * *

In the Theragāthā we find the following two significant verses put into the mouth of Nanda :—

Ayonisomanasikārā maṇḍanaṃ anuyuñjisaṃ,
Uddhato capalo cāsiṃ kāmāgena aṭṭito.
Upāyakusalenāhaṃ buddhenādiccabandhunā
Yoniso paṭipajjitvā bhava cittaṃ udabbahinti.
(Theragāthā verses 157, 158).

These verses were said by Nanda after he became an arhat.

Of Nanda’s wife we have the following references in Pāli literature. The following verse in the Dhammapāda was said by the Buddha with reference to her :—

Aṭṭhīnaṃ nagaraṃ katvā maṃsalohitalepanaṃ,
Yattha jarā ca maccu ca, māno makkho ca ohito.
(Dhp. verse 150.)

On account of her beauty she used to be called Rūpanandā, Sundarīnandā and Janapadakalyāṇī. The commentary on the above verse contains the following story relating to her :—

* * * sã kira ekadivasam cintesi: 'mayham jetthabhãtiko pi rajjasirim pahãya pabbajitvã loke aggapuggalo Buddhõ jãto, putto pi'ssa Rãhulakumãro pabbajito, bhattã (?) pi me pabbajito, mãtã pi me pabbajitã, aham pi ettake ñãtijane pabbajite gehe kim karissãmi, aham pi pabbajissãmĩti bhikkhunĩ upassayaam gantvã pabbaji ñãtisinehen'eva no saddhãya; abhirũpatãya Rũpã-nandã ti paññãyi. Sã satthã kira rũpam aniccam..... vadatĩti sutvã, so evam dassaniye pãsadike mamapi rũpe dosam katheyyã'ti satthu sammukhibhãvam na gacchati. * * * * * Rũpanandã bhikkhunĩnam'e'eva upãsikãnam ca santikã Tathãgatassa guñakatham sutvã cintesi: ativiya me bhãtikassa vaññam kathenti, ekadivasam me rũpe dosam kathento tittakam kathessati, yam nũnãham bhikkhunĩhi saddhim gantvã attãnam adassetvã Tathãgataam passitvã dhammam sunitvã agaccheyyanti. Sã: 'aham ajja dhammasavañnam gamissãmĩ'ti' bhikkhunĩnam ãrocesi. Bhikkhuniyo: 'cirassam vata Rũpanandãya satthu upaṭṭhãnam gantukãmatã uppannã, ajja satthã imam nissãya vicittadhammadesanam desissatĩti' tuṭṭhamãnasã tam adãya nikkhamĩsu. Sã nikkhantakãlato paṭṭhãya, 'aham attãnam n'eva dassessãmĩti' cintesi. Satthã: 'ajja Rũpanandã mayham upaṭṭhãnam agamissati, kĩdisi nu kho tassã dhammadesanã sappãyã ti cintetvã, rũpagarukã esã, attabhãve balavasinehã, kaṇṭhakena kaṇṭhakuddharañnam viya, rũpen'eva assã rũpanimmadanam sappãyam ti sannitṭhãnam katvã tassã vihãram pavisanasamaye ekam abhirũpam itthim soḷasavassuddesikam rattavatthanivattham sabbãbharaṇapaṭimaṇḍitam vijaniim gahetvã atano santike ṭhatvã vijamãnam iddhĩbalena abhinimmi. Tam kho pana itthim satthã c'eva passati Rũpanandãca. Sã bhikkhunĩhi saddhim pavisitvã bhikkhunĩnam piṭṭhipasse ṭhatvã pañcapatiṭṭhitena sathãram vanditvã bhikkhunĩnam antare nisinnã pãdantarato paṭṭhãya satthãram

olokentī lakkhaṇavicittam ānuyyañjanasamujjalam byā-mappabhāparikkhittam satthu sarīram disvā punṇacanda-sassirikam mukham oloketī samīpe t̥hitam itthirūpaṁ addasa. Sā tam oloketvā attabhāvaṁ oloketī, suvaṇṇai rājahaṁsiyā purato kāka sadisaṁ attānaṁ amaññī. Iddhi-mayaṁ rūpaṁ diṭṭhakālato paṭṭhāya eva hi'ssā akkhini-bhamimsu. Sā : 'aho imissā kesā sobhanā aho nalāṭā sobhanā'ti sabbesaṁ sarīrappadesānaṁ rūpasiriyā samāka-dḍhitacittā tasmim rūpe balavasinehā ahosi. Satthā tassā tattha abhiratiṁ ñatvā dhammaṁ desento va tam rūpaṁ soḷasavassuddesikabhāvaṁ atikkamitvā vīsativassud-desikabhāvaṁ katvā dassesi. Rūpanandā oloketvā 'na vata idaṁ rūpaṁ purimasadisam ti' thokaṁ virattacittā ahosi. Satthā anukkamen'eva tassā itthiyā sakiṁvijātavaṇ-ṇaṁ majjhīmitthivaṇṇaṁ jarājīṇṇamahallitthivaṇṇaṁ ti dassesi. Sā'pi anupubbeneva idaṁ antarahitaṁ idaṁ pi antarahitaṁ ti jarājīṇṇakāle tam virujjamānaṁ gopā-nasīvaṅkaṁ daṇḍaparāyaṇaṁ pavedhamānaṁ disvā ativiya Virajji. Atha satthā tam vyādhinā abhi-bhūtaṁ katvā dassesi. Sa tam khaṇe yeva daṇḍaṁ ca tālavanthaṁ ca chaḍḍetvā mahāviraṇṇaṁ viravamānā bhū-miyaṁ patitvā sake muttakarīse nimuggā aparāparaṁ vaddhī. Rūpanandā tam pi disvā ativiya virajji. Satthā-pi tassā itthiyā maraṇaṁ dassesi. Sā tam khaṇaṁ yeva uddhumātukabhāvaṁ āpajji. Navahi vaṇamukhehi pub-babandiyo (?) c'eva puḷavā ca paggharimsu. Kākādayo sannipatitvā vilimpiṁsu. Rūpanandā oloketvā ayaṁ itthi imasmim yeva t̥hāne jaraṁpattā, vyādhippattā, maraṇa-pattā. Imissāpi attabhāvassa evaṁ evaṁ jarāvyādhi-maraṇāni āgamissantīti attabhāvaṁ aniccato passi. Anic-cato diṭṭhattā evaṁ pana dukkhato anattato diṭṭhā yeva hoti. Ath'assā tayo bhavā ādittā viya gehā, gīvāya baddhakunapaṁ viya ca upaṭṭhahiṁsu ; kammaṭṭhānābhi-mukhaṁ cittaṁ pakkhandi. Satthā tāya aniccato diṭṭha-bhāvaṁ ñatvā, 'sakkhissati nukho sayam eva attano

patiṭṭhaṃ kātuṃ ' ti olokeno nasakkhissati, bahiddhā paccayaṃ laddhum vaṭṭati ti cintetvā tassā sappāyavasena dhammaṃ desento āha :

Āturaṃ asuciṃ pūtiṃ passa Nandesamussayaṃ
Uggharantaṃ paggharantaṃ bālānaṃ abhipat-
thitaṃ

Yathā idaṃ tathā etaṃ yathā etaṃ tathā idaṃ,
dhātuto suññato passa mā lokaṃ punarāgami,
bhava chandaṃ virājetvā upasantaṃ carissasīti

* * * * *

Nandā desanānusārena ñānaṃ pesetvā sotāpattipha-
laṃ pāpuṇi. * * * * *

In the Therī gāthā the following verses have been
attributed to Nandā :—

Āturaṃ asuciṃ pūtiṃ passa Nande samussayaṃ
Asubhāya cittaṃ bhāvehi ekaggaṃ susamāhitam.
Yathā idaṃ tathā etaṃ yathā etaṃ tathā idaṃ
Duggandhaṃ pūtikaṃ vāti bālānaṃ abhinanditaṃ.
Evaṃ etaṃ avekkhantī rattindivaṃ atanditā
Tato sakāya paññāya abhinibbija dakkhisam.
Tassā me appamattāya vicinantiyā yoniso
Yathābhūtaṃ ayaṃ kāyo diṭṭho saṅtara-bāhiro.
Atha nibbind' ahaṃ kāye ajjhattaṃ ca Virajj' ahaṃ,
Appamattā viśaṃyuttā upasantaṃ amhi nibbutā.

(Therī gāthā, verses 82-86.)

In the Paramatthadīpanī, in the commentary on these
verses, we find a short story which is substantially the
same as that given in the commentary on the 150th verse
of the Dhammapada, quoted above, with this difference,
that the verses put into the mouth of the Buddha, are a
little different there and agree with the Therīgāthā verses
82—84 quoted above. The commentary says that of the
five verses attributed to Nandā in the Therīgāthā, the first

three verses are the words of the Buddha and quoted only by Nandā, and the last two are her own sayings. The Apadānas also contain substantially the same stories in verse.

DIFFERENCE BETWEEN THE PĀLI AND THE SANSKRIT VERSION.

In Saundarananda Buddha entered the house when Nanda and his wife were both immersed in pleasure, in the Pāli version Buddha entered the palace where arrangements were complete for the marriage and coronation of Nanda. The placing of the almsbowl in Nanda's hand is given in both the versions. But in Pāli Nanda is represented as anxious to return the bowl, now at the head of the staircase, now at the foot of it, now in the courtyard, and so on. In the Sanskrit, he was anxious to return with the bowl in his hand. In the Sanskrit version Nandā extorts a promise from her husband to return before the paint on her cheek was dry, but in the Pāli, she cried out to her husband to return quickly. In Pāli it is not stated who converted Nanda, but in Sanskrit he is converted by Vaideha muni (Ānanda). He made several attempts to return home in Sanskrit. But in Pāli he simply said that he was practising austerities against his own will. The she-monkey in Sanskrit is one-eyed, but in Pāli she is without nose, ears and tail. When Nanda was practising austerities for the sake of the heavenly damsels, Ānanda, only upbraided him in the Sanskrit version, but in Pāli he is made the butt of ridicule of all the bhikṣus.

For the quotations from Pāli I am indebted to my friend Professor Nilamaṇi Cakravartī, M.A., of the Presidency College, Calcutta, who has throughout the printing of Saundarananda evinced a genuine interest in the work.

It has been said that Saundarananda is not known either in China or in Tibet. But there is ample evidence to shew that the work was known and studied in Bengal

in the beginning of the 15th century of the Christian Era. Sarvvānanda Banerji, who wrote a commentary on the Amarakoṣa, cites Saundarananda as an authority. Paṇḍita Śeṣagiri Śāstrī thinks that the commentary was written between 1417 and 1431.¹ In the latter year another commentary on the Amarakoṣa was written by Br̥haspati with the title of Rāyamukuṭa. In that commentary, too, Saundarananda has been cited as an authority.² This shows the popularity of the work in Bengal at that time.

The author Aśvaghoṣa has been described as the son of Suvarṇākṣī, an inhabitant of Sāketa, Ārya, Bhadanta, Mahāpaṇḍita and Mahāvādin. All this points him out as a great Buddhist preacher and writer. Nanjio attributes seven works to him and Suzuki enumerates eight works as composed by him. The awakening of faith in Mahāyāna translated by Suzuki into English belongs undoubtedly to the Mahāyāna school. But the doctrine of Śūnyavāda or spiritual nihilism of Nāgārjuna has not yet been developed, while the idea of saving others and not being contented with the saving of one's own soul differentiates Aśvaghoṣa's doctrines from the older Śrāvakayāna, which remains content with one's own salvation only. There is an Indian tradition preserved in China that Aśvaghoṣa was the spiritual preceptor of Kaṇiṣka, the great Indo-Scythian monarch of Peshwar. In the list of patriarchs of Buddhism his place is third in the descending line from that of Pārśva, who presided at the great council of Kaṇiṣka, and third in the ascending line from Nāgārjuna, the founder of Śūnyavāda. All this shows that he must have flourished about the end of the 1st century A.D. Because Nāgārjuna's date is very nearly fixed by the inscription of his *praśiṣya* in the Jaggayyapeta Stupa.³ That

¹ Report on a search of Sanskrit and Tamil Manuscripts for the years 1893-94, pp. 24 and 32.

² Z.D.M.G., p. 117. ³ See Arch. Rep., South Ind., Burgess, p. 112.

inscription is written in the third century Kusan Brahmi (and not in later Gupta as Burgess seems to suppose in putting it down at 600 A.D.), so Nāgārjuna must have flourished two successions before him, *i.e.*, about the end of the 2nd century A.D., and Aśvaghōṣa two successions previous to Nāgārjuna, and so he must have flourished about the end of the 1st century.

It may be suggested here that the inscription¹ in the Aśoka pillar at Sāranātha recording something of Rājā Aśvaghōṣa in the 40th year (of Kanīṣka) (?), may be referred to our author, as powerful monks even in our days have the appellation of Rājā and Mahārāja given to them. Thus there is a chain of evidence to connect our author with the early period of Indo-Scythian dominion in India.

As to the place of his birth Suzuki cites several Indian traditions known in China and concludes that he may have been born anywhere in India but in the north. But the tradition embodied in the colophon of the palm-leaf manuscript of Nepal written undoubtedly in the 12th century is much more reliable than echoes of Indian traditions from China; and according to that tradition he was an inhabitant of Sāketa, a city in the modern province of Oudh. That he was a Brahmin by birth is evident from his intimate knowledge of the Vedic lore displayed both in Sāundarananda and Buddhacarita.

Besides the works attributed to him by Nanjio and Suzuki there is another work known in India alone which has undergone a peculiar transformation in the hands of the followers of Śaṅkara. This work is entitled Vajrasūcī or the diamond-needle. It is a polemical work written with great power against the caste-system. Professor Bendall describes it in his Cambridge Catalogue. Rev. Mr. Williamson got a copy of the work at Elichpur, in the

¹ Epi. Ind., Vol. VIII, pp. 171, 172.

Berars, published it in 1839 with a refutation by a Brāhmaṇa, entitled *Vajrasūcīṭanka*. A MS. of the work is to be found in our Library. But in our Library there are other copies of the *Vajrasūcī* written almost in the same words but regarded as Upaniṣads and attributed to Śaṅkarācārya. It shows how deeply the Advaitamata is indebted to the great writers of the Mahāyāna school.

The *Kavivacanasamuccaya*, an anthology discovered by me in Nepal quotes Aśvaghoṣa.¹ It would be exceedingly interesting to compare the verses attributed to Aśvaghoṣa in that work with those in *Buddhacarita* and *Saundarananda*. But the work is not in India. It has been borrowed by Mr. Thomas of the India Office Library, who is editing it and who will undoubtedly make the comparison, which I am not in a position to do. But one thing is certain. The MS. is written in the 10th century character and the latest poets mentioned are Bhavabhūti, Murāri and Rājasekhara, who flourished in the 8th, 9th and 10th centuries, respectively. The work may be safely put down in the 10th century, shewing that at that time Aśvaghoṣa was counted among the great poets of India. So popular was Aśvaghoṣa in ancient and mediæval India that many other poets have been confounded with him. Just as in Bengali common tradition, any pretty story or any smart saying is attributed to Kālidāsa, so the works of many minor poets used in ancient India to be attributed to the great poet of Buddhism. Mr. Thomas has ably dealt with these,—what he, following Tārānatha, calls different names of Aśvaghoṣa—in his article in the *Album Kern* and in his paper on *Mātriceta* and *Mahārāja Kanikalekha* in the *Indian Antiquary*, September, 1903, so that I need not discuss the question here at all.

¹ My Rep. for 1895 to 1900, pp. 21 and 22.

सौन्दरनन्दम् काव्यम् ।

प्रथमः सर्गः ।

ॐ नमो बुद्धाय ।

गोतमः कपिलो नाम मुनिर्धर्मभृतां वरः ।
बभूव तपसि आन्तः काञ्चीवानिव गोतमः ॥१॥
अग्निश्रियत् यस्य ततं दीप्तं काश्यपवत्तपः ।
सुश्रियाय च तद्ब्रह्मै सिद्धिं काश्यपवत् पराम् ॥२॥
हविषे यश्च स्वात्मार्यं गामभुञ्जत् वशिष्ठवत् ।
तपःशिष्टेषु शिष्टेषु गामधु(धो)ञ्जत् वशिष्ठवत् ॥३॥
माहात्म्यात् दीर्घतपसो यो द्वितीय इवाभवत् ।
तृतीय इव यश्चाभूत् काव्याङ्गिरसयो द्विधा ॥४॥
तस्य^१ विस्तीर्णतपसः पार्श्वे हिमवतः शुभे ।
चेत्रं चायतनञ्चैव तपसा माश्रयो^२ऽभवत् ॥५॥
^३चारुवीरुत्तरुवनः प्रस्निग्धमृदुशादलः ।
हविर्धूमवितानेन यस्सदाभ्र इवावभौ ॥६॥
मृदुभिः सैकतैः^४ स्निग्धैः केसराक्षरपाण्डुभिः^५ ।
भूमिभागैरसंकीर्णैः साङ्गराग^६ इवाभवत् ॥७॥

१ P. M. तस्या T.

२ P. M. आश्रियो T.

३ P. M. चरु० T.

४ P. M. सैकटैः T.

५ केसरारुणपाण्डुभिः ।

६ P. M. सारुराग ।

शुचिभिस्तीर्थसंख्यातैः पावनैर्भावनैरपि ।
 बन्धुमानिव यस्तस्थौ सरोभिः मसरोरुहैः ॥ ८ ॥
 पर्याप्तफलपुष्पाभिः सर्वतो वनराजिभिः ।
 शुशुभे ववृधे चैव नरः साधनवानिव ॥ ९ ॥
 नीवारफलमन्तुष्टैः स्वस्थैः^१ शान्तैरनुत्सुकैः ।
 आकीर्णोऽपि तपोमृङ्गैः शून्यशून्य इवाभवत् ॥ १० ॥
 अग्नीनाम् ह्रयमानानाम् शिखिनाम् कूजतामपि ।
 तीर्थानाञ्चाभिषेकेषु शुश्रुवे तत्र निखनः ॥ ११ ॥
 विरेजुः हरिणा यत्र सुप्ता मेध्यासु^२ वेदिषु ।
 सलाजैर्माधवीपुष्पैरुपहाराः कृता इव ॥ १२ ॥
 अपि चुद्रमृगा यत्र शान्ताश्चेरुः समं मृगैः ।
ग्ररण्येभ्यस्तपस्विभ्यो विनयं शिचिता इव ॥ १३ ॥
 सन्दिग्धेऽपि पुनर्भावे विरुद्धेष्वागमेष्वपि ।
 प्रत्यक्षिण^३ इवाकुर्व्वस्तपो यत्र तपोधनाः ॥ १४ ॥
 यत्र स्म मीयते^४ ब्रह्म कैश्चित् कैश्चित् न मीयते^५ ।
 काले निमीयते^६ सोमो^७ न चाकाले प्रमीयते^८ ॥ १५ ॥
 निरपेक्षा[ः] ग्ररीरेषु धर्म्मं यत्र स्वबुद्धयः ।
 संहृष्टा इव यत्नेन^९ तापसास्तेपिरे तपः ॥ १६ ॥

१ P. M. सुस्थैः ।

२ P. M. सुप्तमध्यासु ।

३ P. M. प्रदक्षिण ।

४ P. M. लीयते ।

५ P. M. निलीयते ।

६ P. M. भूमौ ।

७ P. M. प्रलीयते ।

८ P. M. यत्नेन ।

आम्यन्तो मुनयो यत्र स्वर्गायोद्युक्तचेतसः ।

तपोरागेण धर्मस्य विलोपमिव चक्रिरे ॥ १ ७ ॥

अथ तेजस्विसदनं^१ तपःक्षेत्रं^२ तमाश्रमम् ।

केचिदिच्छाकवो जग्मू राजपुत्रा विवस्वतः^३ ॥ १ ८ ॥

सुवर्णस्तम्भवर्णाणः सिंहोरस्का महाभुजाः ।

पात्रं शब्दस्य महतः^४ श्रियाञ्च^५ विनयस्य च ॥ १ ९ ॥

अर्हंरूपा ह्यनर्हस्य^६ महात्मानश्चलात्मनः ।

प्राज्ञाः प्रज्ञाविमुक्तस्य भ्रातृव्यस्य यवीयसः ॥ १ १० ॥

मातृशुल्कादुपगतां ते श्रियं न विषेहिरे ।

ररक्षुश्च^७ पितुः सत्यं यस्माच्छिश्रियिरे वनम् ॥ १ ११ ॥

तेषां मुनिरूपाध्यायो गोतमः कपिलोऽभवत् ।

गुरोर्गोत्रादतः कौत्सास्ते भवन्ति स्म गौतमाः ॥ १ १२ ॥

एकपित्रोर्यथा भ्रात्रोः पृथगुरुपरिग्रहात् ।

राम एवाभवत् गार्ग्यो^८ वासुभद्रोऽपि गोतमः ॥ १ १३ ॥

श्राकवृक्षप्रतिच्छन्नं^९ वासं यस्माच्च चक्रिरे ।

तस्मादिच्छाकुवंश्यास्ते भुवि शाक्या इति स्मृताः ॥ १ १४ ॥

१ P. M. तेजास्विसदने ।

२ P. M. ०क्षेत्रं ।

३ P. M. विवस्वभूः ।

४ P. M. मेदतः ।

५ P. M. श्रियाच ।

६ P. M. ह्यनेहस्य ।

७ P. M. सरक्षुश्च ।

८ P. M. गार्ग्यो ।

९ P. M. श्राकवृक्षपरिच्छन्नं ।

स तेषां गोतमस्यक्रे खवंशसदृशीः^१ क्रियाः ।
 मुनिरुर्व्वः कुमारस्य सगरस्येव भार्गवः ॥२५॥
 कण्वः शाकुन्तलस्येव भरतस्य तरस्त्रिनः ।
 वाल्मीकिरिव धीमांश्च धीमतोः मैथिलेययोः ॥२६॥
 तद्वनं मुनिना तेन तैश्च चक्षिग्रपुङ्गवैः ।
 शान्तां गुप्ताञ्च युगपत् ब्रह्मचक्षुश्चिदयं दधे ॥२७॥
 अथोदकलसं गृह्य तेषां वृद्धिचिकीर्षया ।
 मुनिः स विद्यदुत्पत्य तानुवाच नृपात्मजान् ॥२८॥
 आपतेत्कलशादस्मात् अचय्यसलिलात् महीम् ।
 धारा तामनतिक्रम्य मामन्वे(न्व)त यथाक्रमम् ॥२९॥
 ततः परममित्युक्त्वा शिरोभिः प्रणिपत्य च ।
 रथानारुरुङ्गः सर्व्वे श्रीघ्नवाहनलङ्घितान् ॥३०॥
 ततः स तैरनुगतः स्रन्दनस्थैर्नभोगतः ।
 तदाश्रममही[] यां तु परिचिक्षेप वारिणा ॥३१॥
 अष्टापदमिवालिख्य निमित्तैः सुरभीकृत[]म् ।
 तामुवाच मुनिः स्थित्वा भूमिपालसुतानिदम् ॥३२॥
 अस्मिन् धारापरिचिक्षे नेभिचिह्नितलक्षणे ।
 निर्मिमीध्वं पुरं यूयं मयि याते त्रिविष्टपम् ॥३३॥
 ततः कदाचित् ते वीराः तस्मिन् प्रतिगते मुनौ ।

१ P. M. सदृशाः क्रियाः ।

२ P. M. मंनिरुर्व्वं ।

३ P. M. निर्मिताध्वं T ।

बभ्रमुः^१ यौवनोद्दामा गजा इव निरङ्कुशाः ॥३४॥

बद्धाङ्गुष्ठाङ्गुलित्राणा^२ हस्ताधिष्ठितकार्मुकाः^३ ।

शराभ्रातं महातूणं व्याधता विद्धवाससः^४ ॥३५॥ *the combined reading*

जिज्ञासमाना नागेषु कौशलं श्वापदेषु च ।

अनुचक्रुर्वनस्थस्य दौमन्तेर्देवकर्मणः^५ ॥३६॥ *suggests*

तान्^६ दृष्ट्वा प्रकृतिं यातान् वृद्धान् व्याघ्रशिगूनिव ।

तापसास्तत् वनं हित्वा हिमवन्तं सिधेविरे ॥३७॥

ततस्तदाश्रमस्थानं शून्यं तैः शून्यचेतसः ।

पश्यन्तो मन्युना तप्ता व्याला^७ इव निशश्वसुः ॥३८॥

अथ ते पुण्यकर्माणः प्रत्युपस्थितवृद्धयः ।

तत्र तज्ज्ञैरुपाख्यातान् अवापुर्महतो निधीन् ॥३९॥

अलं धर्मार्थकामानां निखिलानामवाप्तये ।

निधयो नैकविधयो भूरयस्ते गतारयः ॥४०॥

ततस्तत्प्रतिलम्भाच्च परिणामाच्च कर्मणः ।

तस्मिन् वास्तुनि वास्तुज्ञाः पुरं श्रीमद्यवेशयन् ॥४१॥

सरिद्विस्तीर्णपरिखं स्रष्टाञ्चितमहापथम् ।

शैलकल्पमहावप्रम् गिरिव्रजमिवापरम् ॥४२॥

पाण्डुराट्टालसुमुखं सुविभक्तान्तरापणम्^८ ।

१ P. M. यविनोद्दामा T.

२ P. M. बद्धगोष्ठाङ्गुलिवाणा T.

३ P. M. हस्तविष्ठित T.

४ P. M. तां T.

५ P. M. व्याजा T.

६ P. M. रायनम् ।

हर्म्यमालापरिचिप्तम् कुचिं हिमगिरेरिव ॥ ४ ३ ॥

वेदवेदाङ्गविदुषः तस्युषः षट्सु कर्मसु ।

शान्तये वृद्धये चैव यत्र विप्रानजीजपन् ॥ ४ ४ ॥

तद्भूमेरभियोक्तृणाम् प्रयुक्तान् विनिवृत्तये ।

यत्र खेन प्रभावेन भृत्यैर्दण्डानजीजपन् ॥ ४ ५ ॥

चारित्रधनसम्पन्नान् सलज्जान् दीर्घदर्शिनः ।

अर्हतोऽतिष्ठपन् पैत्रे शूरान् दक्षान् कुटुम्बिनः ॥ ४ ६ ॥

व्यस्तैस्तैर्गुणैर्युक्तान् मतिवाग्विक्रमादिभिः ।

कर्मसु प्रतिरूपेषु सचिवांस्तान् न्ययूयुजन् ॥ ४ ७ ॥

वसुमद्भिरविभ्रान्तरलंविद्यैरविस्मितैः ।

यद्वभासे नरैः कीर्णम् मन्दरः किन्नरैरिव ॥ ४ ८ ॥

यत्र ते हृष्टमनसः पौरप्रीतिचिकीर्षया ।

श्रीमन्त्यद्यानसंज्ञानि यशोधामान्यचौकरन् ॥ ४ ९ ॥

शिवाः पुष्करिणीश्चैव परमाग्र्यगुणाम्भसः ।

नाज्ञया चेतनोत्कर्षात् दिक्षु सर्वास्वचौखनन् ॥ ५ ० ॥

मनोज्ञाः श्रीमतीः प्रष्टीः^१ पथिषूपवनेषु च ।

सभाः कूपवतीश्चैव समन्तात् प्रत्यतिष्ठिपन् ॥ ५ १ ॥

हस्त्यश्वरथसङ्कीर्णं असङ्कीर्णमनाकुलम् ।

अनिगूढार्थविभवम् निगूढज्ञानपौरुषम् ॥ ५ २ ॥

सन्निधानमिवार्थानाम् आधानमिव तेजसाम् ।

निकेतमिव विद्यानाम् संङ्केतमिव सम्पदाम् ॥५३॥

वामदृचं गुणवताम् आश्रयं शरणैषिणाम् ।

आनर्त्तं कृतशास्त्राणाम् आलानं बाहुशालिनाम्^१ ॥५४॥

समाजैरुत्सवैः दायैः^२ क्रियाविधिभिरेव च ।

अलंचक्रुरलंवीर्यास्ते जगद्धाम तत्पुरम् ॥५५॥

यस्मादन्यायतस्ते च कञ्चिन्नाचीकरत्करम् ।

तस्मादल्पेन कालेन तत्तदापूपुरन् पुरम् ॥५६॥

कपिलस्य च तस्यर्षेस्तस्मिन्नाश्रमवासुनि ।

यस्मात्ते तत् पुरञ्चक्रुः तस्मात् कपिलवासु तत् ॥५७॥

ककन्दस्य मकन्दस्य^३ कुशाम्बस्येव चाश्रमे ।

पुर्या यथा हि श्रूयन्ते तथैव कपिलस्य तत् ॥५८॥

आपुः पुरं तत् पुरुहूतकल्पा-

स्ते तेजसार्थेण न विस्मयेन ।

आपुः यशोगन्धमतश्च शश्वत्

सुता ययातेरिव कीर्त्तिमन्तः ॥५९॥

तन्नाथवत्तैरपिराजपुत्रै-

रराजकं नैव रराज राद्रम् ।

१ P. M. आलानां बाहुशालिनाम् । P. L. M. आलानां बाहु-
शान्दिनाम् । २ P. M. दायैः । ३ P. M. मकन्दस्य ।

तारासहस्रैरपि दीप्यमानैः

अनुत्थिते^१ चन्द्र इवान्तरीचम् ॥६०॥

यो ज्यायानथ वयसा गुणैश्च तेषाम्

भ्रातृणाम् वृषभ इवौजसा वृषाणाम् ।

ते तत्र प्रियगुरवस्तमभ्यषिञ्च-

न्नादित्या दशशतलोचनं दिवीव ॥६१॥

आचारवान् विनयवान् नयवान् क्रियावान्

धर्माय ने^२न्द्रियसुखाय धृतातपत्रः ।

तद्भ्रातृभिः परिवृतः स जुगोप राट्टम्

संक्रन्दनो दिवमिवानुसृतो मरुद्भिः ॥६३॥

सौन्दरनन्द^३-महाकाव्ये कपिलवस्तुवर्णनो नाम

प्रथमः सर्गः ।

१ P. M. अनुदिते ।

२ P. M. धर्मायतेन्द्रिय० ।

३ P. M. सौन्दरानन्द० ।

द्वितीयः सर्गः ।

ततः कदाचित् कालेन तदवाप कुलं क्रमात् ।

राजा शुद्धोदनो नाम शुद्धकर्मा जितेन्द्रियः ॥१॥

यः स सज्जिनकामेषु श्रीप्राप्तौ न विसिस्मिये ।

नावसेने परान् ऋद्ध्या परेभ्यो १नापि विव्यथे ॥२॥

बलीयान् सत्त्वसम्पन्नः श्रुतवान् बुद्धिमानपि ।

विक्रान्तो नयवांश्चैव धीरः सुमुख एव च ॥३॥

वपुष्मांश्च न च स्तब्धो दक्षिणो न च नार्ज्जवः ।

तेजस्वी न च न चान्तः कर्त्ता च न च विस्मितः ॥४॥

आक्षिप्तः शत्रुभिः संसृष्टे सुहृद्भिश्च व्यपाश्रितः ।

अभवद्यो न विमुखः तेजसा दित्सयैव च ॥५॥

यः पूर्वै राजभिर्याताम् यियासुर्धर्मपट्वतिम् ।

राज्यं दौचामिव वहन् वृत्तेनान्वगमत्पितृन् ॥६॥

यस्य सुव्यवहाराच्च रक्षणाच्च सुखं प्रजाः ।

शिश्निरे विगतोद्वेगाः पितुरङ्गता इव ॥७॥

कृतशास्त्रः कृतास्त्रो वा जातो वा विपुले कुले ।

अकृतार्थो न ददृशे योऽस्य दर्शनमौघिवान् ॥८॥

हितं विप्रियमप्युक्तो यः शुश्राव न चुचुभे ।

दुष्कृतं वक्त्रपि त्यक्त्वा सस्मार कृतमण्वपि ॥८॥

प्रणताननुजग्राह विजग्राह कुलद्विषः ।

आपन्नान् परिजग्राह निजग्राहं स्थिता[न्] पथि ॥९॥

प्रायेण विषये तस्य तच्छीलमनुवर्त्तिनः ।

अर्ज्यन्तो ददृशिरे धनानीव गुणानपि ॥१०॥

अध्वै(ध्व)ष्ट यः परं ब्रह्म नाध्वै(ध्व)ष्ट सततं धृतेः ।

दानान्यदित पात्रेभ्यः पापं नाकृत किञ्चन ॥११॥

धृत्या ^{अर्चयन्} रक्षीत्यतिज्ञां स सदाजीवोद्यतां धुरम् ।

न ह्यकाङ्क्षीत च्युतः^१ सत्यान्मूहर्त्तमपि जौवितम् ॥१२॥

विदुषः पर्युपासिष्ट व्यकाशिष्टात्मवत्तया ।

व्यरोचिष्ट च शिष्टेभ्यः मासीषे चन्द्रमा इव ॥१३॥

अवेदीत् बुद्धिशास्त्राभ्याम् इह चासुत्र च चमम् ।

अरक्षीत् धैर्यवीर्याभ्यां इन्द्रियाण्यपि च प्रजाः ॥१४॥

अहर्षी[त्] दुःखमार्त्तानाम् द्विषतां चोर्जितं यशः ।

अचैषीत् च नयैः भूमिं भूयसा यशसैव च ॥१५॥

अप्यासीत् दुःखितान् पश्यन् प्रकृत्या करुणात्मकः ।

नाधौघौत् च यशोलोभात् अन्यायाधिगतैर्धनैः ॥१६॥

सौहार्ददृढभक्तित्वात् मैत्रेषु विगुणेष्वपि ।

नादिदासीत् अदिक्षीत् सौमुख्यात् सखं(त्वं)मर्थवत् ॥१७॥

१ P. M. ०राक्षीत् ।

२ P. M. न ह्यवाच्यगच्छतः P. L. M. indistinct जावत ।

अनिवेद्याग्रमर्हद्भ्यो नालिचत् किञ्चिदद्भुतः ।

गामधर्मेण नाधुचत् खरतर्षेण गामिव ॥ १८ ॥

नासृचत् कलिमप्राप्तम् नाहचत्मानमेश्वरम् ।

आगमैर्बुद्धिमाधिचत् धर्माय न तु कीर्त्तये ॥ १९ ॥

क्लेशार्हानपि कांश्चित्तु नाक्लिष्ट क्लिष्टकर्मणः ।

आर्य्यभावाच्च नाद्विचत्^१ द्विषतोऽपि सतो गुणान् ॥ २० ॥

आहचत् वपुषा दृष्टोः प्रजानाम् चन्द्रमा इव ।

परस्वं भुवि नामृचत् महाविषमिवौ(वो)रगम् ॥ २१ ॥

नाक्रचत् विषये तस्य कश्चित् कैश्चित् कचित् चतः^२ ।

अदिचत् तस्य हस्तस्यमार्त्तभ्यो ह्यभयं धनुः ॥ २२ ॥

कृतागमोऽपि प्रणतान् प्रागेव प्रियकारिणः ।

आदर्शस्तिग्धया दृष्ट्या सत्त्वेन वचसासिचत् ॥ २३ ॥

वक्त्रैरध्यगमत् विद्या विषयेष्वकुतूहलः ।

स्थितः कार्त्तयुगे धर्मे धर्मात् कृच्छ्रेऽपि नास्रसत् ॥ २४ ॥

अवर्द्धिष्ट गुणैः शश्वदवृधत् मित्रमम्यदा ।

अवर्त्तिष्ट च वृद्धेषु नावृतत् गर्हिते पथि ॥ २५ ॥

शरैरश्रीशमच्छत्रून् गुणैर्बन्धूनरीरमत् ।

रन्ध्रैर्नाचूचदत् मृत्यान् करैः नापीपिडत् प्रजाः ॥ २६ ॥

रक्षणात् चैव शौर्याच्च निखिलां गामवीवपत् ।

१ P. M. नाधुचत् T.

२ P. M. कुतः ।

३ P. M. प्राणैः ।

स्यष्टया दण्डनीत्या च रात्रिसन्तानवीवपत् ॥२८॥

कुलं राजर्षिवृत्तेन यशोगन्धमवीवपत् ।

दीष्ट्या तम इवादित्यः तेजसारीनवीवपत् ॥२९॥

अपप्रथत् पितृंश्चैव सत्पुत्रसदृशैः गुणैः ।

सलिलेनेव चाम्बोदो^१ वृत्तेनाजिह्वदत्^२ प्रजाः ॥३०॥

दानैरजस्रविपुलैः सोमं विप्रान् असूषवत् ।

राजधर्मस्थितत्वाच्च कालं सखमसूषवत् ॥३१॥

अधर्मिष्ठामचकथन्नकथामकथंकथः ।

चक्रवर्तीव च परान् धर्मायाभ्युदसौ^३सहत् ॥३२॥

राष्ट्रमन्यत्र च बलैर्न स किञ्चिददीदपत् ।

मृत्यैरेव च सोद्योगं द्विषदर्पमदीदपत् ॥३३॥

स्त्रैरेवादीदपत् चापि भूयो भूयो गुणैः कुलम् ।

प्रजा नादीदपच्चैव सर्वधर्मव्यवस्थया ॥३४॥

अश्रान्तः समये यज्वा यज्ञभूमिममीमपत् ।

पालनाच्च द्विजान् ब्रह्म निरुद्विग्नानमीमपत् ॥३५॥

गुरुभिर्विधिवत् काले सौम्यः^४ सोमममीमपत् ।

तपसा तेजसा चैव द्विषत्सैन्यममीमपत् ॥३६॥

प्रजाः परमधर्मज्ञः सूक्ष्मं धर्ममवीवपत् ।

१ P. M. चास्तौ द्वौ ।

२ P. M. अजिह्वदत् ।

३ P. M. परां धर्मायाभ्युदसौवहत् ।

४ P. L. M. सोम्यः ।

दर्शनाच्चैव धर्मस्य काले स्वर्गमवी[व]पत् ॥३७॥

यत्कर्मयर्थकृच्छ्रेषु नाधर्मिष्ठमतिष्ठपत्^१ ।

प्रिय इत्येव चाशक्तं न मंरागात् अवोवृधत् ॥३८॥

तेजसा च त्विषा चैव रिपून् दृष्टान् अवोभसत्^२ । ५६४१.

यशोदीपेन दीप्तेन पृथिवीञ्च व्यवोभसत् ॥३९॥

आनृशंस्थान् यशसे तेनादायि सदार्थिने ।

द्रव्यं महदपि त्यक्त्वा न चैवाकीर्त्तिं किञ्चन ॥४०॥

तेनारिरपि दुःखार्त्ता नात्याजि शरणागतः ।

जित्वा दृष्टानपि रिपून् न तेनाकारि विस्मयः ॥४१॥

न तेनाभेदि मर्यादा कामाद् द्वेषाद् भयादपि ।

तेन सत्स्वपि भोगेषु नासेवीन्द्रियवृत्तिता ॥४२॥

न तेनादर्शि विषमं कार्यं^३ कचन किञ्चन ।

विप्रियप्रिययोः कृत्ये न तेनागामि निक्रियाः ॥४३॥ विप्रियः ५१

तेनापायि यथाकल्पं सोमश्च यश एवच । to compare III, 190

वेदश्चान्नायि सततं वेदोक्तो धर्म एवच ॥४४॥ VII, 2 c; IX, 1

एवमादिभिरत्यक्तो बभूव सुलभैः गणैः । B.C III, 28 d

अशक्यशक्यसामन्तः शाक्यराजः स शक्रवत् ॥४५॥

अथ तस्मिन् तथा काले धर्मकामा दिवौकसः ।

विचेरुर्दिशि लोकस्य धर्मचर्या दिदृक्षवः ॥४६॥

१ P. M. ना वर्म्मिष्ठ मतिष्ठपत् ।

२ P. M. अवोवृधत् ।

३ P. M. न तेनादाधि विषमं कार्यं ।

धर्मात्मानः चरन्तस्ते धर्मजिज्ञासया जगत् ।

दृढशुस्तं विशेषेण धर्मात्मानं नराधिपम् ॥४७॥

देवेभ्यस्तुषितेभ्योऽथ बोधिसत्त्वः क्षितिं व्रजन् ।

उपपत्तिं प्रणिदधे कुले तस्य महीपते[ः] ॥४८॥

तस्य देवी नृदेवस्य माया नाम, तदाभवत् ।

वौतक्रोधतमा माया मायेव दिवि देवता ॥४९॥

स्वप्नेऽथ समये गर्भमाविशन्तं ददर्श सा ।

षड्दन्तं वारणं श्वेतम् ऐरावतमिवौजमा ॥५०॥

तं विनिर्दिदिशुः श्रुत्वा स्वप्नं स्वप्नविदो द्विजाः ।

तस्य जन्म कुमारस्य लक्ष्मीधर्मयशोभृतः ॥५१॥

तस्य सत्त्वविशेषस्य जातौ जातिचयैषिणः ।

साचला प्रचचालोर्वी तरङ्गाभिहतेव नौः ॥५२॥

सूर्यरश्मिभिरक्लिष्टं पुष्पवर्ष[ः] पपात खात् ।

दिग्वारणकराधूतात् वनाच्चैचरथादिव ॥५३॥

दिवि दुन्दुभयो नेदुः दीव्यताम् मरुतामिव ।

दिदीपेत्यधिकं सूर्यः शिवश्च पवनो ववौ ॥५४॥

तुतुषुस्तुषिताश्चैव शुद्धावामास्य देवताः ।

सधर्मवज्रमानेन सत्त्वानां चानुकम्पया ॥५५॥

समाययौ यशःकेतुं श्रेयस्केतुकरः परः ।

वभ्राजे शान्तया लक्ष्म्या धर्म्मा विग्रहवानिव ॥५६॥

देव्यामपि यवीयस्यामरण्यामिव पावकः ।

नन्दो नाम सुतो जज्ञे नित्यानन्दकरः कुले ॥५७॥

दीर्घबाहुर्महावचाः सिंहांसो वृषभेक्षणः ।

वपुषायेण यो नाम सुन्दरोपपदं दधे ॥५८॥

मधुमास इव प्राप्तः चन्द्रो नव इवोदितः ।

अङ्गवानिव चानङ्गः स वभौ कान्तया श्रिया ॥५९॥

स तौ संवर्द्धयामास नरेन्द्रः परया मुदा ।

अर्थः सज्जनहस्तस्यो धर्मकामौ महानिव ॥६०॥

तस्य कालेन सत्पुत्रौ ववृधाते भयापहौ (सतौ) ।

आर्यस्यारम्भमहतो धर्मार्थाविव भूतये ॥६१॥

तयोः सत्पुत्रयोर्मध्ये शाक्यराजो रराज सः ।

मध्यदेश इव व्यक्तो हिमवत्पारिपात्रयोः ॥६२॥

ततस्तयोः संस्तुतयोः क्रमेण

नरेन्द्रसून्वोः कृतविद्ययोश्च ।

कामेष्वजस्रं प्रममाद नन्दः

सर्वार्थसिद्धस्तु^१ न संरञ्ज ॥६३॥

स प्रेक्ष्यैव हि जीर्णमातुरञ्च मृतञ्च

विमृशन् जगदनभिज्ञमार्त्तहृदयः ।

५४

गतपरमशङ्कं [न] विषयरतिमगमत्

जननमरणभयममितमूभितो विजिघांसुः ॥ ६४ ॥

उद्देगात् अपुनर्भवे मनः प्रणिधाय

स ययौ शयितवराङ्गनादनास्थः ।

निशि नृपतिनिलयनात् वनगमनकृतमनाः

सरस इव मथितनलिनात् कलहंसः ॥ ६५ ॥

सौन्दरनन्दे महाकाव्ये राजवर्णनो नाम द्वितीयः सर्गः ।

तृतीयः सर्गः ।

तपसे ततः कपिलवास्तु हयगजरथौघमङ्कुलम् ।

श्रीमदभयमनुरक्तजनं स विहाय निश्चितमना वनं ययौ ॥१॥

विविधागमांस्तपस्वितांश्च विविधनियमाश्रयान् मुनीन् प्रेक्ष्य ।

स विषयदृष्टाकृपणान् अनवस्थितं तम इति न्यवर्त्तत ॥२॥

अथ मोक्षवादिनमराडम् उपग्रममतिं तथोद्भूतम् ।

तत्त्वज्ञतमतिरूपास्य जहावयमप्यमार्गं इति मार्गकोविदः ॥३॥

स विचारयन् जगति किञ्च परममिति तन्तमागमम् ।

निश्चयमनधिगतः परतः परमं चचार तप एव दुष्करम् ॥४॥

अथ नैषमार्गं इति वीक्ष्य तदपि विपुलं जहौ तपः ।

व्याधि^१विषयमवगम्य परम् बुभुजे नराक्षममृतत्वबुद्धये ॥५॥

स सुवर्णपौनयुगवाङ्मः ऋषभगतिरायतेक्षणः ।

सूक्ष्मवनिरुहमभ्यगमत् परमस्य निश्चयविधेर्वुभुक्षया ॥६॥

उपविश्य तत्र कृतबुद्धिरचलधृतिरद्रिराजवत् ।

मारबलमजयदुग्रमथो बुबुधे पदं शिवमहार्यमव्ययम् ॥७॥

अवगम्य तं च^२ कृतकार्यममृतमनसो दिवौकसः ।

हर्षमतुलमगमन्मुदिता विमुखी तु मारपरिषत् प्रचुचुभे ॥८॥

सनगा च भूः प्रविचचाल ऊतवहसखः शिवो^३ ववौ ।

नेदुरपि च सुरदुन्दुभयः प्रववर्ष चाम्बुधरवर्जितं नभः ॥९॥

१ P. L. M. ध्यान० ।

२ P. M. तेन ।

३ P. M. प्रियो ।

अवबुध्य चैव परमार्थमजरमनुकम्पया विभुः ।

नित्यममृतमुपदर्शयितुम् स वरणापरिकरामयात् पुरीम् ॥१०॥

अथ धर्मचक्रमृतनाभि धृतिमतिसमाधिनेमिमत् ।

तत्र विनयनियमारमृषि र्जगतो हिताय परिषद्यवर्त्तयत् ॥११॥

इति दुःखमेतदियमस्य समुदयलता प्रवर्त्तिका ।

शान्तिरियमयमुपाय इति प्रविभागशः परमिदं चतुष्टयम् ॥१२॥

अभिधाय च त्रिपरिवर्त्तमतुलमनिवर्त्य^१मुत्तमम् ।

द्वादशनियतविकल्पमपि विनिनाय कौण्डिनसगोत्रमादितः ॥१३॥

स हि दोषसागरमगाधमुपधिजलमाधिजन्तुकम् ।

क्रोधमदभयतरङ्गचपलं प्रततार लोकमपि चाप्यतारयत् ॥१४॥

स विनीय काशिशु गयेषु बह्वजनमथो गिरिव्रजे ।

पित्र्यमपि परमकारुणिको नगरं यथावनुजिष्टक्षया तदा ॥१५॥

विषयात्मकस्य हि जनस्य बह्विविधमार्गसेविनः ।

सूर्यसदृशवपुरभ्युदितो विजहार सूर्य इव गौतमस्तमः ॥१६॥

अभितस्ततः कपिलवास्तु परमशुभवास्तुसंस्तुतम् ।

व[१]स्तुमतिशुचिशिवोपवनम् स ददर्श निष्पृहतया यथा वनम् ॥१७॥

अपरिग्रहः स हि बभूव नियतिमतिरात्मनीश्वरः ।

नैकविधभयकरेषु किमु स्वजनः स्वदेश एव मित्रवस्तुषु ॥१८॥

प्रतिपूजया न स जहर्ष न च शुचमवज्ञयागमत् ।

निश्चितमतिरसिचन्दनयोः न जगाम सुखदुःखयोश्च विक्रियाम् ॥१९॥

१ P. M अनित्यम् ।

३ P. M. एन P. L. M. lacuna. T.

* Gaurāṅgī = pīṭha nīṭa, 26 a ...
 ... The ...
 Buddha first see his ... (val) + the
 of instruction (वृत्तीयः सर्गः) - As a rule it is
 is used by ... the idea of
 (looking in) cf. It. 20.1; 22.1; 4a +
 अथ पार्थिवः समुपलभ्य सुतमुपगतम् तथागतम् ।

दूर्णमवज्जतुरगानुगतः सुतदर्शनोत्सुकतयाभिनिर्घयौ ॥२०॥

सुगतस्तथागतमपेक्ष्य नरपतिमधीरमानसतया ।

शेषमपि जनमश्रुमुखम् विनिनीषयां गगनमुत्पपात ह ॥२१॥

स विचक्रमे दिवि भुवीव पुनरुपविवेश तस्थिवान् ।

निश्चलमतिः शिशुयिषुः पुन बज्जधाभवत् पुनरभूत् तथैकधा ॥२२॥

सलिले क्षिताविव चचार जलमिव विवेश मेदिनीम् ।

मेघ इव दिवि व[व]र्ष पुनः पुनरुज्ज्वलन्नव द्वोदितो रविः ॥२३॥

युगपज्ज्वलन् ज्वलनवच्च जलमवसृजंश्च मेघवत् ।

तप्तकनकसदृशप्रभया स वभौ प्रदीप्त इव सन्ध्यया घनः ॥२४॥

तमुदौक्ष्य हेममणिजालवलयिनमिवोत्थितं ध्वजम् ।

प्रीतिमगमदतुलां नृपतिः जनता नताश्च बज्जमानमभ्ययुः ॥२५॥

अथ भाजनीकृतमवेक्ष्य मनुजपतिमृद्धिसम्पदा ।

पौरजनमपि च तत्प्रसवेन निजगाद् धर्म्मविनयं विनायकः ॥२६॥

नृपतिस्ततः प्रथममाप फलममृतधर्म्मसिद्धयोः ।

धर्म्ममतुलमधिगम्यमुनेः मुनये ननाम स यतो गुराविव ॥२७॥

बहवः प्रसन्नमनसोऽथ जननमरणार्त्तिभीरवः ।

शाक्यतनयवृषभाः कृतिनो वृषभा इवानलभयात् प्रवव्रजुः ॥२८॥

विजङ्गसु येपि न गृह्णाणि तनयपितृमात्रपेक्षया ।

तेऽपि नियमविधिमामरणात् जगज्जस्य युक्तमनसश्च दधिरे ॥२९॥

न जिहिंस सूक्ष्ममपि जन्तुमपि परवधोपजीवनः ।

किं वत विपुलगुणः कुलजः सदयः सदा किमु मुनेरुपामया ॥३०॥

अकृशोद्यमः कृषधनोऽपि परपरिभवामहोऽपि सन् ।

नान्यधनमपजहार तथा भुजगादिवान्यविभवात् (वि)व्यथे ॥३१॥

विभवान्वितोऽपि तरुणोऽपि विषयचपलेन्द्रियोऽपि सन् ।

नैव च परयुवतीरगमत् ^{अवृत्त-प्रमाण १२-अ} परमहिला^१ दहनतोष्यमन्यत ॥३२॥

अनृतं जगाद् न च कश्चित् ऋतमपि जजल्प नाप्रियम् ।

श्लक्ष्णमपि न जगावहितम् हितमप्यवाच न च पैशुनाथ यत् ॥३३॥

मनसा लुलोभ न च जातु परवसुषु बद्धमानसः^२ ।

कामसुखमसुखतो विमृशन् विजहार तप्त इव तत्र सज्जनः ॥३४॥

न परस्य कश्चित् अपघातमपि च मष्टुणो व्यचिन्तयत् ।

मातृपितृसुतसुहृत्सदृशं स ददर्श तत्र हि परस्परं जनः ॥३५॥

नियतम् भविष्यति परत्र भवदपि च भूतमप्यथो ।

कर्मफलमपिच लोकगतिर्नियतेति दर्शनमवाप साधु च ॥३६॥

इति कर्मणा दशविधेन परमकुशलेन भूरिणा ।

भ्रंशिनि शिथिलगुणेऽपि युगे विजहार तत्र मुनिसंश्रयाज्जनः ॥३७॥

न च तत्र कश्चिदुपपत्तिसुखमभिलक्षाद्यैर्गुणैः ।

सर्व्वमशिवमवगम्य भवम् भवमचयाय बध्नुते न जन्मने ॥३८॥

१ P. M. P. L. M. परमहिता T.

२ P. L. M. गृद्धमानसः ।

अकथंकथागृह्णिन एव परमपरिशुद्धदृष्टयः ।

स्रोतसि हि ववृत्तिरे बहवो रजसस्तनुत्वमपि चक्रिरे परे^१ ॥२८॥

ववृत्तेऽत्र योऽपि विषमेषु विभवमदृग्नेषु कञ्चन ।

त्यागविनयनियमाभिरतो विजहार सोऽपि न चचाल सत्पथात् ॥४०॥

अपि च स्वतोऽपि परतोऽपि न भयमभवत् न दैवतः ।

तत्र च सुखसुभिचगुणैः जह्वपुः प्रजाः कृतयुगे राज्ञो मनोरिव ॥४१॥

इति सुदितमनामयन्निरापत्कुरघुपुरुषपुरोपमं पुरं तत् ।

अभवभयदैशिके महर्षौ विहरति तत्र शिवाय वीतराग इति ॥४२॥

सौन्दरनन्दे महाकाव्ये तथागतवर्णनो नाम

तृतीयः सर्गः ॥ ३ ॥

१ P. M. स्रोतसिह्वी स ततरे बहवोरजसत्वतमपि चक्रिरे परे ।

चतुर्थः सर्गः ।

मुनौ व्रुवाणऽपि तु तत्र धर्मम् धर्मं प्रति ज्ञातिषु चादृतेषु ।
 प्रासादसंस्थो मदनैककार्यः प्रियामहायो विजहार नन्दः ॥ १ ॥
 स चक्रवाक्येव हि चक्रवाकः तथा समेतः प्रियया प्रियार्हः ।
 नाचिन्तयत् वैश्रमणम् न शक्रम् तत्स्थानहेतोः कृत एव धर्मः ॥ २ ॥
 लक्ष्म्या च रूपेण च सुन्दरीति स्तम्भेन गर्व्येण च मानिनीति ।
 दीप्या च मानेन च भामिनीति यासौ वभाषे त्रिविधेन नाम्ना ॥ ३ ॥
 सा हासहंसा नयनद्विरेफा पीनस्तनाभ्युन्नतपद्मकोषा ।
 भूयो वभाषे स्वकुलोदितेन स्त्रीपद्मिनी नन्ददिवाकरेण ॥ ४ ॥
 रूपेण चात्यन्तमनोहरेण रूपानुरूपेण च चेष्टितेन ।
 मनुष्यलोके हि तदा बभूव सा सुन्दरी स्त्री पुरुषेषु नन्दः ॥ ५ ॥
 सा देवता नन्दनचारिणीव कुलस्य नान्दौजननश्च नन्दः ।
 अतीत्य मर्त्याननुपेत्य देवान् सृष्टावभूतामिव भूतधात्रा ॥ ६ ॥
 तां सुन्दरीं चेत् न लभेत नन्दः सा वा निषेवेत न तं नतभूः ।
 द्वन्द्वं ध्रुवं तत् विकलं न शोभेतान्योन्यहीनाविव रात्रिचन्द्रौ ॥ ७ ॥
 कन्दर्परत्योरिव लक्ष्मभूतम् प्रमोदनान्योरिव नीडभूतम् ।
 प्रहर्षतुष्ट्योरिव पात्रभूतम् द्वन्द्वं सहार[]स्त मदान्धभूतम् ॥ ८ ॥
 परस्परौद्वीक्षणतत्पराक्षं परस्परं व्याहृतसक्तचित्तम् ।
 परस्पराल्लेषहताङ्गरागम् परस्परं तन्मिथुनं जहार ॥ ९ ॥
 भावानुरक्तौ गिरिनिर्झरस्थौ तौ किन्नरीकिंपुरुषाविवोभौ ।
 चिक्रीडतुष्ट्यापि विरेजतुष्ट्य रूपश्रियान्योन्यमिवाचिपन्तौ ॥ १० ॥

अन्योन्यसंरागविवर्द्धनेन तद्वन्द्वमन्योन्यमरीरमच्च ।

क्लमान्तरे तर्षवल्लेन तेन^१ सलीलमन्योन्यममीमदच्च ॥१॥

विभूषयामास ततः प्रि(प)यां स सिषेविषुस्तां न मृजावहार्यम् ।

स्वेनैव रूपेण विभूषिता हि विभूषणानामपि भूषणं सा ॥१॥

दत्वाथ सा दर्पणमस्य हस्ते ममाग्रतो धारय तावदेनम् ।

विशेषकं यावदहं करोमौत्युवाच कान्तं स च तं वभार ॥१॥

भर्तुस्ततः श्मश्रु निरूप्यमाणा विशेषकं भासि^२ चकार तादृक् ।

निश्वासवातेन च दर्पणस्य चिकित्सयित्वा निजघान नन्दः ॥१॥

सा तेन चेष्टाललितेन भर्तुः श्लाघेन चान्तर्मनसा^३ जहास ।

^(५५५) भवेच्च रुष्टा किल नाम तस्मै ललाटजिह्वां भ्रुकुटिं चकार ॥१॥

चिक्षेप कर्णोत्पलमस्य चांसे करेण सयेन मदालसेन ।

पत्राङ्गुलिं चार्द्धनिमीलिताचे वक्त्रेऽस्य तामेव विनिर्दुधाव ॥१॥

ततश्चलन्नूपुरयन्त्रिताभ्याम् नखप्रभोद्भासितराङ्गुलिभ्याम् ।

पद्भ्यां प्रियाया नलिनोपमाभ्याम् मूर्द्ध्ना भयान्नाम ननाम नन्दः ॥१॥

स मुक्तपुष्पोन्मिषितेन मूर्द्ध्ना ततः प्रियायाः प्रियकृत् वभासे ।

सुवर्णवेद्यां अनिलावभग्नः पुष्पातिभारादिव नागवृक्षः ॥१॥

सा तं स्तनोद्धर्त्तितहारयष्टिरुत्यापयामास निपीड्य दोर्भ्याम् ।

कथं कृतोसीति जहास चोच्चैः मुखेन साचीकृतकुण्डलेन ॥१॥

१ P. M. तर्षबलेहतेन ।

२ P. M. भासापिधि, not in P. L. M. T.

३ P. M. साध्येन चातुर्मनसा ।

पत्युस्ततो दर्पणसक्तपाणेः मुहुर्मुहुर्वक्त्रमवेक्षमाणा ।

तमालपत्रार्द्रतले कपोले समाधयामास विशेषकं तत् ॥२०॥

तस्या मुखं तत् सतमालपत्रम् ताम्राधरोष्ठम् चिकुरायताक्षम् ।

रक्ताधिकाग्रम् पतितद्विरेफम् मणैवलं पद्ममिवावभासे ॥२१॥

नन्दस्ततो दर्पणमादरेण विभ्रत् तदा मण्डनसाक्षिभूतम् ।

विशेषकावेक्षणकेकराक्षो लडत् प्रियाया वदनं ददर्श ॥२२॥

तत्कुण्डलादस्तविशेषकान्तं कारणवक्लिष्टमिवारविन्दम् ।

नन्दः प्रियाया मुखमौक्षमाणो भूयः प्रियानन्दकरो बभूव ॥२३॥

विमानकल्पे स विमानगर्भे ततस्तथा चैव ननन्द नन्दः ।

तथागतश्चागतभैक्षकालो भैक्षाय तस्य प्रविवेश बेश्म ॥२४॥

अवाङ्मुखो निष्प्रणयश्च तस्थौ भ्रातुर्गृहेऽन्यस्य गृहे यथैव ।

तस्मादयो प्रेक्ष्यजनप्रमादात् भिक्षामलब्धैव पुनर्जगाम ॥२५॥

काचित् पिपेषान्त्रविलेपनं हि वासोङ्गना काचित् अवासयच्च ।

अयोजयत् स्नानविधिं तथान्या जग्रन्युरन्याः सुरभीः स्रजश्च ॥२६॥

तस्मिन् गृहे भर्तुरतश्चरन्त्यः क्रीडानुरूपं लडितं नियोगम् ।

काश्चिन्न बुद्धं ददृशुर्युवत्यः बुद्धस्य वैषा नियतं मनीषा ॥२७॥

काचित् स्थिता तत्र तु हर्म्यपृष्ठे गवाक्षपक्षे प्रणिधाय चक्षुः ।

विनिष्पतन्तं सुगतं ददर्श पयोदगर्भादिव दौष्टमर्मकम् ॥२८॥

सा गौरवं तत्र विचार्य भर्तुः स्वया च भक्त्यार्हतयार्हतश्च ।

नन्दस्य तस्थौ पुरतोविवक्षुः तदाज्ञया चेति तदाचक्षे ॥२९॥

अनुग्रहायास्य जनस्य शङ्के गुरुर्गृहं नो भगवान् प्रविष्टः ।

भिक्षामलब्ध्वा गिरमासनं वा शून्यादरण्यादिव याति भूयः ॥३०॥

श्रुत्वा महर्षेः स गृहप्रवेशं सत्कारहीनञ्च पुनः प्रयाणम् ।
 चचाल चित्राभरणाम्बरस्रग् कल्पद्रुमो धूत इवानिलेन ॥ २१ ॥
 कृत्वाञ्जलिं मूर्ध्नि पद्मकल्पं ततः स कान्तां गमनं ययाचे ।
 कर्तुं गमिष्यामि गुरौ प्रणामम् मामभ्यनुज्ञातुमिहार्हसीति ॥ २२ ॥
 सा वेपमाना परिमस्वजे तं शालं लता वातममौरितेव ।
 ददर्श चाश्रुतलोलनेत्रा दीर्घञ्च निश्चस्य वचोऽभ्युवाच ॥ २३ ॥
 नाहं यियासोर्गुरुदर्शनार्थम् अर्हामि कर्तुम् तव धर्मपीडाम् ।
 गच्छार्थपुत्रैहि च शीघ्रमेव विशेषको यावदयं न शुष्कः ॥ २४ ॥
 स चेत् भवेस्त्वम् खलु दीर्घसूत्रो दण्डं महान्तम् त्वयि पातयेयम् ।
 मुज्जमुज्जस्त्वां शयितम् कुचाभ्याम् विबोधयेयम् च न चालयेयम् ॥ २५ ॥
 अथाप्यनाशानविशेषकायां अण्येषामि त्वं त्वरितम् ततः त्वाम् ।
 निपीडयिष्यामि भुजद्वयेन विभूषणनाट्रविलेपनेन ॥ २६ ॥
 इत्येवमुक्तश्च निपीडितश्च तथा स वेणुस्त्रनया जगाम ॥
 एवं करिष्यामि विमुञ्च चण्डि यावद्गुरुर्दूरगतो न मे सः ॥ २७ ॥
 ततस्तनोद्वर्तितचन्दनाभ्याम् मुक्तो मुजाभ्याम् न तु मानसेन ।
 विहाय वेषम् मदनानुरूपम् तत्कालयोग्यम् स वपुर्वभार ॥ २८ ॥
 सा तं प्रयान्तम् रमणं प्रदध्यौ प्रधानशून्यस्थितनिश्चलाक्षी ।
 स्थितोच्चकर्णा व्यपविद्धश्रव्या भ्रान्तं मृगं भ्रान्तमुखी मृगीव ॥ २९ ॥
 दिदृक्षयाचिप्तमना मुनेस्तु नन्दः प्रयाणं प्रति तत्परे च ।
 विवृत्तदृष्टिश्च शनैर्ययौ ताम् करीव पश्यन् स लङ्क्रेणुम् ॥ ३० ॥

शातोदरीं पीनपयोधरोरुम् स सुन्दरीं रुचदरौमिवाद्रेः ।

काक्षेण पश्यन् न ततर्प नन्दः पिवन्निवैकेन जलं करेण ॥४१॥

तं गौरवं बुद्धगतम् चकर्ष भार्यानुरागः पुनराचकर्ष ।

सोऽनिश्चयात् नापि ययौ न तस्थौ तरन्तरङ्गेष्विव राजहंसः ॥४२॥

^{नी} अदर्शनं ^{लक्ष्मि} भूयगतश्च ^{प्रा} तस्या हर्म्यात्ततश्चावततार तूर्णम् ।

श्रुत्वा ततो नूपुरनिखनं स पुनः ललम्बे हृदये गृहीतः ॥४३॥

स कामरागेण निगृह्यमाणो धर्मानुरागेण च कृष्यमानः ।

जगाम दुःखेन विवर्त्यमानः स्रवः प्रतिस्रोत इवापगायाः ॥४४॥

ततः क्रमैर्दीर्घतमैः प्रचक्रमे कथं नु यातो न गुरुर्भवेदिति ।

स्वजेय तां चैव विशेषकप्रियां कथं प्रियामार्द्रविशेषकामिति ॥४५॥

अथ स पथि ददर्श मुक्तमानं पितृनगरेपि तथा गताभिमानम् ।

दशवल्लभभितो विलम्बमानम् ध्वजमनुयान इवैन्द्रमर्च्यमानम् ॥४६॥

सौन्दरनन्दे महाकाव्ये भार्यायाचितको नाम

चतुर्थः सर्गः ॥ ४ ॥

पञ्चमः सर्गः ।

अथावतौर्याश्वरथद्विपेभ्यः शाक्या यथास्वर्द्धि^१ गृहीतवेषाः ।
महापणेभ्यो व्यवहारिणश्च महामुनौ भक्तिवशात् प्रणेषुः ॥१॥
केचित् प्रणम्यानुययुर्मुहूर्तम् केचित् प्रणम्यार्थवशेन जग्मुः ।
केचित् स्वकेष्वावसथेषु तस्यः कृत्वाञ्जलीन् वीक्षणतत्पराक्षाः ॥२॥
बुद्धस्तुतस्तत्र नरेन्द्रमार्गे स्रोतो महत् भक्तिमतो जनस्य ।
जगाम दुःखेन विगाहमानो जलागमे स्रोत इवापग[ा]याः ॥३॥
अथो महद्भिः पथि सम्पतद्भिः सम्पूज्यमानाय तथागताय ।
कर्त्तुं प्रणामं न शशाक नन्दस्तेनाभिरेमे तु गुरोर्महिम्ना ॥४॥
स्वच्चावसङ्गम् पथि निर्मुमुचुः भक्तिं जनस्यान्यमतेश्च रचन् ।
नन्दश्च गेहाभिमुखं जिष्टचन् मार्गं ततोऽन्यं सुगतः प्रपेदे ॥५॥
ततो विविक्तञ्च विविक्तचेताः सन्मार्गवित् मार्गमभिप्रतस्थे ।
गत्वाग्रतश्चाग्रतमाय तस्मै नान्दीविमुक्ताय ननाम नन्दः ॥६॥
शनैर्व्रजन्नेव स गौरवेण पटावृतांशो विनतार्द्धकायः ।
अधोनिबद्धाञ्जलिरूर्ध्वनेत्रः सगद्गदम् वाक्यमिदं वभाषे ॥७॥
प्रासादसंस्थो भगवन्तमन्तःप्रविष्टमश्रौषमनुयहाय ।
अतस्त्वेवावहमभ्युपेतो गृहस्य कक्षा[न]^२ महतोभ्यसूयन् ॥८॥
तत् साधु साधुप्रिय मत्प्रियार्थम् तत्रास्तु भिक्षूत्तम भैक्षकालः ।
असौ हि मध्यं नभसो यियासुः कालं प्रतिस्मारयतीव सूर्यः ॥९॥

१ P. M. मूर्द्धि ।

२ P. M. कक्षामहतो, P. L. M. कक्ष्यामहतः ।

अनेष्ट

इत्येवमुक्तः प्रणयेन तेन स्नेहाभिमानोन्मुखलोचनेन ।

तादृङ्निमित्तं सुगतश्चकार नाहार^१कृत्यं स यथा विवेद ॥१०॥

ततः स कृत्वा मुनये प्रणामं गृहप्रयाणाय मतिं चकार ।

अनुग्रहायं सुगतस्तु तस्मै पात्रं ददौ पुष्करपत्रनेत्रः ॥११॥

ततः स लोके ददतः फलार्थं पात्रस्य तस्याप्रतिमस्य पात्रम् ।

जग्राह चापग्रहणक्षमाभ्यां पद्मोपमाभ्याम् प्रयतः कराभ्याम् ॥१२॥

पराङ्मुखन्वन्यमनस्कमारात् विज्ञाय नन्दः सुगतं गतास्थम् ।

हस्तस्यपात्रोऽपि गृहं यियासुः ससार मार्गात् मुनिमीक्षमाणः ॥१३॥

भार्यानुरागेण यदा गृहं स पात्रं गृहीत्वापि यियासुरेव ।

विमोहयामास मुनिस्ततस्तं रथ्यामुखस्यावरणेन तस्य ॥१४॥

निर्भी(र्यो)क्षवीजं^२ हि ददर्श तस्य ज्ञानं मृदुः() क्लेशरजश्च तीव्र^(३)म् ।

क्लेशाकुलान् [तान्] विषयान् स तच्च नन्दं यतस्तं मुनिराचक्ष ॥१५॥

संक्लेशपक्षो द्विविधश्च दृष्टः तथा द्विकल्पो व्यवदानपक्षः ।

आत्माश्रयो हेतुवलाधिकस्य बाह्याश्रयः प्रत्ययगौरवस्य ॥१६॥

अयन्नतो हेतुवलाधिकस्तु निर्मुच्यते घट्टितमात्र एव ।

यत्नेन तु प्रत्ययनेयबुद्धिः विमोक्षमाप्नोति पराश्रयेण ॥१७॥

नन्दः स च प्रत्ययनेयचेता^३ यं शिश्रिये तन्मयतामवाप ।

यस्मादिमं तत्र चकार यत्नं तत्स्नेहपञ्चान् मुनिरुज्जिहीर्षन् ॥१८॥

१ P. M. कारं वाहार, P. L. M. कालमहार

२ P. M. निर्योक्ष ।

३ P. M. प्रत्ययने प्रचेता T.

नन्दसु दुःखेन विचेष्टमानः नैरगत्या गुरुमन्वगच्छत् ।

भार्यामुखं वीक्षणलोलनेत्रं विचिन्तयन्नार्द्रविशेषकं तत् ॥१८॥

ततो मुनिस्तम् प्रियमाख्यहारम् वसन्तमासेन कृताभिहारम् ।

निनाय भग्नप्रमदाविहारं विद्याविहाराभिमतं विहारम् ॥२०॥

दीनं महा[का]रुणिकस्ततस्तम् दृष्ट्वा मुह्यन्ते करुणायमानः ।

करेण चक्राङ्गतलेन मूर्ध्नि पश्यन् चैवेदं उवाच चैनम् ॥२१॥

यावन्न हिंस्रम् समुपैति कालः शमाय तावद् कुरु सौम्य बुद्धिम् ।

सर्वास्ववस्थास्विह वर्त्तमानं सर्वाभिसारेण निहन्ति मृत्युः ॥२२॥

साधारणात् स्वप्ननिभादसारात् लोलं मनः कामसुखान्नियच्छ ।

हव्यैरिवाग्नेः पवनेरितस्य लोकस्य कामैर्न हि तप्तिरस्ति ॥२३॥

अद्धाधनं श्रेष्ठतमं धनेभ्यः प्रजारमस्तृप्तिकरो रसेभ्यः ।

प्रधानमध्यात्मसुखं सुखेभ्योऽविचारतिः दुःखतमा रतिभ्यः ॥२४॥

हितस्य वक्ता प्रवरः सुहृदो धर्माय खेदो गुणवान् श्रेमेभ्यः ।

ज्ञानाय कृत्यम् परमं ^(क्रियार्थः) प्रियाभ्यः किमिन्द्रियानामुपगम्य दास्यम् ॥२५॥

तन्निश्चितं भोक्तृमण्डुगवियुक्तम् परेष्वनायत्तमहार्यमन्यैः ।

नित्यं शिवं शान्तिसुखं वृणौष्व किमिन्द्रियार्थार्थमनर्थमूढा ॥२६॥

जरा समा नास्त्यमृजा प्रजानाम् व्याधेः समो नास्ति जगत्त्यनर्थः ।

मृत्योः समं नास्ति भयं पृथिव्यां एतत्त्रयं खल्ववशेन सेव्यम् ॥२७॥

स्नेहेन कश्चिन्न समोऽस्ति पाशः स्तोतो न तृष्णासममस्ति हारिः ।

रागाग्निना नास्ति समस्तथाग्निस्तच्चेत् त्रयं नास्ति सुखं च तेऽस्ति ॥२८॥

अवश्यभावौ प्रियविप्रयोगः तस्माच्च शोकः नियतं निषेद्यः ।

शोकेन चोन्मादमुपेयिवांसो राजर्षयो न्येऽप्यवशा विचेलुः ॥२९॥

प्रज्ञामयं वर्म वधान तस्मात् नैव्यन्ति^१ निघ्नस्य हि शोकवाणाः ।

महच्च दग्धं भवकचजालं संधुचयात्पाग्निमिवात्मतेजः ॥ २० ॥

यथौषधैर्हस्तगतैः स वैद्यो न दृश्यते कश्चन पन्नगेन ।

तथानपेक्ष्योजितलोकमोहो न दृश्यते शोकभुजङ्गमेन ॥ २१ ॥

आस्थाय योगं परिगम्य तत्त्वं न त्रासमागच्छति मृत्युकाले ।

आवद्धवर्मा सुधनुः कृतास्त्रो जिगीषया शूर इवाहवस्यः ॥ २२ ॥

इत्येवमुक्तः स तथागतेन सर्वेषु भूतेष्वनुकम्पकेन ।

धृष्टं गिरान्तर्हृदयेन मीदंस्तथेति नन्दः^[.] सुगतं वभाषे ॥ २३ ॥

अथ प्रमादाच्च तमुज्जिहीर्षन् मत्वागमस्यैव च पात्रभूतम् ।

प्रव्राजयानन्द शमाय नन्दं इत्यब्रवीत् मैत्रमना महर्षिः ॥ २४ ॥

नन्दं ततोन्तर्मनसा रुदन्तम् एहोति वैदेहमुनिर्जगाद ।

शनैस्ततस्तम् समुपेत्य नन्दो न प्रव्रजिष्याम्यहमित्युवाच ॥ २५ ॥

श्रुत्वाथ नन्दस्य मनीषितं तत् बुद्ध्याय वैदेहमुनिः^[.] शशंस ।

मंश्रुत्य तस्मादपि तस्य भावम् महामुनिर्नन्दमुवाच भूयः ॥ २६ ॥

मय्यग्रजे प्रव्रजिते जितात्मन् भ्रातृष्वनु प्रव्रजितेषु चास्मान् ।

ज्ञातींश्च दृष्ट्वा व्रतिनो गृहस्थान् संविन्न चित्तं^१ न वास्ति चेतः ॥ २७ ॥

राजर्षयस्ते विदिता न नूनम् वनानि ये शिश्रियिरे हसन्तः ।

निष्ठीव्य कामान् उपशान्तिकामाः कामेषु नैवं कृपणेषु मक्ताः ॥ २८ ॥

भूयः समालोक्य गृहेषु दोषान् निशाम्य तत् त्यागकृतं च शर्म ।

नैवास्ति मोक्तुं मतिरालयं ते देशं मुमुक्षोरिव सोपसर्गम् ॥ २९ ॥

संसारकान्तारपरायणस्य शिवे कथं ते पथि नारुरुक्षा ।
 आरूप्यमाणस्य तमेव मार्गं भ्रष्टस्य सार्थादिव सार्थिकस्य ॥ ४० ॥
 यः सर्वतो वेश्मनि दह्यमाने शयीत मोहात् न ततो व्यपेयात् ।
 कालाग्निना व्याधिजराशिखेन लोके प्रदीपे^१ स भवेत् प्रमत्तः ॥ ४१ ॥
 प्रणीयमानश्च यथा वधाय मत्तो हसेच्च प्रलपेच्च वध्यः ।
 मृत्यौ तथा तिष्ठति पाशहस्तो शोच्यः प्रमाद्यन् विपरीतचेताः ॥ ४२ ॥
 यदा नरेन्द्राश्च कुटुम्बिनश्च विहाय बन्धून्श्च परिग्रहांश्च ।
 ययुश्च यास्यन्ति च यान्ति चैव प्रियेष्वनित्येषु कुतोऽनुरोधः ॥ ४३ ॥
 किञ्चिन्न पश्यामि रतस्य यत्र तदन्यभावेन भवेन्न दुःखम् ।
 तस्मात् क्वचिन्न क्षमते प्रसक्तिः यदि क्षमस्तद्विगमान्न शोकः ॥ ४४ ॥
 तत् सौम्य लोलं परिगम्य लोकं मायोपमं चित्तमिवेन्द्रजालम् ।
 प्रियाभिधानं त्यज (तो)मोहजालं केतुं मतिस्ते यदि दुःखजालम् ॥
 ४५ ॥
 वर[] हितोदर्कमनिष्टमन्नम् न स्वादु यत्स्यादहितानुबद्धम् ।
 यस्मादहं(न)त्वां विनियोजयामि शिवे शुचौ वर्तमानि विप्रियेऽपि ॥
 ४६ ॥
 बालस्य धात्री विनिगृह्य लोभम् यथोद्धरत्यात्मपुटप्रविष्टम् ।
 तथोज्ज्विहीर्षुः खलु रागशल्यं तत्त्वामवोचं परुषं हिताय ॥ ४७ ॥
 अनिष्टमप्यौषधमातुराय ददाति वैद्यश्च यथा निगृह्य ।
 तद्वन्मयोक्तम् प्रतिकूलमेतत् तुभ्यम् हितोदर्कमनुग्रहाय ॥ ४८ ॥

तद्यावदेव क्षणसन्निपातो न मृत्युरागच्छति यावदेव ।

यावद्वयो योगविधौ समर्थं बुद्धिं कुरु श्रेयसि तावदेव ॥ ४८ ॥

इत्येवमुक्तः स विनायकेन हितैषिणा कारुणिकेन नन्दः ।

कर्त्तास्मि सर्व्वं भगवन् वचस्ते तथा यथाज्ञापयसीत्युवाच ॥ ५० ॥

आदाय वैदेहमुनिस्ततस्तम् निनाय संश्लिष्य विचेष्टमानम् ।

व्ययोजयच्चाश्रुपरिप्लुताक्षं केशश्रियं कृत्रनिभस्य मूर्ध्नः ॥ ५१ ॥

* अथो ^{तत्र}रुतं तस्य मुखं सवाप्यम् प्रवास्यमानेषु शिरोरुहेषु ।

वक्राग्रनालं नलिनं तडागे वर्षादकल्लिन्नमिवावभासे ॥ ५२ ॥

नन्दस्ततः तरुक्षायविविक्तवासा-

श्चिन्तावशो नवगृहीत इव द्विपेन्द्रः ।

पूर्णः शशो बज्रलपद्मगतः क्षपान्ते

बालातपेन परिषिक्त इवावभासे ॥ ५३ ॥

सौन्दरनन्दमहाकाव्ये नन्दप्रव्राजनं नाम पञ्चमः सर्गः ।

Gauronikē — Read अग्रगण्य, as Nanda's head was necessarily bent down when Ananda was cutting his hair. Besides, the correction is indispensable in order to make the simile complete, अग्रगण्य = अग्रगण्यनामर्त्तितम्.

षष्ठः सर्गः ।

ततो हते भर्त्तरि गौरवेण प्रीतौ हतायामरतौ कृतायां । (1)
तत्रैव हर्म्योपरि वर्त्तमाना न सुन्दरी सैव तदा वभासे ॥ १ ॥

सा भर्त्तुरभ्यागमनप्रतीक्षा गवाक्षमाक्रम्य पयोधराभ्याम् । (2)
द्वारोन्मुखी हर्म्यतलाल्ललम्बे मुखेन १तिर्यङ्गतकुण्डलेन ॥ २ ॥

विलम्बहारा चलयोक्तका सा तस्माद् विमानाद्दिनता चकाशे ।
तपःक्षयात् अप्सरसां वरेव च्युतं विमानात् प्रियमीक्षमाणा ॥ ३ ॥

सा खेदमंस्विन्नललाटकेन निश्वासनिष्पीतविशेषकेण ।
चिन्ताचलाक्षेण मुखेन तस्थौ भर्त्तारमन्यत्र विशङ्कमाना ॥ ४ ॥

ततश्चिरस्थानपरिश्रमेण स्थितैव पर्यङ्गतले पपात ।
तिर्यक् च शिथ्ये प्रविकीर्णहारा सपादकैर्वाङ्गविलम्बपादा ॥ ५ ॥

अथात्र काचित् प्रमदा सवाष्प्यां तां दुःखितां द्रष्टुमनौषमाना । (3)

प्रासादसोपानतलप्रणादं चकार पङ्क्षां सहसा रुदन्ती ॥ ६ ॥

(तस्याश्च सोपानतलप्रणादं श्रुत्वैव त्वणं पुनस्त्यपात ।

प्रीत्या प्रसक्तेव च संजहर्ष प्रियोपयानं परिशङ्कमाना ॥ ७ ॥

सा त्रासयन्ती वलभीपुटस्थान् पारावतान् नूपुरनिःस्त्रनेन ।

सोपानकुचिं प्रससार हर्षात् भ्रष्टं दूकूलान्तमचिन्तयन्ती ॥ ८ ॥

तामङ्गनां प्रेक्ष्य च विप्रलब्धा निश्चस्य भूयः शयनं प्रपेदे ।

विवर्णवक्त्रा न रराज चागु विवर्णचन्द्रेव हिमागमे द्यौः ॥ ९ ॥

सा दुःखिता भर्त्तुरदर्शनेन कामेन कोपेन च दह्यमाना ।

हृत्वा करे वक्त्रमथोपविष्टा चिन्तानदीं शोकजलां ततार ॥ १० ॥ (4)

तस्या मुखं पद्मसपन्नभूतम् पाणौ स्थितं पल्लवरागताम्ने ।

farina क्रायामयस्याभसि पङ्कजस्य वभौ नतं पद्ममिवोपरिष्ठात् ॥ ११ ॥
ing after her husband सा स्त्रीस्वभावेन विचिन्त्य तत्तत् दृष्टानुरागेऽभिमुखेऽपि पत्यौ ।
she love she could not धर्माश्रिते तत्त्वमविन्दमाना संकल्प्य तत्तत् विललाप तत्तत् ॥ १२ ॥
for the moment एष्यास्यनाश्वानविशेषकायां लयीति कृत्वा मयि तां प्रतिज्ञां ।
run away from her

कस्मान्न हेतोर्दयितप्रतिज्ञः सोद्य प्रियो मे वितथप्रतिज्ञः ॥ १३ ॥

आर्यस्य साधोः करुणात्मकस्य मन्नित्यभीरोरतिदक्षिणस्य ।

कुतो विकारोयमभूतपूर्वः स्नेनापरागेण ममापचारात् ॥ १४ ॥

रतिप्रियस्य प्रियवर्त्तिनो मे प्रियस्य नूनं हृदयं विरक्तम् ।

तथा हिरागो यदि तस्य हिस्यात् मच्चित्तरची न समागतः^१ स्यात् ॥ १५ ॥

रूपेण भावेन न च यत् विशिष्टा प्रियेण दृष्टा नियतं ततोऽन्या ।

तथा हि कृत्वा मयि मोघसान्त्वं लग्नां सतीं मामगमत् विहाय ॥ १६ ॥

भक्तिं स बुद्धं प्रति यामवोचत् तस्य प्रयातुं मयि सोऽपदेशः ।

मुनौ प्रसादो यदि तस्य हिस्यात् मृत्योरिवोग्रादनु^(ननु मृद?) तत् विभीयात् ॥ १७ ॥

मि लेखार्थं मादर्शमनन्यचित्तो विभूषयन्त्या मम धारयित्वा ।

विभर्त्ति सोऽन्यस्य जनस्य तच्चेत् नमोस्तु तस्मै चलसौहृदाय ॥ १८ ॥

नेच्छन्ति याः शोकमवाप्तुमेवं^२ श्रद्धातुमर्हन्ति न ता नराणाम् ।

क्व चानुवृत्तिर्मयि सास्य पूर्वं त्यागः क्व चायं जनवत् क्षणेन ॥ १९ ॥

इत्येवमादि प्रियविप्रयुक्ता प्रियेऽन्यदाशङ्क्य च सा जगाद ।

सम्भ्रान्तमारुह्य च तत् विमानं सा स्त्री सवाय्या गिरमित्युवाच ॥ २० ॥

१ P. M. न समागतः स्यात् ।

२ P. M. लेखार्थं P. L. M. lacuna T. ३ P. L. M. एतम् ।

युवापि तावत् प्रियदर्शनोऽपि सौभाग्यभाग्याभिजनान्वितोऽपि ।
 यस्त्वां प्रियो नाभ्यचरत्^१ कदाचित् तमन्यथा यास्यसि कातरासि ॥२१॥
 मा स्वामिनम् स्वामिनि दोषमाणाः प्रियं प्रियाहं प्रियकारिणं तम् ।
 न म त्वदन्यां प्रमदामवैति स्वचक्रवाक्या इव चक्रवाकः ॥२२॥

(स तु त्वदर्थं गृहवासमीप्सन् जिजीविषुस्त्वत्परितोषहेतोः ।
 भ्रात्रा किलार्थ्येण तथागतेन प्रव्राजितो नेत्रजलार्द्रवक्त्रः ॥२३॥)

श्रुत्वा ततो भर्त्तरि तां प्रवृत्तिं सवेपथुः सा सहस्रोत्पपात ।
 प्रगृह्य बाहू विरुराव चोच्चैः हृदीव[^१]दग्धाभिहता करेणुः ॥२४॥

सा रोदनारोषितरक्तदृष्टिः सन्तापसंचोभितगात्रयष्टिः ।
 पपात शीर्णाकुलहारयष्टिः फलातिभारादिव चूतयष्टिः ॥२५॥

सा पद्मरामं वसनं वसाना पद्मानना पद्मदलायताक्षी ।
 पद्मा विपद्मा पतिताचलाक्षी शुश्रोष [प]द्मस्रगिवातपेन ॥२६॥

संचिन्त्य संचिन्त्य गुणांश्च भर्तुः दीर्घं निग्रश्वास तताम चैव ।
 विभूषणश्रीर्निहिता प्रको[तो]ष्ठे ताम्रे कराग्रे च विनिर्दुधाव ॥२७॥

न भूषणे[णा]ऽर्थो मम संप्रतीति सा दिक्षु चिक्षेप विभूषणानि ।
 निर्भूषणा सा पतिता चकाग्रे विशीर्णपुष्पस्तवका लतेव ॥२८॥

धृतः प्रियेणायमभृत् ममेति रुक्मत्सरं दर्पणमालिलिङ्गे ।
 यन्नाच्च विन्यस्ततमालपत्रौ रुष्टेव धृष्टं प्रममार्ज गण्डौ ॥२९॥

सा चक्रवाकीव भृशं चुकूज श्लेनाग्रपक्षतचक्रवाका ।
 विस्यर्द्धमानेव विमानसंस्थैः पारावतैः कूजनलोलकण्टैः ॥३०॥

विचित्रमृदास्तरणेऽपि सुप्ता वैदूर्यवज्रप्रतिमण्डितेऽपि ।

रुक्माङ्गपादे शयने महार्हे न शर्म लेभे परिचेष्टमाना ॥ ३१ ॥

संदृश्य भर्तुंश्च विभूषणानि वासांसि वीणाप्रभृतींश्च लीडाः ।

तमो विवेशाभिननाद चोच्चैः पङ्कावतीर्णैव च संसृष्टाद ॥ ३२ ॥

सा सुन्दरौ श्वासचलोदरौ हि वज्राग्निसंभिन्नदरीगुहेव ।

शोकाग्निनान्तर्हृदि दह्यमाना विभ्रान्तचित्तेव तदा बभूव ॥ ३३ ॥

रुरोद मल्लौ विस्तराव जग्लौ वभ्राम तस्थौ विललाप दध्नौ ।

चकार रोषं विचकार माल्यं चकर्त्त वक्त्रं विचकर्ष वस्त्रम् ॥ ३४ ॥

तां चारुदन्तीं प्रसभं रुदन्तीं संश्रुत्य नार्यः परमाभितप्ताः ।

अन्तर्गृहादारुरुज्ज्विमानं चासेन किन्नर्य द्वाद्विपृष्ठम् ॥ ३५ ॥

वाष्पेण ताः क्लिन्नविषण्वक्त्रा वर्षेण पद्मिन्य द्वाद्वर्षपद्माः ।

स्थानानुरूपेण यथाभिमानं निलिल्यिरे तामनुदह्यमानाः ॥ ३६ ॥

ताभिर्वृता हर्म्यतलेऽङ्गनाभिः चिन्तातनुः सा सुतनुर्वभासे ।

शतहृदाभिः परिवेष्टितेव शशाङ्कलेखा शरदभ्रमध्ये ॥ ३७ ॥

या तत्र तासां वचसोपपन्ना मान्या च तस्या वयसाधिका च ।

सा पृष्ठतस्तां तु^१ समालिलिङ्गे प्रमृज्य चाश्रूणि वचांस्युवाच ॥ ३८ ॥

राजर्षिवध्वा स्तुव नानुरूपो धर्माश्रिते भर्तरि जातु शोकः ।

दृष्ट्वाकुवंशे ह्यभिकाङ्क्षितानि दायाद्यभूतानि तपोवनानि ॥ ३९ ॥

प्रायेण मोचाय विनिःसृतानाम् शाक्यर्षभाणां विदिताः स्त्रियस्ते^२ ।

तपोवनानीव गृहाणि यासां साध्वीव्रतं^३ कामवदाश्रितानाम् ॥ ४० ॥

यद्यन्यथा रूपगुणाधिकत्वात् भर्ता हतस्ते कुरु वाष्पमोक्षम् ।

१ P. M. च ।

२ P. M. स्त्रियस्ता ।

३ P. M. साध्विपथं, P. L. M. साध्विव्रतम् T.

मनस्विनी रूपवती गुणाढ्या हृदि क्षते कात्र हि नाश्रु मुञ्चेत् ॥४१॥

अथापि किञ्चित् व्यसनं प्रपन्नो मा चैव तद्भूत् सदृशोऽत्र वाष्पः ।

अतो विशिष्टं न हि दुःखमस्ति कुलोद्गतायाः पतिदेवतायाः ॥४२॥

अथ त्विदानीं ^१लडितः सुखेन स्वस्थः फलस्थो व्यसनान्यदृष्ट्वा ।

वीतस्पृहो धर्ममनुप्रपन्नः किं विक्लवे^२ रोदिषि हर्षकाले ॥४३॥

इत्थेवमुक्तापि वज्रप्रकारम् स्नेहात्^३ तथा नैव धृतिं चकार ।

अथापरा तां मनसोनुकूलं कालोपपन्नम् प्रणयादुवाच ॥४४॥

ब्रवीमि सत्यं सुविनिश्चितं मे प्राप्तं प्रियं द्रक्ष्यसि शीघ्रमेव ।

त्वया विना स्थास्यति तत्र नासौ सत्त्वाश्रयश्चेतनयेव हीनः ॥४५॥

अङ्गेपि लक्ष्म्याः न स निर्वृतः स्यात् त्वं तस्य पार्श्वे यदि तत्र न स्याः ।

आपत्सु कृच्छ्रास्त्रपि चागतासु त्वां पश्यतस्तस्य भवेन्न दुःखम् ॥४६॥

त्वं निर्वृतिं गच्छ नियच्छ वाष्पम् तस्माश्रुमोक्षात् परिरक्ष चक्षुः ।

यस्तस्य भावस्त्वयि यश्च रागो न रंस्यते त्वद्विरहात् स धर्मः ॥४७॥

स्यादत्र नासौ कुलसत्त्वयोगात् काषायमादाय विहास्यतीति ।

अनात्मनादाय गृहोन्मुखस्य पुनर्विमोक्तुं क एवास्ति दोषः ॥४८॥

इति युवतिजनेन सान्त्वयमाना

हृत्तद्दया रमणेन सुन्दरौ सा ।

द्रुमिडमभिमुखे पुरेव रम्भा

क्षितिमगमत् परिवारिताम्सरोभिः ॥४९॥

सौन्दर्यनन्दे महाकाव्ये भार्याविलापो नाम षष्ठः सर्गः ।

सप्तमः सर्गः ।

लिङ्गं ततश्चास्तु विधिप्रदिष्टम् गात्रेण विभ्रम्भ तु चेतसा तत् ।
 भार्यागतैरेव मनोवितर्कैः यो द्वीयमानो न ननन्द नन्दः ॥१॥
 स पुष्पमासस्य च पुष्पलक्ष्म्या सर्वाभिसारेण च पुष्पकेतोः ।
 यानीयभावेन च यौवनस्य विहारसंस्थो न शमं जगाम ॥२॥
 स्थितः स दीनः सहकारवीथ्यामालीनसंमूर्च्छितषट्पदायाम् ।
 भृशं जजृम्भे युगदीर्घबाहुः ध्यात्वा प्रियां चापमिवाचकर्ष ॥३॥
 स पातकक्षोदमिव प्रतीच्छ[न्] चूतद्रुमेभ्यस्तनुपुष्पवर्षम् ।
 दीर्घं निशस्वास विचिन्त्य भार्यां नवग्रहो नाग इवावबुद्धः ॥४॥
 शोकस्य हर्त्ता शरणगतानाम् शोकस्य कर्त्ता प्रतिगर्वितानाम् ।
 अशोकमालम्ब्य स जातशोकः प्रियां^१ प्रियाशोकवनां शुशोच ॥५॥
 प्रियां प्रियायाः प्रतनुं प्रियङ्गुं^२ निशाम्य भीतामिव निष्पतन्तीम् ।
 सस्मार तामश्रुमुखीं सवाप्यः प्रियां प्रियङ्गुप्रसवावदाताम् ॥६॥
 पुष्पावनङ्गे तिलकद्रुमस्य दृष्टान्यपुष्टां शिखरे निविष्टाम् ।
 सङ्कल्पयामास शिखां प्रियायाः शुक्लांशुकाट्टालमपाश्रितायाः ॥७॥
 लतां प्रफुल्लामतिमुक्तकस्य चूतस्य पार्श्वे परिरभ्य जाताम् ।
 निशाम्य चिन्तामगमत् तदैवं श्लिष्टा भवेत् मामपि सुन्दरीति ॥८॥
 पुष्पैर[र]राला^३ अपि नागवृक्षा दान्तैः समुद्गैरिव^४ हेमगर्भैः ।
 कान्तारवृक्षा इव दुःखितस्य न चक्षुराचिचिपुरस्य तत्र ॥९॥

१ P. M. इव नागावबुद्धः T.

२ P. M. प्रियं भूः T.

३ P. M. प्रियां प्रियं सप्रसवावदाता T. ४ P. M. पुष्पोक्भरगा ।

५ P. M. दान्तैः समुद्गैः P. L. M. lacuna.

गन्धं वमन्तोपि च गन्धपूर्णा गन्धर्व्वदेश्या इव गन्धपूर्णाः ।

तस्यान्यचित्तस्य शुगात्मकस्य^१ घ्राणं न जह्रुः^२ हृदयं प्रतेपुः ॥ १० ॥

संरक्तकण्ठैरपि^३ नौलकण्ठैः तुष्टैः प्रहृष्टैरपि चान्यपुष्टैः ।

लेलिह्यमानैश्च मधु द्विरेफैः स्वनदनं तस्य मनो तुनोद^४ ॥ ११ ॥

स तत्र भार्य्यारणिसम्भवेन वितर्कधूमेन तमःशिखेन ।

कामाग्निनान्तर्हृदिदह्यमानो^५ विहाय धैर्य्यं विललाप तत्तत् ॥ १२ ॥

अद्यावगच्छामि सुदुष्करं ते चक्रुः करिष्यन्ति च कुर्व्वते च ।

त्यक्त्वा प्रियामश्रुमुखीं तपो^६ ये चेहश्चरिष्यन्ति चरन्ति चैव ॥ १३ ॥

तावद्दृढं बन्धनमस्ति लोके न दारवं तान्तव^७मायसं वा ।

यावद्दृढं बन्धनमेतदेव मुखं चलाचम् ललितञ्च वाक्यम् ॥ १४ ॥

क्षित्वा च भित्त्वा च हि यान्ति तानि स्वपौरुषाच्चैव सुहृद्वलाच्च ।

ज्ञानाच्च रौच्याच्च विना विमोक्तुं न शक्यते स्नेहमयस्तु पाशः ॥ १५ ॥

ज्ञानं न मे तच्च शमाय यत् स्यात् न चास्ति रौचं करुणात्मकोस्मि ।

कामात्मकश्चास्मि गुरुश्च बुद्धः स्थितोऽन्तरे चक्रगतेरिवास्मि ॥ १६ ॥

अहं गृह्णीतापि हि भिचुलिङ्गं भ्रातृषिणा द्विगुरुणानुशिष्टः ।

सर्वास्ववस्यासु लभे न शान्तिं प्रियावियोगादिव चक्रवाकः ॥ १७ ॥

अद्यापि तन्मे हृदि वर्त्तते च यद्दर्पणे व्याकुलिते मया सा ।

कृतानृतक्रोधकमब्रवीन्मां कथं कृतोसी^८ति शठं हसन्ती ॥ १८ ॥

१ P. M. सुखात्मकस्य । २ P. M. जह्रुः । ३ P. L. M.

संरक्तकण्ठैश्च विनौल० । ४ P. M. ननानुमोद P. L. M. has

only the lower halves of the five letters remaining.

५ P. M. तद्विदह्यमानो ।

६ P. M. तथा ये ।

७ P. M. आस्मरं ।

८ P. M. हृतोसीति ।

७२

यथैथ्यनाशानविशेषकायां मयीति यन्मामवदच्च साश्रु ।

पारिप्लवाच्चेण मुखेन बाला तन्मे वचोऽद्यापि मनो रुणद्धि ॥ १८ ॥

बद्धासनं पादपनिर्ज्वरस्यः स्वस्थो यथा ध्यायति भिक्षुरेषः ।

शक्रः कचिन्नाहमिवैष नूनम् शान्तस्तथा तप्त इवोपविष्टः ॥ १९ ॥

पुंस्कोकिलानामविचिन्त्य घोषं वसन्तलक्ष्यामविचार्य चक्षुः ।

शान्तं यथाभ्यस्यति चैष युक्तः शङ्के प्रियाकर्षति नास्य चेतः ॥ २० ॥

अस्मै नमोस्तु स्थिरनिश्चयाय निवृत्तकौटूहलविस्मयाय ।

शान्तात्मनेऽन्तर्गतमानसाय चङ्क्रम्यमानाय^१ निरुत्सुकाय ॥ २१ ॥

निरौचमाणस्य जलं सपद्मम् वनञ्च पुण्यम् परपुष्टजुष्टम् ।

कस्यास्ति वीर्यं नवयौवनस्य मासे मधौ धर्मसपत्नभूते ॥ २२ ॥

भावेन गर्व्येण गतेन लक्ष्या स्मितेन कोपेन मदेन वाग्भिः ।

जहुः स्त्रियो देवनृपर्षिसंघान् कस्माद्धि नास्मद्विधमाक्षिपेयुः ॥ २३ ॥

कामाभिभूतो हि हिरण्यरेताः स्वाहां सिषेवे मघवानहल्यां ।

सत्वेन सर्गेण च तेन हीनः स्त्रीनिर्जितः किं वत मानुषोहम् ॥ २४ ॥

सूर्यः स रम्भां प्रति जातरागस्तत्प्रीतये नष्ट इति श्रुतं नः ।

यामश्वभूतोऽश्वबधूं समेत्य र(य)तोऽश्विनौ तौ जनयाम्बभूव ॥ २५ ॥

स्त्रीकारणं वैरविषक्तबुद्धोः वैवस्वताग्न्योश्चलितात्मधृत्योः ।

बहूनि वर्षाणि बभूव युद्धं कः स्त्रीनिमित्तं न चलेदिहान्यः ॥ २६ ॥

भेजे श्वपाकीं मुनिरक्षमालां कामाद् वशिष्टस्य स सद्वरिष्टः ।

यस्यां विवस्वानिव भूजलादः सुतः प्रसूतोऽस्य कपिञ्जलादः ॥ २७ ॥

पराशरः श्रापशरस्तथर्षिः काली[]सिषेवे झषगर्भयोनिं ।

भूतार्थः

अतोऽस्य यस्यां सुषुवे^१ महात्मा द्वैपायनो वेदविभागकर्त्ता ॥१८॥

द्वैपायनो धर्मपरायणश्च रेमे समं काशिशु वेशवध्वा^२ ।

यथा हतोभूत् चलनूपुरेण पादेन विद्युल्लतयेव मेघः ३०॥

तथाङ्गिरा रागपरीतचेताः सरस्वती[] ब्रह्मसुतः सिषेवे ।

सारस्वतो यत्र सुतोऽस्य जज्ञे नष्टस्य वेदस्य पुनःप्रवक्ता ॥३१॥

तथा नृपर्षेर्दिलिपस्य य(जं)ज्ञे स्वर्गस्त्रियां काश्यप आगतास्यः ।

श्रुचं गृहीत्वा स्ववदात्मतेजः चिक्षेप वज्रौ^३ असितो यतोऽभूत् ॥३२॥

तथाङ्गदोऽन्त[]तपसोऽपि गत्वा कामाभिभूतो यमुनामगच्छत् ।

धीमत्तरं यत्र रथीतरं स सारङ्गजुष्टं जनयाम्बभूव ॥३३॥

निशाम्य शान्तां नरदेवकन्यां वनेऽपि शान्तेऽपि च वर्त्तमानः ।

चचाल धैर्यात् मुनिर्ऋष्यशृङ्गः^४ शैलो महीकम्प इवोच्चशृङ्गः ॥३४॥

ब्रह्मर्षिभावार्थमपास्य राज्यं भेजे वनं यो विषयेष्वनास्यः ।

स गाधिजश्चापहृतो दृताच्या समा दशैकं^५ दिवसं विवेद ॥३५॥

तथैव कन्दर्पशराभिष्टुष्टो रम्भां प्रति स्थूलशिरा मुमूर्च्छ ।

यः कामरोषात्मतयानपेक्ष[] शशाप तामप्रतिगृह्यमानः ॥३६॥

प्रमत्तरायां च रुहः प्रियायां भुजङ्गसेनापहृतेन्द्रियायां ।

संदृश्य संदृश्य जघान सर्व्वेन्द्रियं^६ न रोषेण तपो ररच्छ^७ ॥३७॥

१ P. M. यस्यासुषुवे ।

२ P. L. M. lacuna P. M.

वेशवध्वा ।

३ P. M. वज्रिं T.

४ P. M. धैर्य्यं न्मुनि

ऋषिशृङ्गः P. L. M. धैर्य्यान्मुनि ऋष्यशृङ्गः ।

५ P. M. दशैकं T.

६ सर्व्वेन्द्रियं (both P. L. M. and P. M.) T.

७ P. M. तथोररच्छं ।

नप्ता शशाङ्कस्य यशोगुणाङ्को बुधस्य सूनुर्विबुधप्रभावः ।
 तथोर्व्वशीमप्सरसं विचिन्त्य राजर्षिरुन्मादमगच्छदैडः ॥ ३८ ॥
 रक्तो गिरेर्मूर्द्धनि मेनकायां कामात्मकत्वाच्च स तालजङ्घः ।
 पादेन विश्वावसुना सरोषम् वज्रेण हिंताल इवाभिजघ्ने ॥ ३९ ॥
 नाशङ्गतायां परमाङ्गनायां गङ्गाजलेऽनङ्गपरीतचेताः ।
 जङ्घुश्च गङ्गां नृपतिर्भुजाभ्याम् रुरोध मैनाक^१ इवाचलेन्द्रः ॥ ४० ॥
 भूपश्च गङ्गाविरहात् जुघूर्ण गङ्गाम्भसा शाल इवात्तमूलः ।
 कुलप्रदीपः प्रतिपस्य सूनुः^[:] श्रीमत्तनुः^[:] शान्तनुरस्वतन्त्रः ॥ ४१ ॥
 हताञ्च सौनन्दकिनानुशोचन् प्राप्तामिवोर्व्वीं^१ स्त्रियमुर्व्वशीं^१ तां ।
 सदृत्तवर्मा किल सोमवर्मा वभ्राम चित्तोद्भवभिन्नधर्मा ॥ ४२ ॥
 भार्यां मृतां चानुममार राजा भीमप्रभावो भुवि भीमकः सः ।
 बलेन सेनाक इति प्रकाशः सेनापतिर्देव इवार्त्तसेनः ॥ ४३ ॥
 स्वर्गं गते भर्त्तरि शान्तनौ च कालीं जिहीर्षन् जगमेजयः सः ।
 अवाप भीष्मात् समवेत्य मृत्युं न तद्गतं मन्मथमुत्सर्ज ॥ ४४ ॥
 शत्रुश्च पाण्डुर्मर्दनेन नूनम् स्त्रीसङ्गमे मृत्युमवाप्स्यसीति ।
 जगाम माद्रौ न महर्षिशापात् असेव्यमेतत् विममर्ष मृत्युम् ॥ ४५ ॥
 एवंविधा देवनृपर्षिसङ्घा स्त्रीणां वशं कामवशेन जग्मुः ।
 धिया च सारेण च दुर्बलः सन्प्रियामपश्यन् किमु विक्लवोऽहम् ॥ ४६ ॥
 यास्यामि तस्मात् गृहमेव भूयः कामं करिष्ये विधिवत्सकामम् ।
 न ह्यन्यचित्तस्य चलेन्द्रियस्य लिङ्गं चमं धर्मपथाच्छ्रुतस्य ॥ ४७ ॥

पाणौ कपालमवधाय विधाय मौण्डम्

मानं निधाय विकृतं परिधाय वासः ।

यस्योद्धवो न धृतिरस्ति न शान्तिरस्ति

चित्रप्रदीप इव सोऽस्ति च नास्ति चैव ॥४८॥

यो निःसृतश्च न च निःसृतकामरागः

काषायमुद्वहति यो न च निष्कषायः ।

पात्रं विभर्त्ति च गुणैर्न च पात्रभूतो

लिङ्गं वहन्नपि स नैव गृही न भिक्षुः ॥४९॥

न न्याय्यमन्वयवतः परिगृह्य लिङ्गम्

भूयो विमोक्तुमिति योपि हि मे विचारः ।

सोऽपि प्रणश्यति विचिन्त्य नृपप्रवीरां

स्तान् ये तपोवनमपास्य गृहाण्यतीयुः ॥५०॥

शान्वाधिपो हि समुतोपि तथाम्बरीषो

रामोऽत्र एव स च साङ्गतिरन्तिदेवः ।

चौराण्यपास्य दधिरे पुनरंशुकानि

क्वित्वा जटाश्च कुटिला मुकुटानि बभ्रुः ॥५१॥

तस्माद् भिक्षार्थं मम गुरुरितो यावदेव प्रयातः

त्यक्त्वा काषायं गृहमहमितस्तावदेव प्रयास्ये ।

पूज्यं लिङ्गं हि स्वलितमनसो विधत्तः क्लिष्टबुद्धेः

नामुच्चार्यः स्यात् उपहतमतेर्नाप्ययं जीवलोकः ॥५२॥

इति सौन्दरनन्दे महाकाव्ये नन्दविलापो नाम सप्तमः सर्गः ॥

अष्टमः सर्गः ।

अथ नन्दमधौरलोचनम् गृहयानोत्सुकमुत्सुकोत्सुकम् ।

अभिगम्य शिवेन चक्षुषा श्रमणः कश्चिदुवाच मैत्रया^१ ॥१॥

किमिदं मुखमश्रुदुर्द्दिनम् हृदयस्थं विवृणोति ते श्रमः ।

धृतिमेहि नियच्छ विक्रियां न हि वाष्पश्च श्रमश्च शोभते ॥२॥

द्विविधा समुदेति वेदना नियतं चेतसि देह एव च ।

श्रुतविध्युपचा[र]कोविदा द्विविधा एव तयोश्चिकित्सकाः ॥३॥

तदियं यदि कायिकी रुजा भिषजे तूर्णमसौ समुच्यताम्^२ ।

विनिगुह्य हि रोगमातुरो नचिरात्तीव्रमनर्थमृच्छति ॥४॥

अथ दुःखमिदं मनोमयं वद वक्ष्यामि यदत्र भेषजम् ।

मनसो हि रजस्तमःसतां^३ भिषजोऽध्यात्मविदः परीक्षकाः ॥५॥

निखिलेन च सत्यमुच्यताम् यदि वाच्यं मयि सौम्य मन्यसे ।

गतयो विविधा हि चेतसाम् वज्र[गु]ह्यानि महाकुलानि च ॥६॥

इति तेन स बोधितस्तदा व्यवसायं प्रविवक्षुरात्मनः ।

अवलम्ब्य करेण करेण तं प्रविवेशान्यतरत्^४ वनान्तरम् ॥७॥

अथ तत्र शुचौ लतागृहे कुसुमोद्गारिणि तौ निषेदतुः ।

मृदुभिर्मृदुमासतेरितैः उपगूढावि[व]बालपल्लवैः ॥८॥

स जगाद् ततश्चिकीर्षितम् धननिश्वासगृहीतमन्तरा ।

श्रुतवाग्विभवाय^५ भिक्षवे विदुषा प्रव्रजितेन दुर्वचम् ॥९॥

१ P. M. मैत्रयः ।

२ P. M. समूहमुच्यतां T.

३ P. M. सत्त्व T.

४ P. M. प्रविविशान्यतराद् T.

५ P. M. वाग्विभवाय T.

सदृशं यदि धर्मचारिणः सततं प्राणिषु मैत्रचेतसः ।

अधृतौ यदियं हितैषिता मयि ते स्यात् करुणात्मनः सतः ॥१०॥

अत एव च मे विशेषतः प्रविवक्षा क्षयवादिनि त्वयि ।

न हि भावमिमं चलात्मने कथयेयं ब्रुवतेष्यसाधवे ॥११॥

तदिदं शृणु मे समासतो न रमे धर्मविधावृते प्रियां ।

गिरिमानुषु कामिनीमृते कृतरेता इव किन्नरश्चरन् ॥१२॥

वनवाससुखात् पराङ्मुखः प्रयियासा गृहमेव येन मे ।

न हि शर्म लभे तथा विना नृपतिर्हीन इवोत्तमश्रिया ॥१३॥

अथ तस्य निशम्य तद्वचः प्रियभार्याभिमुखस्य शोचतः ।

श्रमणः स शिरः प्रकम्पयन् निजगादात्मगतं शनैरिदम् ॥१४॥

कृपणं वत यूथलालसो महतो व्याधभयात् विनिःसृतः ।

प्रविविचति वागुरां मृगः चपलो गीतरवेण वञ्चितः ॥१५॥

विहगः खलु जालमवृतो हितकामेन जनेन मोक्षितः ।

विचरन् फलपुष्पवद् वनम् प्रविविचुः स्वयमेव पञ्जरम् ॥१६॥

कलभः करिणा खलूद्धृतो बज्रपङ्कात् विषमात् नदीतलात् ।

जलतर्षवशेन तां पुनः सरितं ग्राहवतीं तितीर्षति ॥१७॥

शरणे सभुजङ्गमे स्वपन् प्रतिबुद्धेन परेण बोधितः ।

तरुणः खलु जातविभ्रमः स्वयमुग्रं भुजगं जिष्टयति ॥१८॥

महता खलु जातवेदसा ज्वलितादुत्पतितो वनद्रुमात् ।

पुनरिच्छति नौडहृष्ण्या पतितुं तत्र गतव्यथो द्विजः ॥१९॥

अवशः खलु काममूर्च्छया प्रियया श्येनभयाद् विनाकृतः ।

न धृतिं समुपैति न ह्रियं करुणं जीवति जीवजीवकः ॥२०॥

अकृतात्मतया तृषान्वितो घृणया चैव धिया च वर्जितः ।

अग्रनं खलु वान्तमात्मना कृपणः] श्वा पुनरक्तुमिच्छति ॥२१॥

इति मन्मथशोककर्षितम् तमनुध्याय मुहुर्निरीक्ष्य च ।

अमणः स हिताभिकाङ्क्षया गुणवद् वाक्यमुवाच विप्रियम् ॥२२॥

अविचारयतः शुभाशुभम् विषयेष्वेव निविष्टचेतसः ।

उपपन्नमलम्बचक्षुषो न रतिः श्रेयसि चेत् भवेत्तव । २३॥

अवणे ग्रहणेऽथ धारणे परमार्थावगमे मनःशमे ।

अविषक्तमतेः चलात्मनः न हि धर्मेऽभिरतिर्विधीयते ॥२४॥

विषयेषु तु दोषदर्शिनः परितुष्टस्य शुचेरमानिनः ।

शमकर्मसु युक्तचेतसः कृतबुद्धेर्न रतं न विद्यते^{प्रति} ॥२५॥

रमते तृषितो धनश्रिया रमते कामसुखेन वालिशः ।

रमते प्रशमेन सज्जनः परिभोगान् परिभूय विद्यया ॥२६॥

अपि च प्रथितस्य धीमतः कुलजस्यार्चितलिङ्गधारिणः ।

सदृशी न गृहाय चेतना प्रणतिर्वायुवशात् गिरेरिव ॥२७॥

स्पृहयेत् परसंश्रिताय यः परिभूयात्मवशां स्वतन्त्रतां ।

उपशान्तिपथे शिवे स्थितः स्पृहयेद्दोषवते गृहाय सः ॥२८॥

व्यसनाभिहतो यथा विज्ञेत् परिमुक्तः पुनरेव बन्धनम् ।

समुपेत्य वनं तथा पुनः गृहसंज्ञं मृगयेत् बन्धनम् ॥२९॥

पुरुषश्च विहाय यः कलिम् पुनरिच्छेत् कलिमेव सेवितुम् ।

स विहाय भजेत् वालिशः कलिभूतामजितेन्द्रियः स्त्रियम् ॥३०॥

सविषा इव संश्रिता लताः परिमृष्टा इव सौरगा गुहाः ।

विवृता इव चासयो धृता व्यसनान्ता हि भवन्ति योषितः ॥३१॥
 प्रमदाः समदा मदप्रदाः प्रमदा वीतमदा भयप्रदाः ।
 इति दोषभयावहाश्च ताः कथमर्हन्ति निषेवणं नु ताः ॥३२॥
 स्वजनः स्वजनेन भिद्यते सुहृदश्चापि सुहृज्जनेन यत् ।
 परदोषविवक्षणाग्रयास्तदनार्याः प्रचरन्ति योषितः ॥३३॥
 सुजनाः (कुराजा) कृपणीभवन्ति यत् यद्युक्तम् प्रचरन्ति साहसम् ।
 प्रविशन्ति च यच्चमूखं रभसा तत्र^१ निमित्तमङ्गना ॥३४॥
 वचनेन हरन्ति वर्णना^२ निशितेन प्रह[र]न्ति चेतसा ।
 मधु तिष्ठति वाचि योषितां हृदये हालहलम्^३ महद् विषम् ॥३५॥
 प्रदहन् दहनोऽपि गृह्यते विग्रहीरः पवनोऽपि गृह्यते ।
 कुपितो भुजगोऽपि गृह्यते प्रमदानां तु मनो न गृह्यते ॥३६॥
 न वपुर्विमृशन्ति न अत्रि(पि)यम् न मतिं नापि कुलं न विक्रमम् ।
 प्रहरन्त्यविशेषतः स्त्रियः सरितो ग्रा[ह]कुलाकुला इव ॥३७॥
 न वचो मधुरं न लालनम्^४ स्मरति स्त्री न [च] सौहृदम् [कदा] ।
 बलिता वनितेव चञ्चला तदितरा भुवने न विद्यते^५ ॥३८॥
 अददत्सु भवन्ति नर्मादाः प्रददत्सु प्रविशन्ति विभ्रमम् ।
 प्रणतेषु भवन्ति गर्विता प्रमदास्तृप्ततराश्च मानिषु ॥३९॥
 गुणवत्सु चरन्ति भर्तृवत् गुणहीनेषु चरन्ति शत्रुवत्^६ ।

१ Both P. L. M. and P. M. स्तत्र ।

२ P. M. वचनेन न हन्ति वर्णना ।

३ P. M. हलाहलं T. ४ P. M. राङ्गनं T.

५ P. M. तदिदरेष्टि वनावद्यते P. L. M. lacuna T.

६ P. M. सूतवत् ।

धनवत्सु चरन्ति तृष्णया धनहीनेषु चरन्त्यवज्ञया ॥ ४० ॥
 विषयाद् विषयान्तरं गता प्रचरत्येव यथा हतापि गौः ।
 अनवेक्षितपूर्वसौहृदा रमतेऽन्यत्र गता तथाङ्गना ॥ ४१ ॥
 प्रविशन्त्यपि हि स्त्रियः चितामनुबध्नन्त्यपि मुक्तजीविताः ।
 अपि विभ्रति नैव यन्त्रणा न तु भावेन वहन्ति सौहृदम् ॥ ४२ ॥
 रमयन्ति पतीन् कथञ्चन प्रमदा याः पतिदेवताः कश्चित् ।
 चलच्चित्ततया सहस्रशो रमयन्ते हृदयं स्वमेव ताः ॥ ४३ ॥
 श्वपचं किल शक्रजित्सुता वकमौनरिपुं कुमुदती ।
 मृगराजमथो बृहद्रथा प्रमदानामगतिर्न विद्यते ॥ ४४ ॥
 कुरुहैहयवृष्णिवंशजा बह्विषायाकवचोऽथ शंवरः ।
 मुनिरुद्भान्तमनाश्च गौतमः समवापुर्वनितोद्धतं रजः ॥ ४५ ॥
 अकृतज्ञमनार्यमस्थिरम् वनितानामिदमौदृशं मनः ।
 कथमर्हति तासु पण्डितो हृदयं सञ्जयितुं चलात्मसु ॥ ४६ ॥
 अथ सूक्ष्ममतिः प्रियाशया लघुता सा हृदयं न पश्यसि ।
 किमु कायममद्बुद्धं स्त्रिवत् वनितानाञ्चरितं न पश्यसि ॥ ४७ ॥
 यदहन्यहनि ^{प्रणीयसि} प्रधावने वसनेश्वाभरणैश्च संस्क्रतम् ।
 अशुभं तमसावृतेक्षणं शुभतो गच्छसि नावगच्छसि ॥ ४८ ॥
 अथवा समवैषि तत्तनुम् अशुभं त्वम् न तु संविदस्ति ते ।
 सुरभिं विदधामि हि क्रियां अशुचेस्तत्प्रभवस्य शान्तये ॥ ४९ ॥
 अनुलेपनमञ्जनं सजो मणिमुक्तातपनीयमंशुकम् ।
 यदि माधु किमत्र योषितां सहजं तासु विचीयतां^१ शुचि ॥ ५० ॥

मलपङ्कधरां दिगम्बरा प्रकृतिस्थैर्नखदन्तरोमभिः ।

यदि सा तव सुन्दरी भवेत् नियतं तेऽद्य न सुन्दरी भवेत् ॥५१॥

स्रवतीमशुचिं स्पृशेच्च कः सृष्टो जर्जरभाण्डवत् स्त्रियम् ।

यदि कैवलया त्वचावृता न भवेन्मलिकपत्रमात्रया ॥५२॥

त्वचेष्ठितमस्थिपञ्जरम् यदि कायं समवैषि योषिताम् ।

मदनेन च कृष्यसे बलादघृणः खल्वधृतिश्च मन्मथः ॥५३॥

शुभतामशुभेषु कल्पयन् नखदन्तत्वचकेशरोमसु ।

अविचक्षणं किं न पश्यमि प्रकृतिञ्च प्रभवञ्च योषिताम् ॥५४॥

तद्वेत्य मनःशरैरयोर्वनिता दोषवती विगेषतः ।

चपलं भवतोत्सुकं मनः प्रतिमह्यानवलेन वार्य्यताम् ॥५५॥

श्रुतवान् मतिमान् कुलोद्गतः परमस्य प्रथमस्य भाजनम् ।

उपगम्य यथा तथा पुनर्न हि भेत्तुं नियमं त्वमर्हसि ॥५६॥

अभिजनमहतो मनस्विनः प्रिययशसो बद्धमानमिच्छतः ।

निधनमपि वरं स्थिरात्मनः च्युतविनयस्य नचैव जीवितम् ॥५७॥

बद्धा यथा हि कवचम् प्रगृहीतचापो

निन्द्यो भवत्यपहृतः समराद्रथस्यः ।

भैचाकमभ्युपगतः परिगृह्य लिङ्गम्

निन्द्यस्तथा भवति कामहतेन्द्रियाश्वः ॥५८॥

हास्यो यथा च परमाभरणाम्बरसङ्गं

भैक्ष्यं चरन् धृतधनुश्चलचित्तमौलिः ।

वैरूप्यमभ्युपगतः परपिण्डभोजी

हास्यस्तथा गृहसुखाभिमुखः सदृष्टः ॥५८॥

यथा खनं भुक्त्वा परमशयनीयेऽपि शयितो

वराहो निर्मुक्तः पुनरशुचि धावेत् परिचितम् ।

तथा श्रेयः शृण्वन् प्रशमसुखमास्वाद्य गुणवद्

वनं शान्तं हित्वा गृहमभिलषेत् कामदृष्टितः ॥६०॥

यथोल्का हस्तस्था दहति पवनप्रेरितशिखा

यथा पादाक्रान्तो दशति भुजगः क्रोधरभसः ।

यथा हन्ति व्याघ्रः शिशुरपि गृहीतो गृहगतः

तथा स्त्रीसंसर्गो बद्धविधमनर्याय भवति ॥६१॥

तद्विज्ञाय मनःशरीरनियतान् नारीषु दोषानिमान्

मत्वा कामसुखं नदीजलचलं क्लेशाय शोकाय च ।

दृष्ट्वा दुर्बलमामपात्रसदृशम् मृत्यूपसृष्टं जगत्

निर्माचाय कुरुष्व बुद्धिमतुलामुत्कण्डितं नार्हसि ॥६२॥

इति सौन्दरनन्दे महाकाव्ये स्त्रीविघातो नाम

अष्टमः सर्गः ।

नवमः सर्गः ।

अथैवमुक्तोऽपि स तेन भिक्षुणा
 जगाम नैत्रोपशमं प्रियां प्रति ।
 तथाहि तामेव तदा स चिन्तयन्
 न तस्य शुश्राव विसंज्ञबान्धवः^१ ॥१॥
 यथा हि वैद्यस्य चिकीर्षतः शिवम्
 वचो न गृह्णाति मुमूर्षुरातुरः ।
 तथैव मत्तो बलरूपयौवनैः
 हितं न जग्राह स तस्य तद्वचः ॥२॥
 न चात्र चित्रं यदि रागपाप्मना
 मनोऽभिभूयेत तमोवृतात्मनः ।
 नरस्य पाप्मा हि तदा निवर्त्तते
 यदा भवत्यन्तगतं तमस्तनु ॥३॥
 ततस्तथाक्षिप्तमवेक्ष्य तं तदा
 बलेन रूपेण च यौवनेन च ।
 गृहप्रयाणं प्रति च व्यवस्थितं
 शशास नन्दं श्रमणः स शान्तये ॥४॥
 बलञ्च रूपञ्च नवञ्च यौवनम्
 तथावगच्छामि यथावगच्छसि ।

अहन्विदं ते त्रयमव्यवस्थितम्
 यथावबुद्धो न तथा च बुध्यसे ॥५॥
 इदं हि रोगायतनं जरावशम्
 नदीतटौनौकहवच्चलाचलम् ।
 न वेत्ति देहं जलफेनदुर्बलम्
 बलस्थतामात्मनि येन मन्यसे ॥६॥
 यदान्नपानाशनयानकर्मणा-
 मसेवनादप्यतिसेवनादपि ।
 शरीरमामन्नविपत्तिं दृश्यते
 बलेऽभिमानस्तव केन हेतुना ॥७॥
 हिमातपव्याधिजराक्षुदादिभिः
 यदाप्यनर्थैरूपनोयते जगत् ।
 जलं शुचौ मास इवार्करश्मिभिः
 क्षयं व्रजेत् किं बलदृप्तं मन्यसे ॥८॥
 त्वगस्थिमांसक्षतजात्मकं यदा
 शरीरमाहारवशेन तिष्ठति ।
 अजस्रमार्त्तं सततप्रतिक्रियम्
 बलान्वितोऽस्मीति कथं विहन्यसे ॥९॥
 यथा घटं मृण्मयमाममाश्रितो
 नरस्तितीर्षेत् चुभितं महार्णवम् ।
 समुच्छ्रयं तद्वदमारमुद्वहन्-
 बलं व्यवसेत् विषयार्थमुद्यतः ॥१०॥

शरीरमामादपि मृण्मयाद् घटात्

इदन्तु निःसारतमं मतं मम ।

चिरं हि तिष्ठेत् विधिवद्भूतो घटः

समुच्छ्रयोऽयं सुष्ठोऽपि भिद्यते ॥ १ ॥

यदास्मभूवायनलासु धातवः

सदा [नि]रुद्धा विषमा इवोरगाः । *because the tertium acc. to Gaurakṣi comparison is*

भवन्त्यनर्थाय शरीरमाश्रिताः

कथं बलं रोगविधौ व्यवस्यसि ॥ १ २ ॥

प्रयान्ति मन्त्रैः प्रशमं भुजङ्गमा

न मन्त्रसाध्यास्तु भवन्ति धातवः ।

केचिच्च ^{३०५४} कश्चिच्च दशन्ति पन्नगाः

सदा च सर्व्वञ्च तुदन्ति धातवः ॥ १ ३ ॥

इदं हि शय्याशनपानभोजनैः

गुणैः शरीरं चिरमप्यवेचितम् ।

न मर्षयत्येकमपि व्यतिक्रमम्

यतो 'महाशीविषवत् प्रकुप्यति ॥ १ ४ ॥

यदा हिमार्त्ता ज्वलनं निषेवते

हिमं निदाघाभिहतोऽभिकाङ्क्षति ।

तुधान्वितोऽन्नं सलिलं तृषान्वितो

बलं कुतः किञ्च कथञ्च कस्य च ॥ १ ५ ॥

तदेवमाज्ञाय शरीरमातुरम्
 बलान्वितोऽस्मीति न मन्तुमर्हसि ।
 अमुरमस्वन्तमनिश्चितं जगत्
 जगत्यनित्ये बलमव्यवस्थितम् ॥१६॥

क कार्त्तवीर्यस्य बलाभिमानिनः
 सहस्रबाहोर्बलमर्जुनस्य तत् ।
 चकर्त्त बाहून् युधि यस्य भार्गवो
 महान्ति शृङ्गाण्यशनिर्गिरेरिव ॥१७॥
 क तद्वलं कंसविकर्षिणो हरे-
 स्तरङ्गराजस्य पुटावभेदिनः^१ ।
 यमेकवाणेन निजघ्नितवान् जरा
 क्रमागता रूपमिवोत्तमं जरा ॥१८॥
 दितेः[.] सुतस्यामररोषकारिणः
 चमूखचेर्वा नमुचेः क तद्वलम् ।
 यमाहवे क्रुद्धमिवान्तकं स्थितम्
 जघान फेनावयवेन वासवः ॥१९॥
 बलं कुरूणां क च तत्तदाभवत्
 युधि ज्वलित्वा तरसौजसा च ये ।
 समित्समिद्धा ज्वलना द्वाध्वरे
 हतासवो भस्मानि पर्यवस्थिताः ॥२०॥

अतो विदित्वा बलवीर्य^१भानिनाम्

बलान्वितानामवमर्दितं बलम् ।

जगज्जरामृत्युवशं विचारयन्

बलेऽभिमानं न विधातुमर्हसि ॥ २१ ॥

बलं महद्वा यदि येन मन्यसे

कुरुष्व युद्धं सह तावदिन्द्रियैः ।

जयश्च तेऽत्रास्ति महच्च ते बलं

पराजयश्चेद् वितथं च ते बलम् ॥ २२ ॥

तथा हि वीराः पुरुषा न ते मता

जयन्ति ये साश्वरयद्विपान् नरान् ।

यथा मता वीरतरा मनीषिणो

जयन्ति लोलानि ष[डि]न्द्रियाणि ये ॥ २३ ॥

अहं वपुष्मानिति यच्च मन्यसे

विचक्षणं नैतदिदं च गृह्यताम् ।

क्व तद्वपुः सा च वपुष्मती तनुः

गदस्य साम्यस्य च सारणस्य च ॥ २४ ॥

यथा मयूरश्चलचित्रचन्द्रको

विभर्त्ति रूपं गुणवत् स्वभावतः ।

शरीरसंस्कारगुणादृते तथा

विभर्षि रूपं यदि रूपवानसि ॥ २५ ॥

१ P. M. P. L. M. °विर्यम् ।

२ P. M. परे, P. L. M. पले ।

३ P. M. तेन ।

cf. Brihacharita IX, 52
Jataka Māla XXII

यदि प्रतीपं वृणुयान्न वाससा
 न शौचकाले यदि संस्पृशेदपः ।
 मृजाविशेषं यदि नाददीत वा
 वपुर्वपुष्मन् वद कीदृशं भवेत् ॥१६॥

नवं वयश्चात्मगतं निशाम्य यद्
 गृहोन्मुखं ते विषयाप्तये मनः ।
 नियच्छ तच्छैलनदी^१रथोपमम्
 द्रुतं हि गच्छत्यनिवर्त्ति यौवनम् ॥१७॥
 ऋतुर्व्यतीतः परिवर्त्तते पुनः
 क्षयं प्रयातः पुनरेति चन्द्रमाः ।
 गतं गतं नैव तु संनिवर्त्तते
 जलं नदीनाञ्च नृणाञ्च यौवनम् ॥१८॥
 विवर्णितश्मश्रु बलीविकुञ्चितम्
 विशीर्णदन्तं शिथिलभ्रु निष्प्रभम् ।
 यदा मुखं द्रक्ष्यसि जर्जरं तदा
 जराभिभूतो विमदो भविष्यसि ॥१९॥
 निषेव्य पानं मदनीयमुत्तमम्
 निशाविवासेषु चिराद्विमाद्यति ।
 नरस्तु मत्तो बलरूपयौवनैः
 न कश्चिदप्राप्य जरां विमाद्यति ॥२०॥
 यथेक्षुरभ्यन्तरसंप्रपिण्डितो

भुवि प्रविद्धो दहनाय शुष्यते ।

तथा जरायन्त्रनिपिण्डिता तनु-

र्निपीतसारा मरणाय तिष्ठति ॥ ३१ ॥

यथा हि नृभ्यां करपत्रपीडितम्

समुच्छ्रितं दारु भिनत्यनेकधा ।

तथोच्छ्रितां पातयति प्रजामिमाम्

अहर्निशाभ्यामुपसंहिता जरा ॥ ३२ ॥

स्मृतेः प्रमोषो वपुषः पराभवो

रतेः क्षयो वा श्रुतिचक्षुषां ग्रहः ।

अमस्य योनिर्बलवीर्ययोर्वधो

जरासमो नास्ति शरीरिणां रिपुः ॥ ३३ ॥

इदं विदित्वा [विनिधत्स्व देशिकम्]

जराभिधानं जगतो महद्भयम् ।

अहं वपुश्चान् करवान् युवेति वा

न मा[न]मारोढुमनार्थमर्हसि ॥ ३४ ॥

अहं ममेत्येव च रक्तचेतसाम्

शरीरसंज्ञो भवज(य): कलौ ग्रहः ।

तमुत्सृज्यैव यदि शास्यते भवात्

भयं ह्यहं चेति ममेति वर्च्छति ॥ ३५ ॥

यदा शरीरं न वशोऽस्ति^१ कस्यचित्

निरस्यमानं विविधैरुपप्लवैः ।

कथं चमं वेत्तुमहं ममेति वा
 शरीरसंज्ञं गृहमापदामिदम् ॥ ३६ ॥
 सपन्नगे यः कुण्डहे सदाऽशुचौ
 रमेत नित्यं प्रतिसंस्कृतेऽबले ।
 स दुष्टधातावशुचौ चलाचले
 रमेत काये विपरीतदर्शनः ॥ ३७ ॥
 यथा प्रजाभ्यः कुनृपो बलाद् बली ^{बलिष्}
 हरत्यग्रेषं च न चाभिरक्षति ।
 तथैव कायो व्यसनादिसाधनम्
 हरत्यग्रेषञ्च न चानुवर्त्तते ॥ ३८ ॥

यथा प्ररोहन्ति गृहाण्यन्नतः

क्षितौ प्रयत्नात् भवन्ति शालयः ।
 तथैव दुःखानि भवन्त्यन्नतः
 सुखानि यत्नेन भवन्ति वा न वा ॥ ३९ ॥
 शरीरमार्त्तं परिकर्षतश्चलम्
 न चास्ति किञ्चित् परमार्थतः सुखम् ।
 सुखं हि दुःखप्रतिकारसेवया
 स्थिते च दुःखे तनुनि व्यवस्यति ॥ ४० ॥
 यथानपेक्ष्यायमपीप्सितं सुखम्
 प्रबाधते दुःखमुपेतमपि ।
 तथानवेक्ष्यात्मनि दुःखमागतम्
 न विद्यते किञ्चन कस्यचित् सुखम् ॥ ४१ ॥

शरीरमौदृक् बज्जदुःखमध्रुवम्
 फलानुरोधादथवावगच्छसि ।
 द्रवत् फलेभ्यो धृतिरग्निभिर्मनो-
 ऽभिगृह्यतां गौरिव शस्यलालसा ॥ ४ २ ॥
 न कामभोगा हि भवन्ति तप्तये
 हवींषि दीप्तस्य विभावसोरिव ।
 यथा यथा कामसुखेषु वर्तते
 तथा तथेच्छा विषयेषु वर्द्धते ॥ ४ ३ ॥
 यथा च कुष्ठव्यसनेन दुःखितः
 प्रतापयन्नेव शमं निगच्छति ।
 तथेन्द्रियार्थेष्वजितेन्द्रियस्वरन्
 न कामभोगैरुपशान्तिमृच्छति ॥ ४ ४ ॥
 यथा हि भैषज्यसुखाभिकाङ्क्षया
 भजेत रोगान्न भजेत तत्त्वयम् ।
 तथा शरीरे बज्जदुःखभाजने
 रमेत मोहाद् विषयाभिकाङ्क्षया ॥ ४ ५ ॥
 अनर्थकामः पुरुषस्य यो जनः
 स तस्य शत्रुः किल तेन कर्मणा ।
 अनर्थमूला विषयास्तु केवला
 ननु प्रहेया विषया यथारयः ॥ ४ ६ ॥
 इहैव भूत्वा रिपवो वधात्मकाः
 प्रयान्ति काले पुरुषस्य मित्रताम् ।

परत्र चैवेह च दुःखहेतवो
 भवन्ति कामा न तु कस्यचित् शिवाः ॥ ४७ ॥
 यथोपयुक्तम् रसवर्णगन्धवत्
 वधाय किम्पाकफलम् न पुष्टये ।
 निषेव्यमाणा विषयाश्चलात्मनो
 भवन्त्यनर्थाय तथा न भूतये ॥ ४८ ॥
 तदेतदाज्ञाय विपाप्मनात्मना
 विमोचधर्मा ^{Supra 32 d} ह्युपसंहित हितम् ।
 जषस्व मे सज्जनसम्मतं मतम्
 प्रचक्ष्व वा निश्चयमुद्गिरन् गिरम् ॥ ४९ ॥

इति हितमपि वक्त्रपीदमुक्तः

श्रुतमहता श्रमणेन तेन नन्दः ।
 न धृतिमुपययौ च न शर्म लेभे
 द्विरद इवातिमदो मदान्धचेताः ॥ ५० ॥
 नन्दस्य भावमवगम्य ततः स भिक्षुः
 पारिप्लवं गृहसुखाभिमुखं न धर्मा ।
 सत्त्वाशयानुशयभावपरौचकाय ।
 बुद्धाय तत्त्वविदुषे कथयाञ्चकार ॥ ५१ ॥

सौन्दरनन्दे महाकाव्ये मदापवादे नाम
 नवमः सर्गः ॥

दशमः सर्गः ।

श्रुत्वा ततः सद्गतमुत्सिष्टं भार्यादिदृष्टुं भवनं विविक्षुम् ।
नन्दं निरानन्दमपेतधैर्यं अभ्युज्जिहीर्षुं मुनिराजुहाव ॥ १ ॥

तं प्राप्तमप्राप्तविमोक्षमागं पप्रच्छ चित्तस्खलितं सुचित्तः ।
स ह्रीमते ह्रीविततो जगाद स्वं निश्चयं निश्चयकोविदाय ॥ २ ॥
नन्दं विदित्वा सुगतस्ततस्तं भार्याभिधाने तमसि भ्रमन्तम् ।
पाणौ गृहीत्वा वियदुत्पपात मलं जले साधुरिवोज्जिहीर्षुः ॥ ३ ॥

काषायवस्तौ कनकावदातौ विरेजतुस्तौ नभसि प्रसन्ने ।
अन्योन्यसंस्निष्टविकीर्णपक्षौ सरःप्रकीर्णाविव चक्रवाकौ ॥ ४ ॥
तौ देवदारुत्तमगन्धवन्तम् नदीसरःप्रस्रवणौघवन्तम् ।

आजगमतुः कञ्चन धातुमन्तम् देवर्षिमन्तं हिमवन्तमाशु ॥ ५ ॥
तस्मिन् गिरौ चारणसिद्धजुष्टे शिवे हविर्धूमकृतोत्तरीये ।
अगम्यपारस्य निराश्रयस्य तौ तस्यतुर्दीप इवाम्बरस्य ॥ ६ ॥

शान्तेन्द्रिये तत्र मुनौ स्थिते तु सविस्मयं दिक्षु ददर्श नन्दः ।
दरीश्च कुञ्जाश्च वनौकसश्च विभूषणं रक्षणमेव चाद्रेः ॥ ७ ॥
बद्धायते तत्र सिते हि शृङ्गे संचिप्रवर्हः शयितो मयूरः ।

भुजे बलस्यायतपीनवाहोः वैदूर्यकेयूर इवावभासे ॥ ८ ॥
मनःशिलाधातुशिलाश्रयेण पीतीकृताङ्गो^१ विरराज सिंहः ।
^१ सन्तप्रचामीकरंभक्तिचित्रम् रूप्याङ्गदं श्रीर्णमिवाम्बरस्य ॥ ९ ॥

व्याघ्रः क्लमव्यायतखेलगामी लाङ्गूलचक्रेण कृतापसद्यः ।
बभौ गिरेः प्रस्रवणं पिपासुर्दित्सन् पितृभ्योऽम्बु इवावतीर्णः ॥ १० ॥

चलत्कदम्बे हिमवन्नितम्बे तरौ प्रलम्बे चमरो ललम्बे ।

केतुं विलग्नं न शशाक बालं कुलोद्गतः प्रीतिमिवार्यवृत्तः ॥११॥ *2 (on the 1st) - the meaning is the hereditary friend of his*

सुवर्णगौराश्च किरातसंघा मयूरपिच्छोऽज्ज्वलगात्ररेखाः *most likely be given*

शार्दूलपातप्रतिमा गुहाभ्यो निष्पेतुरुद्गार इवाचलस्य ॥१२॥ *by not minded*

दरीचरीणामतिसुन्दरीणां मनोहरश्रोणिकुचोदरीणाम् ।

वृन्दानि रेजुर्दिशि किन्नरीणां पुष्पोत्किराणामिव वल्लरीणाम् ॥१३॥

नगान्नगस्योपरि देवदारुनायासयन्तः कपयो विचेरुः ।

तेभ्यः फलं नापुरतोऽपजग्मुः मोघप्रसादेभ्य इवेश्वरेभ्यः ॥१४॥

तस्मात्तु यूथादपमार्यमाणां निष्पीडितालक्तकरक्तवक्त्रात् ।

शाखामृगीमेकविपन्नदृष्टिं दृष्ट्वा मुनिर्नन्दमिदं वभाषे ॥१५॥

का नन्द रूपेण च चेष्टया च संपश्यतश्चास्तरा मता ते ।

एषा मृगी वैकविपन्नदृष्टिः स वा जनो यत्र गता तवेष्टिः ॥१६॥

इत्येवमुक्तः सुगतेन नन्दः कृत्वा स्मितं किञ्चिदिदं जगाद ।

क चोत्तमस्त्री भगवन् वधूस्ते मृगी नगक्लेशकरी क चैषा ॥१७॥

ततो मुनिस्तस्य निगम्य वाक्यं हेत्वन्तरं किञ्चिद्वेचमाणः ।

आलम्ब्य नन्दं प्रययौ तथैव क्रीडावनं वज्रधरस्य राज्ञः ॥१८॥

अतावृतावाकृतिमेक एके क्षणे क्षणे विभ्रति यत्र वृक्षाः ।

चित्रां समस्तामपि केचिदन्ये षष्णामृदूणां श्रियमुद्वहन्ति ॥१९॥

पुथ्यन्ति केचित् सुरभीरुदारा मालाः स्रजश्च ग्रथिता विचित्राः ।

कर्णानुकूलानवतमकांश्च प्रत्यर्थिभूतानिव कुण्डलानाम् ॥२०॥

रक्तानि फुल्लाः कमलानि यत्र प्रदीपवृक्षा इव भान्ति वृक्षाः ।

प्रफुल्लनीलोत्पलरोहिणोऽन्ये मोन्मीलिताश्च इव भान्ति वृक्षाः ॥२१॥

नानाविरागाण्यथ पाण्डराणि सुवर्णभक्तियवभासितानि ।

अतान्तवान्येकघनानि यत्र सूक्ष्माणि वासांसि फलन्ति वृक्षाः ॥२२॥

हारान् मणीनुत्तमकुण्डलानि केयूरवर्याण्यथ नूपुराणि ।

एवंविधान्याभरणानि यत्र स्वर्गानुरूपाणि फलन्ति वृक्षाः ॥२३॥

वैदूर्यनालानि च काञ्चनानि पद्मानि वज्राङ्कुरकेशराणि ।

स्पर्शचमाणुत्तमगन्धवन्ति रोहन्ति निष्कम्पतला नलिन्यः ॥२४॥

पत्रायतांश्चैव ततांश्च तांस्तान् वाद्यस्य हेतून् मुखरान् घनांश्च ।

फलन्ति वृक्षा मणिहेमचित्रा क्रीडासहायांस्त्रिदशालयानाम् ॥२५॥

मन्दारवृक्षांश्च कुशेशयांश्च पुष्पानतान् कोकनदांश्च वृक्षान् ।

आक्रम्य माहात्म्यगुणैर्विराजन् प्रजायते यत्र स पारिजातः ॥२६॥

कष्टे तपःशीलफलैरखिन्नैस्त्रिपिष्टपचेत्तले प्रसूताः ।

एवंविधा यत्र सदानुवृत्ता दिवौकसां भोगविधानवृक्षाः ॥२७॥

मनःशिलाभैर्वदनैर्विहङ्गा यत्राचिभिः स्फाटिकसन्निभैश्च ।

शादैश्च पद्मैरतिलोहितान्तैः माञ्जिष्टकैरङ्गोसतैश्च पादैः ॥२८॥

चित्रैः सुवर्णच्छदनैस्तथान्यैः वैदूर्यनीलैः नयनैः प्रसन्नैः ।

विहङ्गमा शीञ्जिरिकाभिधाना रुतैर्मनः श्रोत्रहरैर्भ्रमन्ति ॥२९॥

रक्ताभिरग्रेषु च वल्लरीभिः मध्येषु चामीकरपिञ्जराभिः ।

वैदूर्यवर्णाभिरुपान्तमध्येष्वलङ्कृता यत्र खगाश्चरन्ति ॥३०॥

रोचिष्णवो नाम पतत्रिणोऽन्ये दीप्ताग्निवर्णाज्ज्वलितैरिवास्यैः ।

भ्रमन्ति दृष्टीर्वपुषाचिपन्तः स्वनैः शुभैरप्सरसो हरन्तः ॥३१॥

निगच्छन्

यत्रेष्टचेष्टाः सततप्रदृष्टा निरर्त्तयो निर्ज्वरसो विशोकाः ।
 स्त्रैः कर्मभिर्हीनविशिष्टमथाः स्वयंप्रभाः पुण्यकृतो रमन्ते ॥३२॥
 नित्योत्सवं तच्च निशाम्य लोकं निस्तन्द्रिनिद्रारतिशोकरोगम् ।
 नन्दो जरामृत्युवशं सदात्तं मेने श्लाघानप्रतिमं नृलोकम् ॥३३॥
 ऐन्द्रं वनं तच्च ददर्श नन्दः समन्ततो विस्मयफुल्लदृष्टिः ।
 हर्षान्विताश्चाप्सरसः परीयुः सगर्वमन्योन्यमवेक्षमाणाः ॥३४॥
 सदा युवत्यो मदनैककार्याः साधारणाः पुण्यकृतां विहाराः ।
 दिव्याश्च निर्दोषपरिग्रहाश्च तपःफलस्याश्रयणं सुराणाम् ॥३५॥
 तासां जगुर्धैरमुदात्तमन्याः पद्मानि काञ्चित् ललितं वभञ्जुः ।
 अन्योन्यहर्षात् ननृतस्तथान्याश्चित्राङ्गहाराः स्तनभिन्नहाराः ॥३६॥
 पूर्वं तपोमूल्यपरिग्रहेण स्वर्गक्रयार्थं कृतनिश्चयानाम् ।
 मनांसि खिन्नानि तपोधनानां हरन्ति यत्राप्सरसो लङ्घन्यः ॥३७॥
 कामाञ्चिदासां वदनानि रेजुर्वनान्तरेभ्यश्चलकुण्डलानि ।
 व्याविद्धपर्णैर्भ्य इवाकरेभ्यः पद्मानि कादम्बविघट्टितानि ॥३८॥
 ता निःसृताः प्रेक्ष्य वनान्तरेभ्यस्तडित्यताका इव तोयदेभ्यः ।
 नन्दस्य रागेण तनुर्विवेपे जले चले चन्द्रमसः प्रभेव ॥३९॥
 वपुश्च दिव्यं ललिताश्च चेष्टाः ततः स तासां मनसा जहार ।
 कौतूहलावर्जितया तु दृष्ट्वा संश्लेषतर्षादिव जातरागः ॥४०॥
 स जाततर्षाऽप्सरसः पिपासुः तत्प्राप्तयेऽधिष्ठितविक्रवार्त्तः ।
 लोलेन्द्रियाश्वेन मनोरथेन जेह्वीयमानो न धृतिं जगाम ॥४१॥
 यथा मनुष्या मलिनं हि वासः चारेण भूयो मलिनीकरोति ।
 मलक्षयार्थं न मलोद्भवार्थं रजस्तथास्मै मुनिराचकर्ष ॥४२॥

दोषा[]श्च (स्व)काया[द्] भिषगुज्जिहीर्षुः भूयो यथा क्लेशयितुं यतेत ।

रागं तथा तस्य मुनिर्जिघांसुर्भूयस्तरं रागमुपानिनाय ॥४३॥

दौपप्रभां हन्ति यथा च काले महस्तरश्लेढितस्य दौप्रिः ।

मनुष्यलोके द्युतिमङ्गनानामन्तर्द्धात्यप्सरसां तथा श्रीः ॥४४॥

महच्च रूपं स्वर्णं हन्ति रूपं शब्दो महान् हन्ति च शब्दमल्पम् ।

गुर्वी रूजा हन्ति रूजां सुमृद्वीं सर्व्वा महान् हेतुरणोर्वधाय ॥४५॥

मुनेः प्रभावाच्च शशाक नन्दस्तद्दर्शनं सोढुमसह्यमन्यैः ।

अवीतरागस्य हि दुर्बलस्य मनो दहेदप्सरसां वपुःश्रीः ॥४६॥

मत्वा ततो नन्दमुदीर्णरागं भार्यानुरोधादपवृत्तरागम् ।

रागेण रागं प्रतिहन्तुकामो मुनिर्विरागो गिरमित्युवाच ॥४७॥

एताः स्त्रियः पश्य दिवौकसस्त्वं निरीक्ष्य च ब्रूहि यथाय तत्त्वम् ।

एताः कथं रूपगुणैर्मतास्ते स वा जनो यत्र गतं मनस्ते ॥४८॥

अथाप्सरस्येव निविष्टदृष्टी रागाग्निनान्तर्द्धदये प्रदीप्तः ।

सगद्गदं कामविषक्तचेताः कृताञ्जलिर्वाक्यमुवाच नन्दः ॥४९॥

हर्ष्यङ्गनासौ मुषितैकदृष्टिर्यदन्तरे स्यात् तव नाथ वध्वाः ।

तदन्तरेऽसौ कृपणा वधूस्ते वपुश्चतौरप्सरसः प्रतीत्य ॥५०॥

आस्था यथा पूर्वमभून्न काचित् अन्यासु मे स्त्रीषु निशाम्य भार्याम् ।

तस्यां तथा संप्रति काचिदास्था न मे निशाम्यैव हि रूपमामाम् ॥५१॥

यथा प्रतप्तो मृदुनातपेन दह्येत कश्चिन्महतानलेन ।

रागेण पूर्वं मृदुनाभितप्तो रागाग्निनानेन तथाभिदह्ये ॥५२॥

वाग्वारिणा मां परिषिञ्च तस्माद् यावन्न दह्ये स इवाजशत्रुः ।

रागाग्निरद्येव हि मां दिधक्षुः कचं स वृचागमिवोत्थितोऽग्निः ॥५३॥

प्रसीद सौदामि विमुञ्च मां मुने वसुन्धराधैर्यं न धैर्यमस्ति मे ।
 असून् विमोक्षामि विमुक्तमानसः प्रयच्छ वा वागमृतं मुमूर्षवे ॥५४॥
 अनर्थभोगेन विघातदृष्टिना प्रमाददंष्ट्रेण तमोविषाग्निना ।
 अहं हि दष्टो हृदि मन्मथाहिना विधत्स्व तस्मादगदं महाभिषक् ॥५५॥
 अनेन दष्टो मदनाहिनाऽहिना न कश्चिदात्मन्यनवस्थितः स्थितः ।
 मुमोह बोद्धो [हि] चलात्मनो मनो बभूव धौमांश्च सुशान्तनुस्तनुः ॥५६॥
 स्थिते विशिष्टे त्वयि संश्रये अये यथा न यायौ (मौ) बज्रसंदिशं
 दिशम् ।

यथा च लब्धा व्यसनक्षयं क्षयं व्रजामि तन्मे कुरु शंसतः सतः ॥५७॥
 ततो जिघांसुर्हृदि तस्य तत्तमस्तमोनुदो नक्तमिवोत्थितं तमः ।
 महर्षिचन्द्रो जगतस्तमोनुदस्तमः प्रहीणो निजगाद गौतमः ॥५८॥
 धृतिं परित्यज्य विधूय विक्रियां निगृह्य तावत् श्रुतिचेतसौ शृणु ।
 इमा यदि प्रार्थयसे त्वमङ्गना विधत्स्व शुल्कार्यमिहोत्तमं तपः ॥५९॥
 इमा हि शक्यन् बलान्न सेवया न संप्रदानेन न रूपवत्तया ।
 इमा ह्रियन्ते खलु धर्मचर्यया स चेत् प्रहर्षश्च धर्ममादृतः ॥६०॥
 इहाधिवासो दिवि दैवतैः समं वनानि रम्याण्यजराश्च थोषितः ।
 इदं फलं स्वस्य शुभस्य कर्मणः न दत्तमन्येन न वाय्यहेतवः ॥६१॥
 क्षितौ मनुष्यो धनुरादिभिः श्रमैः स्त्रियः कदाचिद् विलभेत वा न वा ।
 असंशयं यत्तिह धर्मचर्यया भवेयरेता दिवि पुण्यकर्मणः ॥६२॥
 तदप्रमत्तो नियमे समुद्यतो रमस्व यद्यपरसोऽभिलिप्ससे ।
 अहं च तेऽत्र प्रतिभूः स्थिरे व्रते यथा त्वमाभिर्नियतं समेक्षसि ॥६३॥

अतः परं परममिति व्यवस्थितः परां धृतिं परममुनौ चकाग सः ।
ततो मुनिः पवन इवाम्बरात् पतन् प्रगृह्य तं पुनरगमन् महीतलम् ॥

६४ ॥

इति सौन्दरनन्दे महाकाव्ये स्वर्गनिदर्शनो
नाम दशमः सर्गः ।

एकादशः सर्गः ।

ततस्ता योषितो दृष्ट्वा नन्दो नन्दनचारिणीः ।

बबन्ध नियमस्तम्भे दुर्दमं चपलं मनः ॥१॥

सोऽनिष्टनैष्कर्म्मगरसो स्नानतामरसोपमः ।

चचार विरसो धर्म्मं निवेश्याप्सरसो हृदि ॥२॥

तथा लोलेन्द्रियो भूत्वा दयितेन्द्रियगोचरः ।

इन्द्रियार्थवशादेव बभूव नियतेन्द्रियः ॥३॥

कामचर्यासु कुशलो भिक्षुचर्यासु विक्लवः ।

परमाचार्यविष्टम्भो ब्रह्मचर्यं चचार सः ॥४॥

संवृतेन च शान्तेन तीव्रेण मदनेन च ।

जलाग्न्यो^१रिव संसर्गात् शशाम^२ च शुशोष च ॥५॥

स तावद् दर्शनौयोऽपि वैरूप्यमगमत् परम् ।

चिन्तयाप्सरसाञ्चैव नियमेनायतेन च ॥६॥

प्रस्तावेष्वपि भार्यायाः प्रियभार्यस्तथापि सः ।

वीतराग इवातस्थौ न जहर्ष न चुचुभे ॥७॥

तं व्यवस्थितमाज्ञाय भार्यारारागात् पराङ्मुखम् ।

अभिगम्याव्रवीत् नन्दमानन्दः प्रणयादिदम् ॥८॥

अहो सदृशमारब्धं श्रुतस्याभिजनस्य च ।

निगृहीतेन्द्रियः स्वस्थो नियमे यदि संस्थितः ॥९॥

अभिष्वक्तस्य कामेषु रागिणो विषयात्मनः ।
 यदियं संविदुत्पन्ना नेयमल्पेन हेतुना ॥ १० ॥
 व्याधिरल्पेन यत्नेन मृदुः प्रतिनिवार्यते ।
 प्रबलः प्रबलैरेव यत्नैर्नश्यति वा न वा ॥ ११ ॥
 दुर्हरो मानसो व्याधिर्बलवांश्च तवाभवत् ।
 विनिवृत्तो यदि स ते सर्वथा धृतिमानसि ॥ १२ ॥
 दुष्करं साधनाय्येन मानिना चैव मार्दवम् ।
 अतिसर्गश्च लुब्धेन ब्रह्मचर्यञ्च रागिणा ॥ १३ ॥
 एकस्तु मम सन्देहस्तवास्यां नियमे धृतौ ।
 अत्रानुनयमिच्छामि वक्तव्यं यदि मन्यसे ॥ १४ ॥
 आर्जवाभिहितं वाक्यं न च गन्तव्यमन्यथा ।
 रुचमयाशये शुद्धे रुचतां नैति सज्जनः ॥ १५ ॥
 अप्रियं हि हितं स्निग्धमस्निग्धमहितं प्रियम् ।
 दुर्लभं तु प्रियहितं स्वादु पथ्यमिवौषधम् ॥ १६ ॥
 विश्वासश्चार्थचर्या च सामान्यं सुखदुःखयोः ।
 मर्षणं प्रणयश्चैव मित्रवृत्तिरियं सताम् ॥ १७ ॥
 तदिदं त्वां विवक्षामि प्रणयान्न जिघांसया ।
 लच्छ्रेयो हि विवक्षा मे यते नार्हाम्युपेक्षितम् ॥ १८ ॥
 अप्सरोभूतको धर्मं चरसीत्यभिधीयसे ।
 किमिदं भूतमाहोस्वित् परिहासोऽयमीदृशः ॥ १९ ॥

यदि तावदिदं सत्यं वक्ष्याम्यत्र यदौषधम् ।

श्रौद्धृत्यमथ वक्तॄणामभिधास्यामि तद्रुजः ॥२०॥

सन्तुष्टपूर्वमथो तेन हृदि सोऽभिहतस्तदा ।

ध्यात्वा दीर्घं निगम्याम किञ्चिच्चावाङ्मुखोऽभवत् ॥२१॥

ततस्तस्येङ्गितं ज्ञात्वा मनःसंकल्पसूचकम् ।

वभाषे वाक्यमानन्दो मधुरोदर्कमप्रियम् ॥२२॥

आकारेणावगच्छामि तव धर्मप्रयोजनम् ।

यज्ज्ञात्वा त्वयि जातं मे हास्यं कारुण्यमेव च ॥२३॥

यथासनार्थं स्कन्धेन कश्चिद् गुर्वीं शिलां वहेत् ।

तद्वत् त्वमपि कामार्थं नियमं वोढुमुद्यतः ॥२४॥

तिताडयिषया दृष्टो यथा मेषोऽपमर्षति ।

तद्वदब्रह्मचर्याय ब्रह्मचर्यमिदं तव ॥२५॥

चिक्रीषन्ति यथा पण्यं वणिजो लाभलिप्सया ।

धर्मचर्या तव तथा पण्यभूता न शान्तये ॥२६॥

यथा फलविशेषार्थं वीजं वपति कर्षकः ।

तद्वद्विषयकार्पण्यात् विषयांस्तुक्तवानसि ॥२७॥

आकाङ्क्षेच्च यथा रोगं प्रतीकारसुखेप्सया ।

दुःखमन्विच्छति भवान् तथा विषयदृष्ट्या ॥२८॥

यथा पश्यति मध्येव^१ न प्रपातमवेक्षते ।

पश्यत्यपरसस्तद्वद् भ्रंशमन्ते न पश्यसि ॥२९॥

हृदि कामाग्निना दौष्टे कायेन वहतो व्रतम् ।
 किमिदं ब्रह्मचर्यं ते मनसाऽब्रह्मचारिणः ॥ ३० ॥
 संसारे वर्त्तमानेन यदा चाप्सरसस्त्वया ।
 प्राप्तास्त्यक्ताश्च शतशस्ताभ्यः किमिति ते स्पृहा ॥ ३१ ॥
 तप्तिर्नास्तीन्धनैरग्ने नान्धसा लवणान्धसः ।
 नापि कामेष्वहप्तस्य तस्मात् कामा न तप्तये ॥ ३२ ॥
 अहप्तौ च कुतः शान्तिरशान्तौ च कुतः सुखम् ।
 असुखे च कुतः प्रीतिरप्रीतौ च कुतो रतिः ॥ ३३ ॥
 रिरंसा यदि ते तस्मादध्यात्मे धीयतां मनः ।
 प्रशान्ता चानवद्या च नास्त्यध्यात्मसमा रतिः ॥ ३४ ॥
 न तत्र कार्यं त्वय्यैस्ते न स्त्रीभिर्न विभूषणैः ।
 एकस्त्वं यत्र तत्रस्यस्तया रत्याभिरंस्यसे ॥ ३५ ॥
 मानसं बलवद्दुःखं तर्षं तिष्ठति तिष्ठति । *for him + there + together into*
 तं तर्षं क्षिन्धि दुःखं हि तृष्णा नास्ति च नास्ति च ॥ ३६ ॥
 सम्पत्तौ वा विपत्तौ वा दिवा वा नक्तमेव वा *existence + away toge*
 कामेषु हि सदृष्णस्य न शान्तिरुपपद्यते ॥ ३७ ॥
 कामानां प्रार्थना दुःखा प्राप्ता तप्तिर्न विद्यते ।
 वियोगान्नियतः शोको वियोगश्च भ्रुवो दिवि ॥ ३८ ॥
 कृत्वापि दुष्करं कर्म स्वर्गं लब्ध्वापि दुर्लभम् ।
 नृलोकं पुनरेवैति प्रवासात् स्वगृहं यथा ॥ ३९ ॥
 यथा भ्रष्टस्य कुशलं शिष्टं किञ्चिन्न विद्यते ।
 तिर्य्यचुः पितृलोके वा नरके वोपपद्यते ॥ ४० ॥

तस्य भुक्तवतः स्वर्गे विषयानुत्तमानपि ।

भ्रष्टस्यार्त्तस्य दुःखेन किमास्वादः करोति सः ॥४१॥

श्वेनाय प्राणिवात्सल्यात् स्वमांसान्यपि दत्तवान् ।

शिविः स्वर्गात् परिभ्रष्टस्तादृक् कृत्वापि दुष्करम् ॥४२॥

शक्रस्यार्द्धासनं गत्वा पूर्वपार्थिव एव यः ।

स देवत्वं गतः काले मान्धाताधः पुनर्ययौ ॥४३॥

राज्यं कृत्वापि देवानां पपात नृजघो भुवि ।

प्राप्तः किल भुजङ्गत्वं नाद्यापि परिमुच्यते ॥४४॥

तथैव दिविङ्गो राजा राजवृत्तेन संस्कृतः ।

स्वर्गे गत्वा पुनर्भ्रष्टः कूर्मीभूतः किञ्चार्णवे ॥४५॥

भूरिद्युन्नो ययातिश्च एते चान्ये नृपर्षभाः ।

कर्मभिर्द्यामभिक्रीय तत्क्षयात्पुनरत्यजत् ॥४६॥

असुराः पूर्वदेवासु सुरैरपहृतश्रियः ।

श्रियं समनुगोचन्तः पातालं शरणं ययुः ॥४७॥

किञ्च राजर्षिभिस्तावदसुरैर्वा सुरादिभिः ।

महेन्द्राः शतशः पेतुर्माहात्म्यमपि न स्थिरम् ॥४८॥

संसदं शोभयित्वैन्द्रीमुपेन्द्रश्चण्डविक्रमः ।

क्षीणकर्मा पपातोर्वीं मध्यादप्सरसां रसन् ॥४९॥

हा चैत्रय हा वापि हा मन्दाकिनि हा प्रिये ।

इत्यार्त्ता विलपन्तोपि गां पतन्ति दिवौकसः ॥५०॥

तीव्रं ह्युत्पद्यते दुःखं धीमतां^१ यन्मुमूर्षताम् ।

किं पुनः पततां स्वर्गाद्देवान्तसुखसेविनाम् ॥५१॥

रजो गृह्णाति वासांसि ज्ञायन्ति परमाः स्वजः ।

गात्रेभ्यो जायते खेदो रतिर्भवति नाशनी ॥५२॥

एतान्यादौ निमित्तानि च्युतौ स्वर्गाद्विक्रमम् ।

अनिष्टानीव मर्त्यानामरिष्टानि सुमूर्षताम् ॥५३॥

सुखमुत्पद्यते यच्च दिवि कामानुपाश्रिताम् ।

त(य)च्च दुःखं निपततां दुःखमेवावशिष्यते ॥५४॥

तस्मादस्वन्तमत्राण(णा)मविश्वास्तमर्पकम् ।

विज्ञाय क्षयिणं स्वर्गमपवर्गे मतिं कुरु ॥५५॥

अग्ररीरं भवाग्र्यं हि गत्वापि मुनिरुद्रकः ।

कर्मणोऽन्ते च्युतस्तस्मात् तिर्यग्योनिं प्रपत्यते ॥५६॥

मैत्रया सप्तवार्षिक्या ब्रह्मलोकमितो गतः ।

सुनेत्रः पुनरावृत्तो गर्भवासमुपेयिवान् ॥५७॥

यदा चैश्वर्यवन्तोपि क्षयिणः स्वर्गवासिनः ।

को नाम स्वर्गवासाय क्षिणवे स्पृहयेद्बुधः ॥५८॥

सूत्रेण बद्धोहि यथा विहङ्गो व्यावर्त्तते दूरगतोपि भयः ।

अज्ञानसूत्रेण तथावबद्धो गतोपि दूरं पुनरेति लोकः ॥५९॥

कृत्वा^१ कालविलक्षणं प्रतिभुवा मुक्तो यथा बन्धनाद्

मुक्त्वा वेश्मसुखान्यतीत्य समथं भूयो विशेद् बन्धनम् ।

तद्वद् द्यां प्रतिभूवदात्मनियमे ध्यानादिभिः प्राप्तवान्

काले कर्मषु तेषु मुक्तविषयेष्वारुह्यते गां पुनः ॥६०॥

अन्तर्जालगताः प्रमत्तमनसो मीनास्तडागे यथा
 जानन्ति व्यसनं निरोधजनितं स्वस्थाश्चरन्त्यम्भसि ।
 अन्तर्लोकगताः कृतार्थमतयस्तददिवि ध्यायिनो
 मन्यन्ते शिवमच्युतं ध्रुवमिति स्वं स्थानमावर्त्तकम् ॥६१॥
 तज्जन्मव्याधिमृत्युव्यसनपरिगतं मत्वा जगदिदं
 संसारे भ्राम्यमानं दिवि नृषु नरके तिर्य्यक्पितृषु च ।
 यत्त्राणं निर्भयं यत् शिवममरमजरं निःशोकममृतम्
 तद्धेतोर्ब्रह्मचर्य्यं चर जहिहि चलं स्वर्गं प्रति रुचिम् ॥६२॥

इति सौन्दरनन्दे महाकाव्ये स्वर्गापवादो नाम

एकादशः सर्गः ॥

द्वादशः सर्गः ।

अप्सरोभूतको धर्मश्चरसीत्यथ चोदितः ।

आनन्देन तदा नन्दः परं ब्रीडमुपागमत् ॥ १ ॥

तस्य ब्रीडेन महता प्रमोदो हृदि नाभवत् ।

अप्रामोद्येन विमुखं नावतस्थे व्रते मनः ॥ २ ॥

कामरागप्रधानोऽपि परिहामसमोऽपि सन् ।

परिपाकगते हेतौ न स तन्ममृषे वचः ॥ ३ ॥

अपरीक्षकभावाच्च पूर्वं मत्वा दिवं ध्रुवम् ।

तस्मात् चिष्णुं परिश्रुत्य भृशं संवेगमीयिवान् ॥ ४ ॥

तस्य स्वर्गात् निवृत्ते संकल्पाश्चो मनोरथः ।

महारथ इवोन्मार्गादप्रमत्तस्य मारथेः ॥ ५ ॥

स्वर्गतर्षान्निवृत्तश्च सद्यः स्वस्य इवाभवत् ।

मृष्टादपथ्याद्विरतो जिजीविषुरिवातुरः ॥ ६ ॥

विस्मार प्रियां भार्यामप्सरोदर्शनाद् यथा ।

तथा नित्यतयोद्विग्नस्त्याजाप्सरसोऽपि सः ॥ ७ ॥

महतामपि भूतानामावृत्तिरिति चिन्तयन् ।

संवेगाच्च मरागोऽपि वीतराग इवाभवत् ॥ ८ ॥

बभूव सहि संवेगः श्रेयसस्तस्य वृद्धये ।

धातोरधिरिवाख्याते पठितोऽक्षरचिन्तकैः ॥ ९ ॥

न तु कामात्मनस्तस्य केनचित् जगद्वे दृतिः ।

त्रिषु कालेषु सर्वेषु निपातोऽस्तिरिव स्थितः ॥ १० ॥

खेलगामी महाबाहुर्गजेन्द्र इव निर्मदः ।

सोभ्यगच्छद् गुरुं काले विवक्षुर्भावमात्मनः ॥ ११ ॥

प्रणम्य च गुरौ मूर्ध्ना वाष्पव्याकुललोचनः ।

हृत्वाञ्जलिमुवाचेदं द्विधा किञ्चिदवाङ्मुखः ॥ १२ ॥

अप्सरःप्राप्तये यन्मे भगवन् प्रतिभूरसि ।

नाप्सरोभिर्ममार्थोऽस्ति प्रतिभूत्वं त्यजाम्यहम् ॥ १३ ॥

श्रुत्वा ह्यावर्त्तकं स्वर्गं संसारस्य च चित्रताम् ।

न मर्त्येषु न देवेषु प्रवृत्तिर्मम रोचते ॥ १४ ॥

यदि प्राप्य दिवं यन्नान्नियमेन दमेन च ।

अविद्वत्ताः पतन्त्यन्ते स्वर्गाय त्याग्निने नमः ॥ १५ ॥

अतश्च निखिलं लोकं विदित्वा सचराचरम् ।

सर्वदुःखक्षयकरे त्वद्धर्मं परमे रमे ॥ १६ ॥

तस्माद् व्याससमासाभ्यां तन्मे व्याख्यातुमर्हसि ।

यच्छ्रुत्वा शृण्वताम् श्रेष्ठ परमं प्राप्नुयां पदम् ॥ १७ ॥

ततस्तस्याश्रयं ज्ञात्वा विपक्षणीन्द्रियाणि च ।

श्रेयश्चैवामुखीभूतं निजगाद तथागतः ॥ १८ ॥

अहो प्रत्यवमर्शोऽयं श्रेयसस्ते पुरोजवः ।

अरण्यां मथ्यमानायामग्नेर्धूम इवोत्थितः ॥ १९ ॥

चिरमुन्मार्गविहतो लोलैरिन्द्रियवाजिभिः ।

अवतीर्णोऽसि पन्थानं दिष्ट्या दृष्ट्याऽविमूढया ॥ २० ॥

अद्य ते सफलं जन्म लाभोऽद्य सुमहांस्तव ।
 यस्य कामरसज्ञस्य नैष्कर्म्यायोत्सुकं मनः ॥ २१ ॥
 लोकेऽस्मिन्नालयारामे निवृत्तौ दुर्लभा रतिः ।
 व्यथन्ते ह्यपुनर्भावात् प्रपातादिव बालिशाः ॥ २२ ॥

दुःखं न स्यात् सुखं मे स्यादिति प्रयतते जनः ।
 अत्यन्तदुःखोपरमं सुखं तच्च न बुध्यते ॥ २३ ॥
 अरिभूतेष्वनित्येषु सततं दुःखहेतुषु ।
 कामाहिषु जगत् सक्तं न वेत्ति सुखमव्ययम् ॥ २४ ॥
 सर्वदुःखापहं तत्तु हस्तस्यममृतं तव ।

विषं प्रीत्वा यदगदं समये पातुमिच्छसि ॥ २५ ॥
 अनर्हसंभारभयं मानार्हं ते चिकीर्षितम् ।
 रागाग्निस्तादृशो यस्य धर्मान्मुखपराङ्मुखः ॥ २६ ॥

रागोद्दामेन मनसा सर्वथा द्रष्टुराधृतिः ।
 सदोषं मलिलं दृष्ट्वा पथिकेन पिपासुना ॥ २७ ॥
 ईदृशी नाम बुद्धिस्ते निरुद्धा रजसाऽभवत् ।
 रजसा चण्डवातेन विवस्वत इव प्रभा ॥ २८ ॥
 सा जिघांसुस्तमो हार्दं या संप्रति विजृम्भते ।
 तमो नैशं प्रभा सौरी विनिर्गीर्णव मेरुणा ॥ २९ ॥
 युक्तरूपमिदञ्चैव शुद्धसत्त्वस्य चेतसः ।
 यत्ते स्थानैष्ठिके सूक्ष्मे श्रेयसि अद्धानता ॥ ३० ॥
 धर्मच्छन्दमिमं तस्माद् विवर्द्धयितुमर्हसि ।
 सर्वधर्मा हि धर्मज्ञ नियमाच्छन्दहेतवः ॥ ३१ ॥

सत्यां गमनबुद्धौ हि गमनाय प्रवर्त्तते ।
 शय्याबुद्धौ च शयनं स्थानबुद्धौ तथा स्थितिः ॥ ३२ ॥
 अन्तर्भूमिगतं ह्यक्षः श्रद्धधाति नरो यदा ।
 अर्थित्वे सति यत्नेन तदा खनति गामिमाम् ॥ ३३ ॥
 नार्थी यद्यग्निना वा स्यात् श्रद्धात् न वारणौ ।
 मथ्नीयान्नारणिं कश्चित् तद्भावे सति मथ्यते ॥ ३४ ॥
 सस्योत्पत्तिं यदि न वा श्रद्धात् कर्षकः क्षितौ ।
 अर्थी सस्येन वा न स्याद् बीजानि न वपेद्भुवि ॥ ३५ ॥
 अतश्च हस्त इत्युक्ता मया श्रद्धाविशेषतः ।
 यस्माद् गृह्णाति सद्भूमिं दायं हस्त इवाक्षतः ॥ ३६ ॥
 प्राधान्यादिन्द्रियमिति स्थिरत्वाद् बलमित्यतः ।
 गुणदारिद्र्यग्रमनाद् धनमित्यभिवर्णिता ॥ ३७ ॥
 रक्षणार्थेन धर्मस्य तथेपीकेत्युदाहृता ।
 लोकेऽस्मिन् दुर्लभत्वाच्च रत्नमित्यभिभाषिता ॥ ३८ ॥
 पुनश्च बीजमित्युक्ता निमित्तं श्रेयसो यदा ।
 पावनार्थेन पापस्य नदीत्यभिहिता पुनः ॥ ३९ ॥
 यस्माद्धर्मस्य चोत्पत्तौ श्रद्धा कारणमुत्तमम् ।
 मयोक्ता कार्यतस्तस्मात् तत्र तत्र तथा तथा ॥ ४० ॥
 श्रद्धाङ्कुरमिमं तस्मात् संवर्द्धयितुमर्हसि ।
 तद्बुद्धौ वर्द्धते धर्मा मूलवृद्धौ यथा द्रुमः ॥ ४१ ॥

व्याकुलं दर्शनं यस्य दुर्बलो यस्य निश्चयः ।

तस्य पारिप्लवा श्रद्धा न हि कृत्याय वर्तते ॥ ४५ ॥

यावत्तत्त्वं न भवति हि दृष्टं श्रुतं वा

तावच्छ्रद्धा न भवति बलस्या स्थिरा वा ।

दृष्टे तत्त्वे नियमपरिभूतेन्द्रियस्य

श्रद्धावृत्तो भवति सफलश्चाश्रयश्च ॥

इति सौन्दरनन्दे महाकाव्ये प्रत्यवमर्शा नाम

द्वादशः सर्गः ।

त्रयोदशः सर्गः ।

अथ संराधितो नन्दः अद्भुतां प्रति महर्षिणा ।

परिषिक्तोऽमृतेनेव युयुजे परया मुदा ॥ १ ॥

कृतार्थमिव तम् मेने संबुद्धः अद्भुता तथा ।

मेने प्राप्तमिव श्रेयः स च बुद्धेन संस्कृतः ॥ २ ॥

सल्लोकेन वचसा कांश्चित् कांश्चित् परुषया गिरा ।

कांश्चिदाभ्यामुपायाभ्याम् स विनिन्ये विनायकः ॥ ३ ॥

पांशुभ्यः काञ्चनं जातं विण्णुद्वं निर्मलं शुचि ।

स्थितं पांशुष्वपि यथा पांशुदोषैर्न लिप्यते ॥ ४ ॥

पद्मपणं यथा चैव जले जातं जले स्थितम् ।

उपरिष्ठादधस्ताद् वा न जलेनोपलिप्यते ॥ ५ ॥

तद्वल्लोके मुनिर्जातो लोकस्यानुग्रहं चरन् ।

कृतित्वान्निर्मलत्वाच्च लोकधर्मे न लिप्यते ॥ ६ ॥

श्लेषं त्यागं प्रियं रुचं कथाञ्च ध्यानमेव च ।

मन्त्रकाले चिकित्सायं चक्रे नात्मानुवृत्तये ॥ ७ ॥

अतश्च मन्दधे कायं महाकरुणया तथा ।

मोचयेयं कथं दुःखात् सत्वानीत्यनुकम्पकः ॥ ८ ॥

अथ संहर्षणानन्दं विदित्वा भाजनीकृतम् ।

अब्रवीद् ब्रुवतां श्रेष्ठः क्रमज्ञः श्रेयसां क्रमम् ॥ ९ ॥

अतः प्रभृति भूयस्त्वम् अद्वेन्द्रियपुरःसरः ।

अमृतस्याप्तये सौम्य वृत्तं रचितुमर्हसि ॥ १० ॥

प्रयोगः कायवचसोः शुद्धो भवति ते यथा ।

उत्तानो विवृतो गुप्तोऽनवच्छिद्रस्तथा कुरु ॥ ११ ॥

उत्तानो भावकरणात् विवृतश्चाप्यगूहनात् ।

गुप्तो रक्षणतात्पर्यादच्छिद्रश्चानवद्यतः ॥ १२ ॥

श[री]रवचसोः शुद्धौ सप्ताङ्गे चापि कर्मणि ।

आजीवसमुदाचारं शौचात् संस्कर्त्तुमर्हसि ॥ १३ ॥

दोषाणां कुहनादीनां पञ्चानामनिषेवणात् ।

त्यागाच्च ज्योतिषादीनां चतुर्णां वृत्तिघातिनाम् ॥ १४ ॥

प्राणिधान्यधनादीनां वज्ज्यानामप्रतिग्रहात् ।

भैक्ष्याङ्गानां निस्पृष्टानां नियतानां प्रतिग्रहात् ॥ १५ ॥

परितुष्टः शुचिर्मज्जुश्चौचया जीवसम्पदा ।

कुर्याद्दुःखप्रतीकारं यावदेव विमुक्तये ॥ १६ ॥

कर्मणो हि यथा दुष्टात् कायवाक्प्रभवादपि ।

आजीवः पृथगेवोक्तो दुःशोधत्वादयं मया ॥ १७ ॥

गृहस्थेन हि दुःशोधा दृष्टिर्विविधदृष्टिना ।

आजीवो भिक्षुणा चैव परेष्टायत्तवृत्तिना ॥ १८ ॥

एतावच्छीलमित्युक्तमाचारोऽयं समासतः ।

अस्य नाग्नेन नैव स्यात् प्रव्रज्या न दह स्थिता ॥ १९ ॥

तस्माच्चारित्रसम्पन्नो ब्रह्मचर्यमिदं चर ।

अणुमात्रेष्ववद्येषु भयदर्शी दृढव्रतः ॥ २० ॥

शीलमास्थाय वर्त्तन्ते सर्वा हि श्रेयसि क्रियाः

स्थानाद्यानीव कार्याणि प्रतिष्ठाय वसुन्धराम् ॥ २१ ॥

मोक्षस्योपनिषत् सौम्य वैराग्यमिति गृह्यताम् ।
 वैराग्यस्यापि संवेगः संविदो ज्ञानदर्शनम् ॥ १२ ॥
 ज्ञानस्योपनिषच्चैव समाधिरूपधार्यताम् ।
 समाधेरप्युपनिषत् सुखं शारौरमानसम् ॥ १३ ॥
 प्रस्रद्धिः कायमनसः सुखस्योपनिषत्परा ।
 प्रस्रद्धेरप्युपनिषत् प्रीतिरप्यवगम्यताम् ॥ १४ ॥
 तथा प्रीतेरुपनिषत् प्रामोद्यं परमं मतम् ।
 प्रामोद्यस्याप्यहलेखः कुकृतेष्वकृतेषु वा ॥ १५ ॥
 अविलेखस्य मनसः शीलन्तूपनिषच्छुचि ।
 अतः शीलं नयत्ययमिति शीलं विशोधय ॥ १६ ॥
 शीलनात् शीलमित्युक्तं शीलनात् सेवनादपि ।
 सेवनान्तन्निदेशाच्च निर्देशश्च तदाश्रयात् ॥ १७ ॥
 शीलं हि शरणं सौम्य कान्तार इव दैशिकः ।
 मित्रं बन्धुश्च रक्षा च धनञ्च बलमेव च ॥ १८ ॥
 यतः शीलमतः सौम्य शीलं संस्कर्तुमर्हसि ।
 एतत् स्थानमथान्ये च मोक्षारम्भेषु योगिनाम् ॥ १९ ॥

ततः स्मृतिमधिष्ठाय चपलानि स्वभावतः ।

इन्द्रियाणौन्द्रियार्थेभ्यो निवारयितुमर्हसि ॥ २० ॥

भेतव्यं न तथा शत्रो नास्ति नाहिर्नचाशनेः ।

इन्द्रियेभ्यो यथा स्नेहस्तैरजस्रं हि हन्यते ॥ २१ ॥

द्विषद्भिः शत्रुभिः कश्चित् कदाचित् पीड्यते न वा ।

इन्द्रियैर्बाध्यते सर्वः सर्वत्र च सदैव च ॥ २२ ॥

न च प्रयाति नरकं शत्रुप्रभृतिभिर्हतः ।
 कथ्यते तत्र निघ्नस्तु चपलैरिन्द्रियैर्हतः ॥ ३ ॥
 हन्यमानस्य तैर्दुःखं हार्दं भवति वा न वा ।
 इन्द्रियैर्बाध्यमानस्य हार्दं शारीरमेव च ॥ ३ ४ ॥
 सङ्कल्पविषदिग्धा हि पञ्चेन्द्रियमयाः शराः ।
 चिन्तापुङ्खा रतिफला विषयाकाशगोचराः ॥ ३ ५ ॥
 मनुष्यहरिणान् घ्नन्ति कामव्याधेरिता इदि ।
 विहन्यन्ते यदि न ते ततः पतन्ति तैः क्षतः ॥ ३ ६ ॥
 नियमाजिरसंस्थेन धैर्यकाम्मुकधारिणा ।
 निपतन्तो निवार्यास्ते महता स्मृतिवर्मणा ॥ ३ ७ ॥
 इन्द्रियाणामुपशमादरीणां निग्रहादिव ।
 सुखं स्वपिति वास्ते वा यत्र तत्र गतोद्धवः ॥ ३ ८ ॥
 तेषां हि सततं लोके विषयानभिकाङ्क्षताम् ।
 संविन्नैवास्ति कार्पण्याच्छुनामाशावतामिव ॥ ३ ९ ॥
 विषयैरिन्द्रियग्रामो न तन्निमिषमधिगच्छति ।
 अजस्रं पूर्यमाणोऽपि समुद्रः सलिलैरिव ॥ ४ ० ॥
 अवश्यं गोचरैः स्त्रैः स्त्रैर्वर्त्तितव्यमिहेन्द्रियैः ।
 निमित्तं तत्र न ग्राह्यमनुव्यञ्जनमेव च ॥ ४ १ ॥
 आलोक्य चक्षुषा रूपं धातुमात्रे व्यवस्थितः ।
 स्त्री वेति पुरुषो वेति न कल्पयितुमर्हसि ॥ ४ २ ॥
 स चेत् स्त्रीपुरुषग्राहः कचिद् विद्येत कश्चन ।
 शुभतः केशदन्तादीन् नानुप्रस्थातुमर्हसि ॥ ४ ३ ॥

नापनेयं ततः किञ्चित् प्रक्षेप्यं नापि किञ्चन ।

द्रष्टव्यं भूततो भूतं यादृशञ्च यथा च यत् ॥ ४४ ॥

एवं ते पश्यतस्तत्त्वं शश्वदिन्द्रियगोचरे ।

भविष्यति पदस्थानं नाभिध्यादौर्मनस्ययोः ॥ ४५ ॥

अभिध्या प्रियरूपेण हन्ति कामात्मकं जगत् ।

अरिर्मित्रमुखेनेव प्रियवाक् कलुषाश्रयः ॥ ४६ ॥

दौर्मनस्याभिधानस्तु प्रतिघो विषयाश्रितः ।

मोहाद् येनानुवृत्तेन परत्रेह च हन्यते ॥ ४७ ॥

अनुरोधविरोधाभ्यां शीतोष्णाभ्यामिवार्दितः ।

शर्म नाप्नोति न श्रेयश्चलेन्द्रियमतो जगत् ॥ ४८ ॥

नेन्द्रियं विषये तावत् प्रवृत्तमपि सज्जते ।

यावन्न मनसस्तत्र परिकल्पः प्रवर्त्तते ॥ ४९ ॥

दग्धने सति वायौ च यथा ज्वलति पावकः ।

विषयात् परिकल्पाच्च क्लेशाग्निर्जायते तथा ॥ ५० ॥

अभूतपरिकल्पेन विषयस्य हि बध्यते ।

तमेव विषयं पश्यन् भूततः परिमुच्यते ॥ ५१ ॥

दृष्ट्वैकं रूपमन्यो हि रज्यतेऽन्यः प्रहस्यति ।

कश्चिद् भवति मध्यस्थस्तच्चैवान्यो दृणायते ॥ ५२ ॥

अतो न वि[ष]यो हेतु बन्धाय न विमुक्तये ।

परिकल्पविशेषेण सङ्गो^१ भवति वा न वा ॥ ५३ ॥

कार्यः परमयत्नेन तस्मादिन्द्रियसंवरः ।
 इन्द्रियाणि ह्यङ्गुष्ठानि दुःखाय च भवाय च ॥ ५४ ॥
 कामभोगभोगवद्भिरात्मदृष्टिदृष्टिभिः
 प्रमादनैकमूर्द्धभिः प्रहर्षलोलजिह्वकैः ।
 इन्द्रियोरगैर्मनोविलश्रयैः स्पृहाविषैः
 शमागतादृते न [दृष्टमस्ति यच्चिकित्सेत्^१ ॥ ५५ ॥
 तस्मादेषामकुशलकराणामरीणाम्
 चक्षुर्ग्राणश्रवणरसनस्पर्शनानाम् ।
 सर्वावस्थं भवति नियमादप्रमत्तो
 मास्मिन्नर्थे क्षणमपि कथास्त्वं प्रमादम् ॥ ५६ ॥

सौन्दरनन्दे महाकाव्ये श्रीलेन्द्रियजयो नाम
 त्रयोदशः सर्गः ।

चतुर्दशः सर्गः ।

अथ स्मृतिकपाटेन पिधायेन्द्रियसंवरम् ।

भोजने भव म[१]त्र[१]ज्ञो ध्यानायानामयाय च ॥१॥

प्राणापानौ निगृह्णाति ग्लानिनिद्रे प्रयच्छति ।

कृतो ह्यत्यर्थमाहारो विहन्ति च पराक्रमम् ॥२॥

यथा चात्यर्थमाहारः कृतोऽनर्थाय कल्पते ।

उपयुक्तस्तथात्यल्पो न सामर्थ्याय कल्पते ॥३॥

आचयं द्युतिमुत्साहं प्रयोगं बलमेव च ।

भोजनं कृतमत्यल्पं शरीरस्यापकर्षति ॥४॥

यथा भारेण नमते लघुनोन्नमते तुला ।

समा तिष्ठति युक्तेन भोज्येनेयं तथा तनुः ॥५॥

तस्मादभ्यवहर्त्तव्यं स्वशक्तिमनुपश्यता ।

नातिमात्रं न चात्यल्पं मेयं मानवशादपि ॥६॥

अभ्याक्रान्तो हि कायाग्निं गुरुणान्नेन शाम्यति ।

अवच्छन्न इवाल्पोऽग्निः सहसा महतेन्धसा ॥७॥

अत्यन्तमपि संहारो नाहारस्य प्रशस्यते ।

अनाहारो हि निर्व्वीति निरिन्धन इवानलः ॥८॥

यस्मान्नास्ति विनाहारात् सर्व्वप्राणभृतां स्थितिः ।

तस्माद्बुध्यति नाहारो विकल्पोऽत्र तु वार्य्यते ॥९॥

न ह्येकविषयेऽन्यत्र सज्यन्ते प्राणिनस्तथा ।

अविज्ञाते यथाहारे बोद्धव्यं तत्र कारणम् ॥१०॥

चिकित्सायं यथा धत्ते व्रणस्थालेपनं व्रणी ।
 क्षुद्धिघातार्थमाहारस्तद्वत् सेव्यो मुमुक्षुणा ॥११॥
 भारस्योद्धनार्थञ्च रथाक्षोऽभ्युह्यते यथा ।
 भोजनं प्राणयात्रार्थं तद्वद्विद्वान्निषेवते ॥१२॥
 समभिक्रमणार्थञ्च कान्तारस्य यथाध्वगौ ।
 पुत्रमांसानि खादेतां दम्पती भृशदुःखितौ ॥१३॥
 एवमभ्यवहर्त्तव्यं भोजनं प्रतिसंख्यया ।
 न भूषार्थं न वपुषे न मदाय न दृप्तये ॥१४॥
 धारणार्थं शरीरस्य भोजनं हि विधीयते ।
 उपस्तम्भः पिपतिषो दुर्बलस्येव वेश्मनः ॥१५॥
 श्लवं यन्नात् यथा कश्चिद् बध्नीयाद् धारयेदपि ।
 न तत्स्नेहेन यावत्तु महौघस्योत्तितीर्षया ॥१६॥
 तथोपकरणैः कायं धारयन्ति परीक्षकाः ।
 न तत्स्नेहेन यावत्तु दुःखौघस्य तितीर्षया ॥१७॥
 शोचता पीड्यमानेन दौयते शत्रवे यथा ।
 न भक्त्या नापि तर्षेण केवलं प्राणगुप्तये ॥१८॥
 योगाचारस्तथाहारं शरीराय प्रयच्छति ।
 केवलं क्षुद्धिघातार्थं न रागेण न भक्तये ॥१९॥
 मनोधारण्या चैव परिणाम्यात्मवानहः ।
 विधूय निद्रां योगेन निशामयतिनामयेत् ॥२०॥
 हृदि यत् संज्ञिनश्चैव निद्रा प्रादुर्भवेत्तव ।
 गुणवत्संज्ञितां संज्ञां तदा मनसि मा कृथाः ॥२१॥

धातुरारम्भष्टयोश्च स्थामविक्रमयोरपि ।
 नित्यं मनसि कार्यस्ते बाध्यमानेन निद्रया ॥२९॥
 आम्नातव्याश्च विशदं ते धर्मा ये परिश्रुताः ।
 परेभ्यश्चोपदेष्टव्याः सञ्चिन्त्याः स्वयमेव च ॥२३॥
 प्रकृद्यमद्भिर्वदनं विलोक्याः सर्वतो दिशः ।
 चार्था दृष्टिश्च तारासु जिजागरिषुणा सदा ॥२४॥
 अन्तर्गतैरचपलैर्वंशस्थायिभिरिन्द्रियैः ।
 अविचिप्तेन मनसा चक्रम्यस्वास्व वा निशि ॥२५॥
 भये प्रीतौ च शोके च निद्रया नाभिभूयते ।
 तस्मान्निद्राभियोगेषु सेवितव्यमिदं त्रयम् ॥२६॥
 भयमागमनान्मृत्योः प्रीतिं धर्मपरिग्रहात् ।
 जन्मदुःखादपर्यन्तात् शोकमागन्तुमर्हसि ॥२७॥
 एवमादिः क्रमः सौम्य कार्या जागरणं प्रति ।
 बन्ध्यं हि शयनादायुः कः प्राज्ञः कर्तुमर्हति ॥२८॥
 दोषव्यालानतिक्रम्य व्यालान् गृहगतानिव ।
 क्षमं प्राज्ञस्य न स्वप्नं निस्तितीर्षामहङ्गयम् ॥२९॥
 प्रदीप्ते जीवलोके हि मृत्युव्याधिजराग्निभिः ।
 कः शयौत निरुद्वेगः प्रदीप्त इव वेश्मनि ॥३०॥
 तस्मात् तम इति ज्ञात्वा निद्रां नावेष्टुमर्हसि ।
 अप्रशान्तेषु दोषेषु सशस्तेष्विव शत्रुषु ॥३१॥
 पूर्व्वयामं त्रियामायाः प्रयोगेनातिनाम्यतु ।
 सेव्या शय्या शरीरस्य विश्रामार्थमतन्द्रिणा ॥३२॥

दक्षिणेन तु पार्श्वेन स्थितया लोकसंज्ञया ।

प्रबोधं हृदयं कृत्वा शयीथाः शान्तिमानसः ॥ ३ २ ॥

यामे तृतीये चोत्थाय चरन्नासीन एव वा ।

भूयो योगं मनःशुद्धौ कुर्वीथा नियतेन्द्रियः ॥ ३ ४ ॥

अथासनगत[ऽ]स्थान-प्रेक्षितव्या-हतादिषु ।

सम्प्रजानन् क्रियाः सर्वाः स्मृतिमाधातुमर्हसि ॥ ३ ५ ॥

द्वाराध्यक्ष इव द्वारि यस्य प्रणिहिता स्मृतिः ।

धर्षयन्ति न तं दोषाः पुरं गुप्तमिवारयः ॥ ३ ६ ॥

न तस्योत्पद्यते क्लेशो यस्य कायगता स्मृतिः ।

चित्तं सर्वास्त्रवस्थासु बालं धात्रीव रक्षति ॥ ३ ७ ॥

शरव्यः स तु दोषाणां यो हीनः स्मृतिवर्मणा ।

रणस्थः प्रतिशत्रूणां विहीन इव वर्मणा ॥ ३ ८ ॥

अनाथं तन्मनो ज्ञेयं यत् स्मृतिर्नाभिरक्षति ।

निर्णेता दृष्टिरहितो विषयेषु चरन्निव ॥ ३ ९ ॥

अनर्थेषु प्रसक्ताश्च स्वार्थेभ्यश्च पराङ्मुखाः ।

यद्गये सति नोद्विग्नाः स्मृतिनाशोऽत्र कारणम् ॥ ४ ० ॥

स्वभूमिषु गुणाः सर्व्वे ये च शीलादयः स्थिताः ।

विकीर्णा इव गा गोपः स्मृतिस्ताननुगच्छति ॥ ४ १ ॥

प्रनष्टममृतम् तस्य यस्य विप्रसृता स्मृतिः ।

हस्तस्थममृतं तस्य यस्य कायगता स्मृतिः ॥ ४ २ ॥

आर्य्या न्यायः कुतस्तस्य स्मृतिर्यस्य न विद्यते ।

यस्यार्य्या नास्ति च न्यायः प्रनष्टस्तस्य सत्पथः ॥ ४ ३ ॥

प्रनष्टो यस्य सन्मार्गो नष्टं तस्यामृतं पदम् ।

प्रनष्टममृतम् यस्य स दुःखान्न विमुच्यते ॥४४॥

तस्माच्चरन् चरोऽस्मीति स्थितोऽस्मीति च तिष्ठतः ।

एवमादिषु कालेषु स्मृतिमाधातुमर्हसि ॥४५॥

योगानुलोमं विजनं^१ विशब्दं

शय्यासनं सौम्य तथा भजस्व ।

कायस्य कृत्वा हि विवेकमादौ

सुखोऽधिगन्तुं मनसो विवेकः ॥४६॥

अलब्धचेतःप्रशमः सरागो

यो न प्रचारं भजते विविक्तम् ।

स क्षण्यते ह्यप्रतिलब्धमार्गः

चरन्निवोर्व्यां बज्जकण्टकायाम् ॥४७॥

अदृष्टतत्वेन परीक्षकेण

स्थितेन चित्रे विषयप्रचारे ।

चित्तं निषेद्धुं न सुखेन शक्यं

कृष्टोदका गौरिव मस्यमध्यात् ॥४८॥

अनीर्यमाणस्तु यथानिलेन

प्रशान्तिमागच्छति चित्रभानुः ।

अल्पेन यत्नेन तथा विविक्ते-

ष्वघट्टितं शान्तिमुपैति चेतः ॥४९॥

कचिद्भुक्त्वा यत्तदसनमपि यत्तत्परिहितो
 वसन्नात्मारामः कचन विजने योऽभिरमते ।
 कृतार्थः स ज्ञेयः शमसुखरसज्ञः कृतमतिः
 परेभ्यः संसर्गं परिहरति यः कण्टकमिव ॥ ५० ॥
 यदि द्वन्द्वारामे जगति विषयव्यग्रहदये
 विविक्ते निर्द्वन्द्वो विहरति कृती शान्तहृदयः ।
 ततः पीत्वा प्रज्ञारसममृतवत् तप्तहृदयो
 विविक्तः संसक्तं विषयकृपणं शोचति जगत् ॥ ५१ ॥
 वसन् शून्यागारे यदि सततमेकोऽभिरमते
 यदि क्लेशोत्पादैः सह न रमते शत्रुभिरिव ।
 चरन्नात्मारामो यदि च पिवति प्रीतिसलिलं
 ततो भुङ्क्ते श्रेष्ठं त्रिदशपतिराज्यादपि सुखम् ॥ ५२ ॥

सौन्दरनन्दे महाकाव्ये आदिप्रस्थानो नाम

चतुर्दशः सर्गः ।

पञ्चदशः सर्गः

यत्र तत्र विविक्ते तु^१ बद्धा पर्यङ्कमुत्तमम् ।
 ऋजुं कायं समाधाय स्मृत्याभिमुखयान्वितः ॥१॥
 नासाग्रे वा ललाटे वा भ्रुवोरन्तर एव वा ।
 कुर्वीथाश्चपलं चित्तमालम्बनपरायणम् ॥२॥
 स चेत् कामवितर्कस्त्वां धर्षयेन्मानसो ज्वरः ।
 चेन्नय्यो नाधिवास्यः स वस्त्रे रेणुरिवागतः ॥३॥
 यद्यपि प्रतिसंख्यानात् कामानुसृष्टवानसि ।
 तमांसीव प्रकाशेन प्रतिपक्षेण तान् जहि ॥४॥
 तिष्ठत्यनुशयस्तेषां कृत्तोऽग्निरिव भस्मना ।
 स ते भावनया सौम्य प्रशाम्योऽग्निरिवाम्बुना ॥५॥
 ते हि तस्मात् प्रवर्तन्ते भूयो बीजादिवाङ्कुराः ।
 तस्य नाशेन ते न स्युः बीजनाशादिवाङ्कुराः ॥६॥
 अर्जनादौनि कामेभ्यो दृष्ट्वा दुःखानि कामिनाम् ।
 तस्मात् तान् मूलतश्छिन्धि मित्रसंज्ञानरौनिव ॥७॥
 अनित्या मोषधर्माणो रिक्ता व्यसनहेतवः ।
 बलसाधारणाः कामाः वर्ज्या ह्याशीविषा इव ॥८॥
 ये मृग्यमाणा दुःखाय रक्ष्यमाणा न शान्तये ।
 भ्रष्टाः शोकाय महते प्राप्ताश्च न विदप्रये ॥९॥
 तप्तिं वित्तप्रकर्षेण स्वर्गावाप्त्वा कृतार्थताम् ।
 कामेभ्यश्च सुखोत्पत्तिं यः पश्यति स नश्यति ॥१०॥

चक्षानपरिनिष्पन्नानसाराननवस्थितान् ।

परिकल्पसुखान् कामान् न तान् स्मर्त्तुमिहार्हसि ॥११॥

व्यापादो वा विहिंसा वा चोभयेद् यदि ते मनः ।

प्रसाद्यं तद् विपक्षेण मणिनेत्राकुलं जलम् ॥१२॥

प्रतिपक्षस्तयोर्ज्ञेयो मैत्री कारुण्यमेव च ।

विरोधो हि तयोर्नित्यं प्रकाशतममोरिव ॥१३॥

निवृत्तं यस्य दौःशील्यं व्यापादश्च प्रवर्त्तते ।

हन्ति पांशुभिरात्मानं सुस्नात इव वारणः ॥१४॥

दुःखितेभ्यो हि मर्त्तेभ्यो व्याधिमृत्युजरादिभिः ।

आर्य्यः को दुःखमपरं सृष्ट्वा धातुमर्हति ॥१५॥

दृष्टेन चेह मनसा बाध्यते वा परो न वा ।

मद्यस्तु दह्यते तावत् स्वमनो दुष्टचेतसः ॥१६॥

तस्मात् सर्वेषु भूतेषु मैत्री कारुण्यमेव च ।

न व्यापादं विहिंसां वा विकल्पयितुमर्हसि ॥१७॥

यद्यदेव प्रसक्तं हि वितर्कयति^१ मानवः ।

अभ्यासात् तेन तेनास्य रतिर्भवति चेतसः ॥१८॥

तस्मादकुशलं त्यक्त्वा कुशलं ध्यातुमर्हसि ।

यत्ते स्यादिह चार्थाय परमार्थस्य चाप्तये ॥१९॥

संवर्धन्ते ह्यकुशला वितर्काः सम्भृता हृदि ।

अनर्थजनकास्तुल्यमात्मनश्च परस्य च ॥२०॥

श्रेयसो विघ्नकरणात् भवन्त्यात्मविपत्तये ।
 पात्रीभावोपघातं तु परभक्तिविपत्तये ॥२१॥
 मनः कर्मसु विचेष्ट्यमपि वा वस्तुमर्हसि^१ ।
 नत्वेवाकुशलं सौम्य वितर्कयितुमर्हसि ॥२२॥
 या त्रिकामोपभोगाय चिन्ता म[न]सि वर्त्तते ।
 न च तं गुणमाप्नोति बन्धनाय च कल्पते ॥२३॥
 सत्वानामुपघाताय परिक्षेपाय वा मनः ।
 मोहं व्रजति कालुष्यं नरकाय च वर्त्तते ॥२४॥
 तद्वितर्कैरकुशलैर्नात्मानं हन्तुमर्हसि ।
 सुशस्त्रं रत्नविकृतं मृद्वतीर्गाः खनन्निव ॥२५॥
 अनभिज्ञो यथा जात्यं दहेदगुरुकाष्ठवत् ।
 अन्यायेन मनुष्यत्वमुपहन्यादिदं तथा ॥२६॥
 त्यक्त्वा रत्नं यथा लोष्ट्रं रत्नद्वीपाच्च संहरेत् ।
 त्यक्त्वा नैःश्रेयसं धर्मं चिन्तयेद्गुणं तथा ॥२७॥
 हिमवन्तं यथा गत्वा विषं भुञ्जीत नौषधम् ।
 मनुष्यत्वं तथा प्राप्य पापं सेवेत नो शुभम् ॥२८॥
 तद्बुद्ध्या प्रतिपक्षेण वितर्कं चेष्टुमर्हसि ।
 सूक्ष्मेण प्रतिकीलेन कीलं दार्वन्तरादिव ॥२९॥
 वृद्धवृद्धोरथ भवेच्चिन्ता ज्ञातिजनं प्रति ।
 स्वभावो जीवलोकस्य परौच्यस्तन्निवृत्तये ॥३०॥

संसारे कथ्यमाणानां सत्वानां स्वेन कर्मणा ।

को जनः सुजनः को वा मोहात्सक्तो जने जनः ॥ ३१ ॥

अतीतेऽध्वनि संवृत्तः स्वजनो हि जनस्तव ।

अप्राप्ते चाध्वनि जनः स्वजनस्ते भविष्यति ॥ ३२ ॥

विहगानां यथा सायं तत्र तत्र समागमः ।

जातौ जातौ तथाश्लेषो जनस्य स्वजनस्य च ॥ ३३ ॥

प्रतिश्रयं बद्धविधं संश्रयन्ति यथाध्वगाः ।

प्रतियान्ति पुनस्त्यक्त्वा तद्वत् ज्ञातिसमागमः ॥ ३४ ॥

लोके प्रकृतिभिन्नेऽस्मिन् न कश्चित् कस्यचित् प्रियः ।

कार्यकारणसंबद्धं बालुकामुष्टिवज्जगत् ॥ ३५ ॥

विभर्त्ति हि सुतं माता धारयिष्यति मामिति ।

मातरं भजते पुत्रो गर्भेणाधत्त मामिति ॥ ३६ ॥

अनुकूलं प्रवर्त्तन्ते ज्ञातिषु ज्ञातयो यदा ।

तदा स्नेहं प्रकुर्वन्ति रिपुत्वं तु विपर्ययात् ॥ ३७ ॥

अहितो दृश्यते ज्ञातिरज्ञातिर्दृश्यते हितः ।

स्नेहं कार्यान्तराल्लोकश्चिन्तति च करोति च ॥ ३८ ॥

स्वयमेव यथालिख्य रचेच्चित्रकरः स्त्रियम् ।

तथा कृत्वा स्वयं स्नेहं सङ्गमेति जने जनः ॥ ३९ ॥

योऽभवत् बान्धवजनः परलोके प्रियस्तव ।

स ते कमर्थं कुरुते त्वं वा तस्मै करोषि कम् ॥ ४० ॥

तस्मात् ज्ञातिवितर्केन मनो नावेष्टुमर्हसि ।

व्यवस्था नास्ति संसारे स्वजनस्य जनस्य च ॥ ४१ ॥

अमौ चेमो जनपदः सुभिन्नोऽसावसौ शिवः ।
 इत्येवमथ जायेत वितर्कस्तव कश्चन ॥४१॥
 प्रहेयः स त्वया सौम्य नाधिवास्यः कथञ्चन ।
 विदित्वा सर्व्वमादीप्तं तैस्तैर्दोषाग्निभिर्जगत् ॥४२॥
 ऋतुचक्रविवर्त्ताच्च क्षुत्पिपासाकृमादपि ।
 सर्व्वत्र नियतं दुःखं न कचिद्विद्यते शिवम् ॥४३॥
 कचित् ग्रीतं कचिद्वर्मः कचिद्रोगो भयं कचित् ।
 बाधतेऽभ्यधिकं लोके तस्मादशरणं जगत् ॥४४॥
 जरा व्याधिश्च मृत्युश्च लोकस्यास्य महद्भयम् ।
 नास्ति देशः स यत्रास्य तद्भयं^१ नोपपद्यते ॥४५॥
 यत्र गच्छति कायोऽयं दुःखं तत्रानुगच्छति ।
 नास्ति काचित् गतिर्लोके गतो यत्र न बाध्यते ॥४६॥
 रमणीयोऽपि देशः सन् सुभिन्नः चेम एव च ।
 कुदेश इति विज्ञेयो यत्र क्लेशैर्विदह्यते ॥४७॥
 लोकस्याभ्याहतस्यास्य दुःखैः शारीरमानसैः ।
 चेमः कश्चिन्न देशोऽस्ति स्वस्थो यत्र गतो भवेत् ॥४८॥
 दुःखं सर्व्वत्र सर्व्वस्य वर्त्तते सर्व्वदा यदा ।
 कन्दरागमतः सौम्य लोकचित्रेषु मा कथाः ॥४९॥
 यदा तस्मान्निवृत्तस्ते कन्दरागो भविष्यति ।
 जीवलोकं तदा सर्व्वमादीप्तमिव मंस्यसे ॥५०॥

१ P. M. omits नास्ति देशः स यत्रास्य तद्भयं ।

अथ कश्चित् वितर्कस्ते भवेदमरणाश्रयः ।
 यत्नेन स विहन्तव्यो व्याधिरात्मगतो यथा ॥५२॥
 मुहूर्त्तमपि विश्रम्भः कार्यो न खलु जीविते ।
 निलीन इव हि व्याघ्रः कालो विश्वस्तघातकः ॥५३॥
 बलस्थोऽहं युवा वेति न ते भवितुमर्हति^१ ।
 मृत्युः सर्वास्ववस्थासु हन्ति नावेक्षते वयः ॥५४॥
 चेन्नभूतमनर्थानां शरीरं परिकर्षतः ।
 स्वस्थाशा जीविताशा वा न दृष्टार्थस्य जायते ॥५५॥
 निर्वृतः^२ को भवेत्कायं महाभूताश्रयं वहन् ।
 परस्परविरुद्धानामहीनामिव भाजनम् ॥५६॥
 प्रश्रमित्ययमन्वचम् यदुच्छसिति मानवः ।
 अवगच्छ तदाश्चर्यमविश्वास्यं हि जीवितम् ॥५७॥
 इदमाश्चर्यमपरं यत्सुप्तः प्रतिबुध्यते ।
 स्वपितृत्याय वा भूयो वक्त्रमित्रा हि^३ देहिनः ॥५८॥
 गर्भात् प्रमृति यो लोकं जिघांसुरनुगच्छति ।
 कस्तस्मिन् विश्वसेन्मृत्यावुद्यतासावराविव ॥५९॥
 प्रसूतः पुरुषो लोके श्रुतवान् बलवानपि ।
 न जयत्यन्तकं कश्चिन्नाजयन्नापि जेष्यति ॥६०॥
 साम्ना^४ दानेन भेदेन दण्डेन नियमेन वा ।
 प्राप्नोति हि रभसो मृत्युः प्रतिहन्तुं न शक्यते ॥६१॥

१ P. M. चेति न ते भवितुमर्हसि ।

२ P. M. निवृतः ।

३ P. L. M. lacuna, P. M. वक्त्रमित्रालि T. ४ P. M. साम्ना ।

तस्मान्नायुषि विश्वासं चञ्चले कर्तुमर्हसि ।
 नित्यं^१ हरति कालो हि स्थाविर्यं न प्रतीचते ॥६२॥
 निःशोचं पश्यतो लोकं तोयबुद्बुददुर्बलम् ।
 कस्यामरवितर्का हि स्यादनुन्मत्तचेतसः ॥६३॥
 तस्मादेषां वितर्काणां प्रहाणार्थं समासतः ।
 आनापानस्मृतिं सौम्य विषयीकर्तुमर्हसि ॥६४॥
 इत्यनेन प्रयोगेण काले सेवितुमर्हसि ।
 प्रतिपच्चं वितर्काणां गदानामगदानिव ॥६५॥
 सुवर्णहेतोरिव पांशुधावको
 विहाय पांशुन् वृहतो यथादितः ।
 जहाति सूक्ष्मानपि तद्विशुद्धये
 विशोध्य हेमावयवान्नियच्छति ॥६६॥
 विमोक्षहेतोरपि युक्तमानसो
 विहाय दोषान् वृहतस्तथादितः ।
 जहाति सूक्ष्मानपि तद्विशुद्धये^२
 विशोध्य धर्मावयवान्नियच्छति ॥६७॥
 क्रमेणाद्भिः शुद्धं कनकमिह पांशुव्यवहितम्
 यथाग्नौ कर्मारः पचति भृशमावर्त्तयति च ।
 तथा योगाचारो निपुणमिह दोषव्यवहितम्
 विशोध्य क्लेशेभ्यः शमयति मनः संचिपति च ॥६८॥

यथा च स्वच्छन्दादुपनयति कर्म्मश्रयसुखं
 सुवर्णं कर्म्मरौ बज्रविधमलंकारविधिषु ।
 मनः शुद्धं भिक्षुर्विशगतमभिज्ञास्वपि तथा
 यथेच्छं यत्रेच्छं शमयति मनः प्रेरयति च ॥६८॥

इति सौन्दरनन्दे महाकाव्ये वितर्कप्रहाणो नाम

पञ्चदशः सर्गः ।

षोडशः सर्गः ।

एवं मनोधरणया क्रमेण व्यपोह्य किञ्चित् समुपोह्य किञ्चित् ।
 ध्यानानि चत्वार्यधिगम्य योगी प्राप्नोत्यभिज्ञा^१ नियमेन पञ्च ॥१॥
 ऋद्धिप्रवेकञ्च बह्वप्रकारं परस्य चेतश्चरितावबोधम् ।
 अतीतजन्मस्मरणञ्च दीर्घं दिव्ये^२ विगुह्ये श्रुतिचक्षुषी च ॥२॥
 अतःपरं तत्त्वपरीक्षणेन मनो^३ दधात्यास्त्रवसन्धयाय ।
 ततो हि दुःखप्रभृतीनि सम्यक् चत्वारि सत्यानि पदान्यवैति ॥३॥
 बाधात्मकं दुःखमिदं प्रसक्तं दुःखस्य हेतुः प्रभवात्मकोऽयम् ।
 दुःखक्षयो निःशरणात्मकोऽयं चाणात्मकोऽयं प्रशमाय मार्गः ॥४॥
 इत्यार्यसत्यान्यवबुध्य बुद्ध्या चत्वारि सम्यक् प्रतिबुध्य चैव ।
 सर्वास्त्रवान् भावनयाभिभूय न जायते शान्तिमवाप्य भूयः ॥५॥
 अवोधतो ह्यप्रतिवेधतश्च तत्त्वात्मकस्यास्य चतुष्टयस्य ।
 भवाद्भवं याति न शान्तिमेति संसारदोला^४मधिरोह्य लोकः ॥६॥
 तस्माज्जरादेर्यसनस्य मूलं समासतो दुःखमवैहि जन्म ।
 सर्वौषधीनामिव भू^५र्भवाय सर्वापदां चैत्रमिदं हि जन्म ॥७॥
 यज्जन्म रूपस्य हि सेन्द्रियस्य दुःखस्य तन्नैकविधस्य जन्म ।
 यः सम्भवश्चास्य समुच्छ्रयस्य मृत्योश्च रोगस्य च सम्भवः सः ॥८॥
 सदाप्यसदा विषमिश्रमन्नं यथा विनाशाय न धारणाय ।
 लोके तथा तिर्यगुपर्यधो वा दुःखाय सर्व्वं न सुखाय जन्म ॥९॥

१ P. M. drops त्य ।

२ P. M. drops ए in दिव्ये ।

३ P. M. ० रीक्षणे मम ।

४ P. M. has दोलाधा ।

५ P. M. भुवर्भवाय ।

जरादयो नैकंविधाः प्रजानां सत्यां प्रवृत्तौ प्रभवन्त्यनर्थाः ।

प्रवात्सु घोरेष्वपि मारुतेषु न ह्यप्रसूतास्तरवश्चलन्ति ॥ १० ॥

आकाशयोनिः पवनो यथा हि यथा शमौगर्भशयो ऊताशः ।

आपो यथान्तर्वसुधाशयाश्च दुःखं तथा चित्तशरीरयोनि ॥ ११ ॥

अपां द्रवत्वं कठिनत्वसुखा वायोश्चलत्वं ध्रुवमौष्ण्यमग्नेः ।

यथा स्वभावो हि तथा स्वभावो दुःखं शरीरस्य च चेतसश्च ॥ १२ ॥

काये सति व्याधिजरादि दुःखं चुत्तर्षवर्षोष्णहिमादि चैव ।

रूपाश्रिते चेतसि सानुबन्धे शोकारतिक्रोधभयादि दुःखम् ॥ १३ ॥

प्रत्यक्षमालोक्य च जन्मदुःखं दुःखं तथातीतमपीति विद्धि ।

यथा च तद्दुःखमिदञ्च दुःखं दुःखं तथा नागतमप्यवैहि ॥ १४ ॥

बीजस्वभावो हि यथेह दृष्टो भूतोपि भव्योपि तथानुमेयः ।

प्रत्यक्षतश्च ज्वलनो यथोष्णो भूतोऽपि भव्योपि तथोष्ण एव ॥ १५ ॥

तन्नामरूपस्य गुणानुरूप यत्रैव निर्वृत्तिरुद्धारवृत्त ।

तत्रैव दुःखं न हि तद्विमुक्तं दुःखं भविष्यत्यभवद्भवेद्वा ॥ १६ ॥

प्रवृत्तिदुःखस्य च तस्य लोके तृष्णादयो दोषगणा निमित्तम् ।

नैवेश्वरो न प्रकृतिर्न कालो नापि स्वभावो न विधिर्यदृच्छा ॥ १७ ॥

ज्ञातव्यमेनेन च कारणेन लोकस्य दोषेभ्य इति प्रवृत्तिः ।

यस्माद् म्रियन्ते मरजस्तमस्का न जायते वीतरजस्तमस्कः ॥ १८ ॥

इच्छाविशेषे सति तत्र तत्र यानासनादिर्भवति प्रयोगः ।

यस्मादतस्तर्षवशात् तथैव जन्म प्रजानामिति वेदितव्यम् ॥ १९ ॥

सत्त्वान्यभिस्त्वङ्गवशानि दृष्ट्वा स्वजातिषु प्रीतिपराण्यतीव ।

अभ्यासयोगादुपपादितानि तैरेव दोषैरिति तानि विद्धि ॥ २० ॥

क्रोधप्रहर्षादिभिराश्रयाणामुत्पद्यते चेह यथा विशेषः ।
 तथैव जन्मस्यपि नैकरूपो निर्वर्त्तते क्लेशकृतो विशेषः ॥२१॥
 दोषाधिके^१ जन्मनि तौत्रदोष उत्पद्यते रागिणि तौत्ररागः ।
 मोहाधिके मोहबलाधिकस्य तदल्पदोषे च तदल्पदोषः ॥२२॥
 फलं हि यादृक् समवैति साक्षात् तदागमो वीज^२मवैत्यतौतम् ।
 अवैत्य वीजप्रकृतिञ्च साक्षादनागतं तत्फलमभ्युपैति ॥२३॥
 दोषक्षयो जातिषु यासु यस्य वैराग्यतस्तासु न जायते सः ।
 दोषाशयस्तिष्ठति यस्य यत्र तस्योपपत्तिर्विवशस्य तत्र ॥२४॥

तज्जन्मनो नैकविधस्य सौम्य तृष्णादयो हेतव इत्यवेत्य ।
 तांश्चिन्धि दुःखाद् यदि निर्मुमुक्षा कार्य्यक्षयः कारणमङ्गयाद्वि ॥२५॥
 दुःखक्षयो हेतुपरिचयाच्च शान्तं शिवं साच्चिकुरुष्व धर्मम्^३ ।
 तृष्णाविरागं लयनं निरोधं सनातनं त्राणमहार्य्यमार्य्यम् ॥२६॥
 यस्मिन्न जाति र्न जरा न मृत्युर्न व्याधयो नाप्रियसम्प्रयोगः ।
 नेच्छाविपन्न प्रियविप्रयोगः क्षमं पदं नैष्ठिकमच्युतं तत् ॥२७॥
 दौषो यथा निवृत्तिमभ्युपेतो नैवावनिं गच्छति नान्तरिक्षम् ।
 दिशं न काञ्चिद् विदिशं न काञ्चित् स्नेहक्षयात् केवलमेति
 शान्तिम् ॥२८॥

एवं कृती निवृत्तिमभ्युपेतो नैवावनिं गच्छति नान्तरिक्षम् ।
 दिशं न काञ्चिद् विदिशं न काञ्चित् क्लेशक्षयात् केवलमेति
 शान्तिम् ॥२९॥

अस्याभ्युपायोऽधिगमाय मार्गः प्रज्ञात्रिकल्पः प्रशमद्विकल्पः ।

स भावनीयो विधिवद् बुधेन^१ शीले शुचौ त्रिप्रमुखे स्थितेन ॥३०॥

वाक्कर्म सम्यक् सहकायकर्म यथावदाजीवनयस्य शुद्धः ।

इदं त्रयं वृत्तविधौ प्रवृत्तं शीलाश्रयं धर्मपरिग्रहाय ॥३१॥

सत्येषु दुःखादिषु दृष्टिरार्या सम्यग्वितर्कस्य पराक्रमस्य ।

इदं त्रयं ज्ञानविधौ प्रवृत्तं प्रज्ञाश्रयं क्लेशपरिचयाय ॥३२॥

न्यायेन सत्याभिगमाय युक्ता सम्यक् स्मृतिः सम्यगतो समाधिः ।

इदं द्वयं योगविधौ प्रवृत्तं शमाश्रयं चित्तपरिग्रहाय ॥३३॥

क्लेशाङ्कुरान्^२ प्रतनोति शीलं बीजाङ्कुरान् काल इवातिवृत्तः ।

शुचौ हि शीले पुरुषस्य दोषा मनः सलज्जा इव धर्षयन्ति ॥३४॥

क्लेशांस्तु विष्कम्भयते समाधिर्विगानिवाद्रिर्महतो नदीनाम् ।

स्थिते समाधौ हि न धर्षयन्ति दोषा भुजङ्गा इव मन्त्रबद्धाः ॥३५॥

प्रज्ञा त्वशेषेण निहन्ति दोषांस्तीरद्रुमान् प्रावृषि निम्नगेव ।

दग्धा यया न प्रभवन्ति दोषा वज्राग्निनेवानुसृतेन वृक्षाः ॥३६॥

त्रिस्कन्धमेतं प्रविगाह्य मार्गं प्रत्यष्टमष्टाङ्गमहार्यमार्थम् ।

दुःखस्य हेतून् प्रजहाति दोषान् प्राप्नोति चात्यन्तशिवं पदं तत् ॥३७॥

अस्योपचारं धृतिरार्जवञ्च ह्रीरप्रमादः प्रविविक्तता च ।

अत्येच्छता तुष्टिरसङ्गता च लोकप्रवृत्ता च रतिः क्षमा च ॥३८॥

यायात्यतो विन्दति यो हि दुःखं तस्योद्भवं तस्य च यो निरोधम् ।

आर्य्येण मार्गेण स शान्तिमेति कल्याणमित्रैः सह वर्त्तमानः ॥३९॥

यो व्याधितो व्याधिमवैति सम्यग् व्याधेर्निदानञ्च तदौषधञ्च ।
 आरोग्यमाप्नोति हि सोऽचिरेण^१ मित्रैरभिज्ञैरुपक्षर्यमाणः ॥ ४० ॥
 तद् व्याधिसंज्ञां कुरु दुःखसत्ये दोषेष्वपि व्याधिनिदानमंज्ञाम् ।
 आरोग्यसंज्ञाञ्च निरोधसत्ये भैषज्य^२संज्ञामपि मार्गसत्ये ॥ ४१ ॥
 तस्मात् प्रवृत्तिं परिगच्छ दुःखं प्रवर्त्तकानप्यवगच्छ दोषान् ।
 निवृत्तिमागच्छ च तन्निरोधं निवर्त्तकञ्चाप्यवगच्छ मार्गम् ॥ ४२ ॥

शिरस्यथो वाससि संप्रदीप्ते सत्यावबोधाय मतिर्विचार्या ।
 दग्धं जगत् सत्यनयं ह्यदृष्ट्वा प्रदह्यते सम्प्रति धक्ष्यते^३ च ॥ ४३ ॥
 यदैव यः पश्यति नामरूपं क्षयीति तद्दर्शनमस्य सम्यक् ।
 सम्यक् च निर्वेदमुपैति पश्यन् नन्दीक्षयाच्च क्षयमेति रागः ॥ ४४ ॥
 तयोश्च नन्दीरजसोः क्षयेण सम्यग् विमुक्तं प्रवदामि चेतः ।
 सम्यग् विमुक्तिर्मनसश्च ताभ्यां न चास्य भूयः करणीयमस्ति ॥ ४५ ॥
 यथा स्वभावेन हि नामरूपं तद्धेतुमेवास्तगमं च तस्य ।
 विजानतः पश्यत एव चाहं ब्रवीमि सम्यक् क्षयमास्त्रवाणाम् ॥ ४६ ॥
 तस्मात् परं सौम्य विधाय वीर्यं शीघ्रं चकारस्वास्त्रवसंचयाय ।
 दुःखाननित्यांश्च निरात्मकांश्च धातून् विश्लेषेण^४ परीक्षमाणः ॥ ४७ ॥
 धातून् हि षड्भू^५सलिलानलादीन् सामान्यतः स्वेन च लक्षणेन ।

१ P. M. चित्रण, P. L. M. अचित्रेण which spoil the metre.

२ P. L. M. भेष्यह्य० ।

३ P. M. सम्प्रतिवक्ष्यते ।

४ P. M. धातुविश्लेषेण which spoils the metre.

५ P. M. धातुं हि षट्कं ।

अवैति यो नान्यमवैति तेभ्यः सोत्यन्तिकं मोक्षमवैति तेभ्यः ॥४८॥

क्लेशप्रहाणाय, च निश्चितेन कारोऽभ्युपायश्च परीक्षितव्यः ।

योगोऽप्यकाले ह्यनुपायतश्च भवत्यनर्थाय न तद्गुणाय ॥४९॥

अजातवत्सा यदि गा दुहीत नैवाप्नुयात् चीरमकालदोही ।

कालेऽपि वा स्थान्न पयो लभेत मोहेन शृङ्गाद् यदि गा दुहीत ॥५०॥

आर्द्राच्च काष्ठाज्ज्वलनाभिकामो नैव प्रयत्नादपि वक्लिमृच्छेत् ।

काष्ठाच्च शुष्कादपि पातनेन नैवाग्निमाप्नोत्यनुपायपूर्वम् ॥५१॥

तद्देशकालौ विधिवत्परीक्ष्य योगस्य मात्रामपि चाभ्युपायम् ।

बलाबले चात्मनि संप्रधार्थं कार्यः प्रयत्नो न तु तद्विरुद्धः ॥५२॥

प्रग्राहकं यत्तु निमित्तमुक्तमुद्धन्यमाने हृदि तन्न सेव्यम् ।

एवं हि चित्तं प्रशमं न याति [न] वक्लिना वक्लिरिवेर्यमाणः ॥५३॥

शमाय [य]त्स्यान्नियन्निमित्तं जातोद्धवे चेतसि तस्य कालः ।

एवं हि चित्तं प्रशमं नियच्छत्युदीर्यमाणोऽग्निरिवोदकेन ॥५४॥

शमावहं यत् [नियतं] निमित्तं सेव्यं न तच्चेतसि लीयमाने ।

एवं हि भूयो लयमेति चित्तमनौर्यमाणोऽग्निरिवाल्पसारः ॥५५॥

प्रग्राहकं यन्नियतं निमित्तं लयं गते चेतसि तस्य कालः ।

क्रियासमर्थं हि मनस्तथा स्यात् मन्दायमानोऽग्निरिवेन्धनेन ॥५६॥

अपेक्षिकं नापि निमित्तमिष्टं लयं गते चेतसि सोद्धवे वा ।

एवं हि तीव्रं जनयेदनर्थमुपेक्षितो व्याधिरिवातुरस्य ॥५७॥

यत्स्यादुपेक्षा नियतं निमित्तं साम्यं गते चेतसि तस्य कालः ।

एवं हि कृत्याय भवेत् प्रयोगो रथो विधेयाश्च इव प्रयातः ॥५८॥

रागोद्धतव्याकुलितेऽपि चित्ते मैत्रोपसंहारविधिर्न कार्यः ।

रागात्मको मुह्यति मैत्रया हि स्नेहं कफक्षोभ^१ इवोपयुज्य ॥ ५८ ॥
 रागोद्धवे चेतसि धैर्यमेत्य निषेवितव्यं त्वशुभं निमित्तम् ।
 रागात्मको ह्येवमुपैति शर्म कफात्मको रुचमिवोऽपयुज्य ॥ ६० ॥
 व्यापाद^२दोषेण मनस्युदीर्णं न सेवितव्यं त्वशुभं निमित्तम् ।
 द्वेषात्मकस्य ह्यशुभा वधाय पित्तात्मनस्तीक्ष्ण इवोपचारः ॥ ६१ ॥
 व्यापाददोषक्षुभिते तु चित्ते सेव्या स्वपक्षोपनयेन मैत्री ।
 द्वेषात्मनो हि प्रशमाय मैत्री पित्तात्मनः शीत इवोपचारः ॥ ६२ ॥
 मोहानुबद्धे मनसः प्रचारे मैत्रा शुभा चैव भवत्ययोगः ।
 ताभ्यां हि संमोहमुपैति भूयो वाय्वात्मको रुचमिवोपनीय ॥ ६३ ॥
 मोहात्मिकायां मनसः प्रवृत्तौ सेव्यस्त्रिदं प्रत्ययताविहारः ।
 मूढे मनस्येष हि शान्तिमार्गो वाय्वात्मके स्निग्ध इवोपचारः ॥ ६४ ॥
 उल्कामुखस्यं हि यथा सुवर्णं सुवर्णकारो धमतीह काले ।
 काले परिप्रोच्यते जलेन क्रमेण काले समुपेक्षते च ॥ ६५ ॥
 दहेत्सुवर्णं हि धमन् न काले जले क्षिपन् संगमयेदकाले ।
 न चापि सम्यक् परिपाकमेनं नयेदकाले समुपेक्षमाणः ॥ ६६ ॥
 संप्रग्रहस्य प्रशमस्य चैव तथैव काले समुपेक्षणस्य ।
 सम्यग् निमित्तं मनसा त्ववेक्ष्यं नाशो हि यत्रोऽप्यनुपायपूर्वः ॥ ६७ ॥
 इत्येवमन्यायनिवर्त्तनञ्च न्यायञ्च तस्मै सुगतो वभाषे ।
 भूयश्च तत्तच्चरितं विदित्वा वितर्कहानाय विधीनुवाच ॥ ६८ ॥
 यथा भिषक् पित्तकफानिलानां य एव कोपं^३ समुपैति दोषः ।

शमाय तस्यैव विधिं विधत्ते व्यधत्त दोषेषु तथैव बुद्धः ॥६८॥
 एकेन कल्पेन स ज्ञेन हन्यात् स्वभ्यस्तभावादशुभान् वितर्कान् ।
 ततो द्वितीयं क्रममारभेत नत्वेव हेयो गुणवान् प्रयोगः ॥७०॥
 अनादिकालोपचितात्मकत्वात् बलीयसः क्लेशगणस्य चैव ।
 सम्यक्प्रयोगस्य च दुष्करत्वात् क्लेत्तुं न शक्याः सहसा हि दोषाः ॥७१॥
 अण्वा यथाष्ठा विपुलाणिरन्या निर्वाह्यते तद्विदुषा नरेण ।
 तद्वत् तदेवाकुशलं निमित्तं क्षिपेन् निमित्तान्तरसेवनेन ॥७२॥
 तवाथवाध्यात्मनवग्रहत्वान्नैवोपशान्नेदशुभो वितर्कः ।
 हेयः स तद्दोषपरीक्षणेन सश्यापदो मार्गं द्वाधाध्वगेन ॥७३॥
 यथा क्षुधात्तोऽपि विषेण पृक्तं जिजीविषुर्नृच्छति भोक्तुमन्नम् ।
 तथैव दोषावहमित्यवेत्य जहाति विद्वानशुभं निमित्तम् ॥७४॥
 न दोषतः पश्यति यो हि दोषं कस्तं ततो वारयितुं समर्थः ।
 गुणं गुणे पश्यति यश्च यत्र स वार्यमाणोऽपि ततः प्रयाति ॥७५॥
 व्यपत्रपन्ते हि कुलप्रसूता मनःप्रचारैरशुभैः प्रवृत्तैः ।
 कण्ठे मनस्वांस्य युवा वपुश्चान् न चाक्षुषैरप्रयुतैर्विषक्तैः ॥७६॥
 निर्धूयमाणास्त्वथ लोषतोऽपि तिष्ठेयुरेवाकुशला वितर्काः ।
 कार्यान्तरैरध्ययनक्रियाद्यैः सेव्यो विधिर्विस्मरणाय तेषाम् ॥७७॥
 स्वप्नव्यमथेव विचित्रेण कायक्लमो वापि निषेवितव्यः ।
 नत्वेव सञ्चिन्त्यमसन्निमित्तं यत्रावसक्तस्य भवेदनर्थः ॥७८॥
 यथा हि भीतो निशि तस्करेभ्यो द्वारं प्रियेभ्योऽपि न दातुमिच्छेत् ।
 प्राज्ञस्तथा संहरति प्रयोगं समं शुभस्याप्यशुभस्य^१ दोषैः ॥७९॥

एवं प्रकारैरपि यद्युपायैर्निवार्यमाणा न पराङ्मुखाः स्युः ।
 ततो यथास्थूलनिवर्हणेन सुवर्णदोषा इव ते प्रहेयाः ॥८०॥
 द्रुतप्रयाणप्रभृतींश्च^१ तीक्ष्णकामप्रयोगात् परिखिद्यमानः ।
 यथा नरः संश्रयते तथैव प्राज्ञेन दोषेष्वपि वर्तितव्यम् ॥८१॥
 ते चेदलम्बप्रतिपक्षभावा नैवोपशान्त्येयुरसद्वितर्काः ।
 सुहृत्तमप्यप्रतिवध्यमाना गृहे भुजङ्गा इव नाधिवास्याः ॥८२॥
 दन्तेऽपि दन्तं^२ प्रणिधाय कामं ताल्वग्रमुत्पीड्य च जिह्वयापि ।
 चित्तेन चित्तं परिगृह्य चापि कार्यः प्रयत्नो न तु तेऽनुवृत्ताः ॥८३॥
 किमत्र चित्रं यदि वीतमोहो वनं गतः स्वस्थमना न मुह्येत् ।
 आक्षिप्यमाणो हृदि तन्निमित्तैर्न क्षोभ्यते यः स हृती स धीरः ॥८४॥
 तदार्थसत्याधिगमाय पूर्वं विशोधयानेन नयेन मार्गम् ।
 यत्रागतः शत्रुविनिग्रहार्थं^३ राजेव लक्ष्मीमजितां जिगीषन् ॥८५॥
 एतान्यरण्यान्यभितः शिवानि योगानुकूलान्यजनेरितानि ।
 कायस्य कृत्वा प्रविवेकमात्रं क्लेशप्रहाणाय भजस्व मार्गम् ॥८६॥
 कौण्डिन्य-नन्दकिमिलानिरुद्धाः तिथ्योपसेनौ विमलोऽथ राधः^४ ।
 वाष्पोत्तरौ धौतकि-मोहराजौ कात्यायनद्रव्यपिलिन्दवत्साः ॥८७॥
 भद्रालि-भद्रायण-सर्पदास-सुभूति-गोदत्त-सुजात-वत्साः ।
 संग्रामजिद् भद्रजिदश्चजिच्च श्रोणश्च शोणश्च स कोटिकर्णः ॥८८॥
 जेमाजितो^५ नन्दकनन्दमाता वुपालि-वागीश-यशोयशोदाः ।
 महाक्कयो वल्कलि-राष्ट्रपालौ सुदर्शन-स्वागत-मेघिकाश्च ॥८९॥

१ P. M. दत्तं ।

२ P. M. ० विनिर्व्वहार्थं ।

३ P. M. रुधः ।

४ P. M. क्षमाजितो ।

स कप्पिनः काश्यपश्चोदविल्लो महामहाकाश्यप-तिथ्य-नन्दाः ।

पूर्णश्च पूर्णश्च स पूर्णकश्च शोणापरान्तश्च स पूर्ण एव ॥८०॥

शारद्वतौपुत्र-सुवाङ्ग-चुन्दाः कोन्देय-काप्य-मृग-कुण्डधानाः ।

सशैवलौ रेवत-कण्टिलौ च मौद्गल्यगोत्रश्च गवांपतिश्च ॥८१॥

यं विक्रमं योगविधावकुर्व्वंस्तमेव शौभ्रं विधिवत् कुरुष्व ।

ततः पदं प्राप्स्यसि तैरवाप्तं संख्याञ्च तै स्तन्नियतं यशश्च ॥८२॥

द्रव्यं यथा स्यात् कटुकं रसेन तच्चोपयुक्तं मधुरं विपाके ।

तथैव वीर्यं^१ कटुकं अमेण तस्यार्थसिद्धौ मधुरो विपाकः ॥८३॥

वीर्यं परं कार्य्यकृतौ हि मूलं वीर्यादृते काचन नास्ति सिद्धिः ।

उदेति वीर्यादिह सर्वसम्पन्निर्वीर्यता चेत्सकलश्च पाप्मा ॥८४॥

अलब्धस्यालाभो नियतमुपलब्धस्य विगमः

तथैवात्मावज्ञा कृपणमधिकेभ्यः परिभवः ।

तमो निस्तेजस्त्वं श्रुतिनियमतुष्टिबुपरमो

नृणां निर्वीर्याणां भवति विनिपातश्च भवति ॥८५॥

नयं श्रुत्वाशक्तो यदयमभिवृद्धिं न लभते

परं धर्मं ज्ञात्वा यदुपरि निवासं न लभते ।

गृहं त्यक्त्वा मुक्तौ यदयमुपशान्तिं न लभते

निमित्तं कौसीद्यं भवति पुरुषस्यान्तररिपुः ॥८६॥

अनिच्छिप्तोत्साहो यदि खनति गां वारि लभते

प्रसक्तं व्यामथ्नन् ज्वलनमरणिभ्यां जनयति ।

प्रयुक्ता योगे तु ध्रुवमुपलभन्ते श्रमफलं
 द्रुतं नित्यं यान्त्यो गिरिमपि हि भिन्दन्ति सरितः ॥६७॥
 कृष्णं गां परिपाल्य च श्रमशतैरश्रान्तिं सस्यश्रियं
 यत्नेन प्रविगाह्य सागरजलं रत्नश्रिया क्रीडति ।
 शत्रूणामवधूय वीर्यमिषुभिर्भुङ्क्ते नरेन्द्रः श्रियं
 तदीर्यं कुरु शान्तये विनियतं वीर्यं हि सर्वर्द्धये ॥६८॥

इति सौन्दरनन्दे महाकाव्ये आर्यसत्यव्याख्यानो
 नाम षोडशः सर्गः ।

सप्तदशः सर्गः ।

अथैवमादेशिततत्त्वमार्गो नन्दस्तदा प्राप्तविमोक्षमार्गः ।
 सर्वेण भावेन गुरौ प्रणम्य क्लेशप्रहाणाय वनं जगाम ॥१॥
 तत्रावकाशं^१ मृदुनीलशय्यं ददर्श शान्तं तरुषण्डवन्तम् ।
 निःशब्दया निम्नगयोपगूढं वैदूर्यनीलोदकया वहन्त्या ॥२॥
 स पादयोस्तत्र विधाय शौचं शुचौ शिवे श्रीमति वृक्षमूले ।
 मोक्षाय बद्धा व्यवसायकक्षां पर्यङ्कमङ्गावहितं वबन्ध ॥३॥
 राजन्^२ समग्रं प्रणिधाय कायं काये स्मृतिं चाभिमुखीं विधाय ।
 सर्वेन्द्रियाणात्मनि सन्निधाय स तत्र योगं प्रयतः प्रपेदे ॥४॥
 ततः स तत्त्वं निखिलं चिकीर्षु मोक्षानुकूलांश्च विधींश्चिकीर्षन् ।
 ज्ञानेन लोकेन शमेन चैव चचार चेतः परिकर्मभूमौ ॥५॥
 संधाय धैर्यं प्रणिधाय वीर्यं^३ व्यपोह्य सक्तिं परिगृह्य शक्तिम् ।
 प्रशान्तचेता नियमस्थचेताः स्वस्थस्ततो^४ द्विषयेष्वनास्थः ॥६॥
 आतप्तबुद्धेः प्रहितात्मनोऽपि स्वभ्यस्तभावादय कामसंज्ञा ।
 पर्याकुलं तस्य मनश्चकार प्रावृट्सु विद्युज्जलमागतेव ॥७॥
 स पर्यवस्थानमवेत्य सद्यश्चिन्तेप तां धर्मविधात-कर्त्रीम् ।
 प्रियामपि क्रोधपरौतचेता नारीमिवोदृत्तगुणं मनस्वी ॥८॥
 आरब्धवीर्यस्य मनः शमाय भूयस्तु तस्याकुशलो वितर्कः ।
 व्याधिप्रणाशाय निविष्ट^५ बुद्धेरुपद्रवो घोर इवाजगाम ॥९॥

१ P. M. तत्रावभासं ।

२ P. M. राज्यं ।

३ P. M. धैर्यं ।

४ P. M. निरस्य० ।

स तद्विधाताय निमित्तमन्यद्योगानुकूलं कुशलं प्रपेदे ।

आर्त्तायनं क्षीणबलो बलस्थं निरस्यमानो बलिनारिणिव ॥१०॥

पुरं विधायानुविधाय दण्डं मित्राणि संगृह्य रिपून् विगृह्य ।

राजा यथाप्नोति हि गामपूर्वां नीतिं मुमुक्षोरपि सैव योगे ॥११॥

विमोक्षकामस्य हि योगिनोपि मनः पुरं ज्ञानविधिश्च दण्डः ।

गुणाश्च मित्राण्यरयश्च दोषा भूमिर्विमुक्तिर्यतते यदर्थम् ॥१२॥

स दुःखजालान्महतो मुमुक्षुर्विमोक्षमार्गाधिगमे विविचुः ।

पन्थानमार्थं परमं दिदृचुः शमं ययौ किञ्चिदुपात्तचक्षुः^१ ॥१३॥

यः स्थान्निकेतस्तमसोऽनिकेतः श्रुत्वापि तत्त्वं स भवेत्प्रमत्तः ।

यस्मात्तु^२ मोक्षाय स पात्रभूतः तस्मान्ननः स्वात्मनि संजहार ॥१४॥

सम्भारतः प्रत्ययतः स्वभावादास्वादतो दोषविशेषतश्च ।

अथात्मवान् निःशरणात्मतश्च धर्मेषु चक्रे विधिवत् परीक्षाम् ॥१५॥

सरूपिणं कृत्स्नमरूपिणञ्च सारं दिदृचुर्विचिकाय कायम् ।

अथाशुचिं दुःखमनित्यमस्त्रं निरात्मकं चैव चिकाय कायम् ॥१६॥

अनित्यतस्तत्र हि शून्यतश्च निरात्मतो दुःखत एव चापि ।

मार्गप्रवेकेन स लौकिकेन क्लेशद्रुमं सञ्चलयाञ्चकार ॥१७॥

यस्मादभूत्वा भवतीह सर्व्वं भूत्वा च भूयो न भवत्यवश्यम् ।

सहेतुकञ्च चथिहेतुमच्च तस्मादनित्यं जगदित्यविन्दत् ॥१८॥

यतः प्रसूतस्य च कर्मयोगः प्रसज्यते बन्धविघातहेतुः ।

दुःखप्रतीकारविधौ सुखाख्यं ततो भवं दुःखमिति व्यपश्यत् ॥१९॥

यतश्च संस्कारगतं विविकं न कारकः कश्चन वेदको वा ।

सामर्थ्यतः सम्भवति प्रवृत्तिः शून्यं ततो लोकमिमं ददर्श ॥२०॥

यस्मान्निरीहं जगदस्वतन्त्रं नैश्वर्यमेकः^१ कुरुते क्रियासु ।

तत्तत् प्रतीत्य प्रभवन्ति भावा निरात्मकं तेन विवेद लोकम् ॥२१॥

ततः स वातं व्यजनादिवोष्णे काष्ठाश्रितं निर्मर्थनादिवाग्निम् ।

अन्तःक्षितिस्थं खननादिवाग्भो लोकोत्तरं वर्त्म दुरापमाप ॥२२॥

सज्ज्ञान-चाप-स्मृति-वर्म्म बद्धा विशुद्धशीलव्रतवाहनस्यः ।

क्लेशारिभिश्चित्तरणाजिरस्यैः साद्धं युयुत्सु विजयाय तस्थौ ॥२३॥

ततः स बोध्यङ्गशितान्तशस्त्रः सम्यक्प्रधानोत्तमवाहनस्यः ।

मार्गाङ्गमातङ्गवता बलेन शनैः शनैः क्लेशचमूं जगाहे ॥२४॥

स स्रुत्युपस्थानमयैः पृषत्कैः शत्रून् विपर्यासमयान् क्षणेन ।

दुःखस्य हेतुश्चतुरश्वतुर्भिः स्वैः स्वैः प्रचारायतनैर्ददार ॥२५॥

आर्यैर्बलैः पञ्चभिरेव पञ्च चेतःखिलान्यप्रतिमैर्बभञ्ज ।

मिथ्याङ्गनागांश्च तथाङ्गनागैर्विनिर्दुधावाष्टभिरेव सोऽष्टौ ॥२६॥

अथात्मदृष्टिं सकलां विधूय चतुर्षु सत्येष्वकथंकथः सन् ।

विशुद्धशीलव्रतदृष्टधर्मा धर्मस्य पूर्वां फलभूमिमाप ॥२७॥

स दर्शनादार्यचतुष्टयस्य क्लेशैकदेशस्य च विप्रयोगात् ।

प्रत्यात्मिकाच्चापि विशेषलाभात् प्रत्यक्षतो ज्ञानसुखस्य चैव ॥२८॥

दाढ्यात् प्रसादस्य धृतेः स्थिरत्वात् सत्येष्वममूढतया चतुर्षु ।

शीलस्य चाच्छिद्रतयोत्तमस्य निःसंशयो धर्माविधौ बभूव ॥२९॥

कुट्टिजालेन स विप्रयुक्तो लोकं तथाभूतमवेक्षमाणः ।

ज्ञानाश्रयं प्रीतिमुपाजगाम भूयः प्रसादञ्च गुरावियाय ॥ २० ॥

यो हि प्रवृत्तिन्नियतामवेति नैवान्यहेतोरिह नाप्यहेतोः ।

प्रतीत्य तत्तत्^१ समवेति तत्तत् स नैष्ठिकं पश्यति धर्ममार्थम् । ॥ २१ ॥

शान्तं शिवं निर्ज्वरसं विरागं निःश्रेयसं पश्यति यश्च धर्म ।

तस्योपदेष्टारमथार्थवर्थं संप्रेक्षते ब्रह्ममवाप्तचक्षुः ॥ २२ ॥

यथोपदेशेन शि[वि]न मुक्तो रोगादरोगो भिषजं कृतज्ञः ।

अनुस्मरन् पश्यति चित्तदृष्ट्या मैत्र्या च शास्त्रे ज्ञतया च तुष्टः ॥ २३ ॥

आर्य्येण मार्गेण तथैव मुक्तस्तथागतं तत्त्वविदार्य्यतत्त्वः ।

अनुस्मरन् पश्यति कायमाचौ मैत्र्या च सर्वज्ञतया च तुष्टः ॥ २४ ॥

स नाशकैर्दृष्टिगतैर्विमुक्तः पर्य्य[न्त]मालोक्य पुनर्भवस्य ।

वक्त्रे घृणाक्लेशविजृम्भितेषोर्मृत्योर्न तत्रासि न दुर्गतिभ्यः ॥ २५ ॥

त्वक्पायुमेदोरुधिरास्थिमांसकेशादिनाऽमेध्यगणेन पूर्णम् ।

ततः स कायं समवेक्षमाणः सारं विचिन्त्याण्वपि नोपलेभे ॥ २६ ॥

स कामरागप्रतिघौ स्थिरात्मा तेनैव योगेन तनू चकार ।

कृत्वा महोरस्कतनुस्तनू तौ प्रापद्वितीयं फलमार्थधर्म ॥ २७ ॥

स लोभचापं परिकल्पवाणं रागं महवैरिणमल्पशेषम् ।

कायस्वभावाधिगतैर्विभेद योगायुधास्त्ररशुभापृषत्कैः ॥ २८ ॥

द्वेषायुधं क्रोधविकीर्णवाणं व्यापादमन्तःप्रसवं सपत्नम् ।

मैत्रीपृषत्कैर्धृतिद्वणसंस्थैः क्षमाधनुर्ज्याविसृतैर्जघान ॥ २९ ॥

मूलान्यथ त्रौण्यशुभस्य वीरस्त्रिभिर्विमोचायतनैश्चकर्त्त ।

चंभूमुखस्थान् धृतकर्म्मकांस्त्रीनरीनिवारिस्त्रिभिरायसाग्रैः ॥ ४० ॥

स कामधातोः समतिक्रमाय पार्ष्णिग्रहांस्तानभिभूय शङ्कन् ।

योगादनागामिफलं प्रपद्य दारीव निर्वाणपुरस्य तस्थौ ॥ ४१ ॥

कामैर्विविक्तं मलिनैश्च धर्म्मैर्वितर्कवच्चापि विचारवच्च ।

विवेकजं प्रीतिसुखोपपन्नं ध्यानं ततः स प्रथमं प्रपेदे ॥ ४२ ॥

कामाग्निदेहेन स विप्रमुक्तो ह्लादं परं ध्यानसुखादवाप ।

सुखं विगाह्याश्विव घर्म्मखिन्नः प्राप्येव चार्थं विपुलं दरिद्रः ॥ ४३ ॥

तत्रापि तद्धर्म्मगतान् वितर्कान् गुणागुणे च प्रसृतान् विचारान् ।

बुद्ध्वा मनःक्षोभकरानशान्तांस्तद्विप्रयोगाय मतिञ्चकार ॥ ४४ ॥

क्षोभं प्रकुर्वन्ति यथोर्म्मयो हि धीरप्रसन्नाम्बुवहस्य सिन्धोः ।

एकाग्रभूतस्य तथोर्म्मिभूताश्चिन्ताम्भसः क्षोभकरा वितर्काः ॥ ४५ ॥

खिन्नस्य सुप्तस्य च निवृत्तस्य बाधां यथा संजनयन्ति शब्दाः ।

अध्यात्ममेकाग्रमुपागतस्य भवन्ति बाधाय तथा वितर्काः ॥ ४६ ॥

अथावितर्कं क्रमशोऽविचारमेकाग्रभावान्मनसः प्रसन्नम् ।

समाधिजं प्रीतिसुखं द्वितीयं ध्यानं तदाध्यात्मशिवं स दध्यौ ॥ ४७ ॥

तद्व्यानमागम्य च चित्तमौनं लेभे परां प्रीतिमलम्बपूर्वाम् ।

प्रीतौ तु तत्रापि स दोषदर्शी यथा वितर्केष्वभवत्तथैव ॥ ४८ ॥

प्रीतिः परा वस्तुनि यत्र यस्य विपर्ययात्तस्य हि तत्र दुःखम् ।

प्रीतेरतः^१ प्रेक्ष्य स तत्र दोषान् प्रीतिक्षये योगमुपाकरोह ॥ ४९ ॥

प्रीते विरागात् सुखमार्यजुष्टं कायेन विन्दन्नथ भंप्रजानन् ।
 उपेक्षकः स स्मृतिमान् व्यहारीत् ध्यानं तृतीयं प्रतिलभ्य धीरः ॥ ५० ॥
 यस्मात् परं तत्र सुखं सुखेभ्यस्ततः परं नास्ति सुखप्रवृत्तिः ।
 तस्माद् बभाषे शुभकृत्तभूमिं परापरज्ञः परमेति मैत्र्या ॥ ५१ ॥
 ध्यानेऽपि तत्राय ददर्श दोषं मेने परं शान्तिमनिञ्जमेव ।
 आभोगतोऽपीञ्जयति स्म तस्य चित्तं प्रवृत्तं सुखमित्यजस्रम् ॥ ५२ ॥
 यत्रेञ्जितं स्पन्दितमस्ति तत्र यत्रास्ति च स्पन्दितमस्ति दुःखम् ।
 यस्मादतस्तत्सुखमिञ्जकत्वात् प्रशान्तिकामा यतयस्यजन्ति ॥ ५३ ॥

अथ प्रहाणात् सुखदुःखयोश्च मनोविकारस्य च पूर्वमेव ।
 दध्यावुपेक्षास्मृतिमद्विशुद्धं ध्यानं तथाऽदुःखसुखं चतुर्थम् ॥ ५४ ॥
 यस्मात्तु तस्मिन् न सुखं न दुःखं ज्ञानं च तत्रास्ति तदर्थचारि ।
 तस्मादुपेक्षा स्मृतिपारिशुद्धि^१ निरुच्यते ध्यानविधौ चतुर्थं ॥ ५५ ॥

ध्यानं स निःश्रित्य ततश्चतुर्थमर्हत्त्वलाभाय मतिं चकार ।
 सत्त्वाय मित्रं बलवन्तमार्यं राजेव देशानजितान् जिगीषुः ॥ ५६ ॥
 चिच्छेद कातर्येन ततः स पञ्च प्रज्ञासिना भावनयेरितेन ।
 ऊर्द्धंगमान्युत्तमबन्धनानि संयोजनान्युत्तमबन्धनानि ॥ ५७ ॥
 बोध्यङ्गनागैरपि सप्तभिः स सप्तैव चित्तानुशयान् ममर्ह ।
 द्वीपानिवोपस्थितविप्रणाशान् कालो ग्रहैः सप्तभिरेव सप्त ॥ ५८ ॥
 अग्निद्रुमाज्याम्बुषु या हि वृत्तिः कबन्धवाय्वग्निदिवाकराणाम् ।
 दोषेषु तां वृत्तिमियाय नन्दो निर्व्वाणोत्पाटनदाहशोषैः ॥ ५९ ॥

इति त्रिवेगं त्रिद्वयं त्रिवीचमेकात्मसं पञ्चरयं द्विकूलम् ।

द्विग्राहमष्टाङ्गवता, ज्वेन दुःखार्णवं दस्तरमुत्तार ॥६०॥

अर्हत्वमासाद्य स सत्क्रियार्हो निरुत्सुको निष्प्रणयो निराशः ।

विभीर्विशुग्बीतमदो विरागः स एव धृत्यान्य दवावभासे ॥६१॥

भ्रातृश्च शास्त्रश्च तयानुशिष्या नन्दस्ततः स्नेन च विक्रमेण ।

प्रशान्तचेताः परिपूर्णकाम्यो वाणीमिमामात्मगतां जगाद ॥६२॥

नमोऽस्तु तस्मै सुगताय येन हितैषिणा मे करुणात्मकेन ।

बहूनि दुःखान्यपवर्त्तितानि सुखानि भूयांस्युपसंहृतानि ॥६३॥

अहं ह्यनार्य्येण शरीरजेन दुःखात्मके वर्त्तनि कृष्यमाणः ।

निवर्त्तितस्तद्वचनाङ्कुशेन दर्पान्वितो नाग इवाङ्कुशेन ॥६४॥

तस्याज्ञया कारुणिकस्य शास्त्रः हृदिस्थमुत्पाद्य हि रागशल्यम् ।

अद्यैव तावत् सुमहत्सुखं मे सर्व्वचये किं वत निर्वृत्तस्य ॥६५॥

निर्व्वीर्य्य कामाग्निमहं हि दीप्तं धृत्यम्बुना पावकमम्बुनेव ।

ह्लादं परं साम्प्रतमागतोऽस्मि शीतं द्रुदं घर्म्म इवावतीर्णः ॥६६॥

न मे प्रियं किञ्चन नाप्रियं मे न मेऽनुरोधोऽस्ति कुतो विरोधः ।

तयोरभावात्सुखितोऽस्मि सद्यो हिमातपाभ्यामिव विप्रमुक्तः ॥६७॥

महाभयात् क्षेममिवोपलभ्य महावरोधादिव विप्रमोक्षम् ।

महार्णवात् पारमिवास्रवः सन् भौमान्धकारादिव च प्रकाशम् ॥६८॥

रोगादिवारोग्यमसञ्चरूपादृणादिवानृणमनन्तसंख्यात् ।

द्विषत्सकाशादिव चापयानं दुर्भिक्षयोगाच्च यथा सुभिक्षम् ॥६९॥

तद्वत् परां शान्तिमुपागतोऽहं यस्यानुभावेन विनायकस्य ।

करोमि भूयः पुनरुक्तमस्मै नमो नमोऽर्हाय तथागताय ॥७०॥

येनाहं गिरिमुपनीय रुक्मशृङ्गं
 स्वर्गञ्च स्रवगवधूनिदर्शनेन ।
 कामात्मा त्रिदिवचरौभिरङ्गनाभि-
 निष्कृष्टो युवतिमये कलौ निमग्नः ॥ ७१
 तस्माच्च व्यसनपरादनर्थपङ्काद्
 उत्थाय क्रमशिशिलः करीव पङ्कात् ।
 ग्रान्तेऽस्मिन् विरजसि विज्वरे विशोके
 सद्गुर्ध्वं वितमसि नैष्ठिके विमुक्तः ॥ ७२ ॥
 तं वन्दे परमनुकंपकं महर्षिं
 मूर्द्धाहं प्रकृतिगुणज्ञमाश्रयज्ञम् ।
 संवृद्धं दशबलिनं भिषक्प्रधानं
 चातारं पुनरपि चास्मि सन्नतस्तम् ॥ ७३ ॥

आर्याश्वघोषकृतौ महाकाव्ये सौन्दरनन्दे
 अमृताधिगमो नाम सप्तदशः सर्गः ।

अष्टादशः सर्गः ।

अथ द्विजो बाल इवाप्तवेदः क्षिप्रं वणिक् प्राप्त इवाप्तलाभः ।

जित्वा च राजन्य इवारिसैन्यं नन्दः कृतार्थो गुरुमभ्यगच्छत् ॥१॥

द्रष्टुं मुखं ज्ञानसमाधि^१काले गुरुर्हि शिष्यस्य गुरोश्च शिष्यः ।

परिश्रमस्ते [स]फलो मयीति यतो दिदृक्षास्य मुनौ बभूव ॥२॥

यतो हि येनाधिगतो विशेषस्तस्योत्तमां सोऽर्हति कर्तुमीदृशाम् ।

आर्यः सरागोपि कृतज्ञभावात् प्रक्षीणमानः किमु वीतरागः ॥३॥

यस्याथ कामप्रभवा हि भक्तिः स्वतोऽस्य^२ सा तिष्ठति रुढमूला ।

धर्मान्वयो यस्य तु भक्तिरागस्तस्य प्रसादो हृदयावगाढः ॥४॥

काषायवासाः कनकावदातस्ततः स मूर्द्धा गुरवे प्रणेमे ।

वातेरितः पल्लवताम्ररागः पुष्पोज्ज्वलश्रीरिव कर्णिकारः ॥५॥

अथात्मनः शिष्यगुणस्य चैव महामुनेः शास्त्रगुणस्य चैव ।

सन्दर्शनार्थं स न मानहेतोस्त्वां कार्यसिद्धिं कथयाम्बभूव ॥६॥

यो दृष्टिशल्यो हृदयावगाढः प्रभो मृगं मामतुदत्सुतौक्ष्णः ।

त्वदाक्यसंदंशमुखेन मे स समुद्धृतः शल्यहृतेव शल्यः ॥७॥

कथं कथीभावगतोऽस्मि येन किन्नः स निःसंशय संशयो मे ।

त्वच्छासनात् सत्यथमागतोऽस्मि सुदेशिकस्येव पथि प्रनष्टः ॥८॥

यत्पीतमास्वादवशेन्द्रियेण दर्पेण कन्दर्पविषं मयासीत् ।

तन्मे हतं त्वद्वचनागदेन विषं विनाश्रीव महागदेन ॥९॥

क्षयं गतं जन्म निरस्तजन्म सद्गुरुचर्यामुषितोऽस्मि सम्यक् ।

१ P. M. समाप्त ।

२ P. M. सुतस्य P. L. M. lacuna T.

कृत्स्नं कृतं मे कृतकार्यं कार्यं लोके प्रभूतोऽस्मि न लोकधर्मा ॥१०॥
 मैत्रीस्तनीं व्यञ्जनचारुसाक्षां सद्गुणदुग्धां प्रतिभानशृङ्गाम् ।
 तवास्मि गां साधु निपीय तप्तस्तृषेव गामुत्तमवत्सवर्णः ॥११॥
 यत्पश्यतश्चाधिगमो मयायं तन्मे समासेन मुने निबोध ।
 सर्वज्ञ कामं विदितं तवैतत् स्वनूपचारं प्रविवचुरस्मि ॥१२॥
 अन्येऽपि सन्तो विमुमुक्षवो हि श्रुत्वा विमोक्षाय नयं परस्य ।
 मुक्तस्य रोगादिव रोगवन्तस्तेनैव मार्गेण सुखं घटन्ते ॥१३॥

द्रव्यादिकान् जन्मनि वेद्मि धातून् नात्मानमुर्थादिषु तेषु
 किञ्चित् ।

यस्मादतस्तेषु न मेऽस्ति शक्तिर्वहिश्च कायेन समा मतिर्मै ॥१४॥
 स्कन्धांश्च रूपप्रभृतीन् दशाङ्गान् पश्यामि यस्माच्चपलानसारान् ।
 अनात्मकांश्चैव वधात्मकांश्च तस्माद्विमुक्तोऽस्यशिवेभ्य एभ्यः ॥१५॥
 यस्माच्च पश्याम्यदयश्च सत्तां^१ सर्वास्ववस्थास्वहमिन्द्रियाणाम् ।
 तस्मादनित्येषु निरात्मकेषु दुःखेषु मे तेष्वपि नास्ति सङ्गः ॥१६॥
 यतश्च लोकं समजन्मनिष्ठं पश्यामि निःसारमसच्च सर्वम् ।
 अतो धिया मे मनसा विवद्धमस्मीति मे नेञ्जितमस्ति येन ॥१७॥
 चतुर्विधे नैकविधप्रसङ्गे यतोऽहमाहारविधावसक्तः^२ ।
 अमूर्च्छितश्चाग्रथितश्च तत्र त्रिभ्यो विमुक्तोऽस्मि ततो भवेभ्यः ॥१८॥
 अनिःश्रितश्चाप्रतिबद्धचित्तो दृष्टश्रुतादौ व्यवहारधर्मा ।
 यस्मात् समात्मानुगतश्च तत्र तस्माद्विसंयोगगतोऽस्मि मुक्तः ॥१९॥

१ P. L. M. omits सत्तां P. M. सत्तां T.

२ P. M. °विचारशक्तः ।

इत्येवमुक्त्वा गुरुवाङ्मन्यात् सर्वेण कायेन स गां निपन्नः ।
 प्रवेरितो लोहितचन्द्रनाक्तो हैमो महास्तम्भ^१ इवावभासे ॥ २० ॥
 ततः प्रमादात् प्रसृतस्य पूर्वं श्रुत्वा धृतिं व्याकरणञ्च तस्य ।
 धर्मान्वयं चानुगतं प्रमादं मेघस्वरस्तं मुनिरावभाषे ॥ २१ ॥
 उत्तिष्ठ धर्मे स्थित शिष्यजुष्टे किं पादयोर्म पतितोऽसि मूर्द्धा ।
 अभ्यर्चनं मे न तथा प्रणामो धर्मे यथैषा प्रतिपत्तिरेव ॥ २२ ॥
 अद्यापि सुप्रव्रजितो जितात्मनैश्वर्यमप्यात्मनि येन लब्धम् ।
 जितात्मनः प्रव्रजनं हि साधु चलात्मनो न त्वजितेन्द्रियस्य ॥ २३ ॥
 अद्यापि शौचेन परेण युक्तो वाक्कायचेतांसि शुचौनि यत्ते ।
 अतः पुनश्चाप्रयतामभौम्यां यत् सौम्य नो वेत्स्यसि गर्भग्रय्याम् ॥ २४ ॥
 अद्यार्थवृत्त श्रुतवच्छ्रुतं तच्छ्रुतानुरूपं प्रतिपद्य धर्मम् ।
 कृतश्रुतो विप्रतिपद्यमानो निन्द्यो हि निर्वीर्य्य इवात्तशस्त्रः ॥ २५ ॥
 अहो धृतिस्ते विषयात्मकस्य यत्त्वं मतिं मोक्षविधावकार्षीः ।
 यास्यामि निष्ठामिति बालिशो हि जन्मक्षयात् त्रासमिहाभ्युपैति ॥ २६ ॥
 १ दिष्ट्या दुरापः क्षणसन्निपातो नायं कृतो मोहवशेन मोघः ।
 उदेति दुःखेन गतो ह्यधस्तात् कूर्मं युगच्छिद्र इवार्णवस्थः ॥ २७ ॥
 निर्जित्य मारं युधि दुर्निवारमद्यापि लोके रणशा[स्त्र]शूरः ।
 शूरोऽप्यशूरः स हि वेदितव्यो दोषैरमिचैरिव हन्यते यः ॥ २८ ॥
 निर्वाप्य रागाग्निमुदीर्णमद्य दिष्ट्या सुखं स्वप्स्यसि वीतदाहः ।
 दुःखं हि शेते शयनेऽप्युदारे क्लेशाग्निना चेतसि दह्यमानः ॥ २९ ॥

१ P. M. ०शुम्भः ।

२ P. M. has अतोवियामे before verse 27.

अभ्युच्छितो द्रव्यमदेन पूर्वमद्यासि तृष्णोपरमात् समृद्धः ।

यावत् सतर्षः पुरुषो हि लोके तावत्समृद्धोऽपि सदा दरिद्रः ॥ ३० ॥

अद्योपदेष्टुं तव युक्तरूपं शुद्धोदनो मे नृपतिः पितेति ।

भ्रष्टस्य धर्मात् पितृभिर्निपातादज्ञाघनीयो हि कुलोपदेशः । ३१ ॥

दिश्यामि शान्तिं परमामुपेतो निस्तीर्णकान्तार इवाप्तसारः ।

सर्वो हि संसारगतो भयार्तो यथैव कान्तारगतस्तथैव । ३२ ॥

आरण्यकं भैक्षचरं विनीतं द्रक्ष्यामि नन्दं निमृशतं कदेति ।

आसीत् पुरस्तात् त्वयि मे दिदृक्षा तथासि दिश्या मम दर्शनैयः ॥ ३३ ॥

भवत्यरूपोपि हि दर्शनैयस्त्वलंकृतः श्रेष्ठतमैर्गुणैः स्वैः ।

दोषैः परीतो मलिनीकरैस्तु सुदर्शनैयोऽपि विरूप एव ॥ ३४ ॥

अद्य प्रकृष्टा तव बुद्धिमत्ता कृतं यथा ते कृतमात्मकार्यम् ।

अतोन्नतस्यापि हि नास्ति बुद्धिर्नोत्पद्यते श्रेयसि यस्य बुद्धिः ॥ ३५ ॥

उन्मीलितस्यापि जनस्य मध्ये निमीलितस्यापि तथैव चक्षुः ।

प्रज्ञामयं यस्य हि नास्ति चक्षुश्चक्षुर्न तस्यास्ति सचक्षुषोपि ॥ ३६ ॥

दुःखप्रतीकारनिमित्तमार्तः कृष्यादिभिः खेदमुपैति लोकः ।

अजस्रमागच्छति तच्च भूयो ज्ञानेन यस्याद्य कृतस्त्वयान्तः ॥ ३७ ॥

दुःखं न मे स्यात् सुखमेव मे स्यादिति प्रवृत्तः सततं हि लोकः ।

न वेत्ति तच्चैव तथा यथा स्यात् प्राप्तं त्वयाद्यासुलभं यथावत् ॥ ३८ ॥

इत्येवमादि स्थिरबुद्धिचित्तस्तथागतेनाभिहितो हिताय ।

स्तवेषु निन्दासु च निर्व्यपेक्षः कृताञ्जलिर्वाक्यमुवाच नन्दः ॥ ३९ ॥

अहो विशेषेण विशेषदर्शिंस्त्वयानुकम्पा मयि दर्शितेयम् ।

यत्कामपङ्के भगवन्निमग्नस्त्व[ग]तोऽस्मि संसारभयादकामः ॥ ४० ॥

भ्रात्रा तया श्रेयसि दैशिकेन पित्रा फलस्थेन तथैव मात्रा ।
 हतोऽभविष्यं यदि न व्यमोक्ष्यं सार्थात् परिभ्रष्ट इवाकृतार्थः ॥४१॥
 शान्तस्य तुष्टस्य सुखो विवेको विज्ञाततत्त्वस्य परौचकस्य ।
 प्रहीणमानस्य च निर्मदस्य सुखं विरागत्वमसक्तबुद्धेः ॥४२॥
 अ[थो] हि तत्त्वं परिगम्य सम्यग्निर्धूय दोषानधिगम्य शान्तिम् ।
 खं नाश्रमं सम्यगतिं चिन्तयामि न तं जनं नाप्सरसो न देवान् ॥४३॥
 इदं हि भुक्त्वा शुचिं शामिकं सुखं न मे मनः काञ्चति कामजं सुखम् ।
 महार्हमप्यन्नमदैवताहृतं दिवौकसो भुक्तवतः सुधामिव ॥४४॥
 अहोऽन्धविज्ञाननिमोलितं जगत् पटान्तरे पश्यति नोत्तमं सुखम् ।
 स्वाधीनमध्यात्मसुखं व्यपास्य हि श्रमं तथा कामसुखार्थमृच्छति ॥४५॥
 यथा हि रत्नाकरमेत्य दुर्मतिर्विहाय रत्नान्यसतो मणीन् हरेत् ।
 अपास्य सम्बोधिसुखं तथोत्तमं श्रमं ब्रजेत् कामसुखोपलभ्यते ॥४६॥
 अहो हि सत्त्वेष्वतिमैत्रचेतसस्तथागतस्यानुजिघृक्षुता परा ।
 अपास्य यज्ज्ञानसुखं मुने परं परस्य दुःखोपरमाय खिद्यसे ॥४७॥
 मया नु शक्तं प्रतिकर्तुमद्य किं गुरौ हितैषिण्यनुकम्पके त्वयि ।
 समुद्धृतो येन भवार्णवाद्दहं महार्णवाच्चूर्णितनौरिवोर्म्मभिः ॥४८॥
 ततो मुनिस्तस्य निगम्य हेतुमत् प्रहीणसर्वास्वसूचकं वचः ।
 इदं वभाषे वदतामनुत्तमो यदर्हति श्रीघन एव भाषितुम् ॥४९॥
 इदं कृतार्थः परमार्थवित् कृती त्वमेव धीमन्नभिधातुमर्हसि ।
 अतीत्य कान्तारमवाप्तमाधनः सुदेशिकस्यैव कृतं महावणिक् ॥५०॥
 अवैति बुद्धं नरदम्य^१सारथिं कृती यथार्हन्नुपशान्तमानसम् ।

न दृष्टसत्योपि तथाच बुध्यते पृथग्जनः किं वत बुद्धिमानपि ॥५१॥

रजस्तमोभ्यां परिमुक्तचेतसस्तवैव वेद्यं सदृशी कृतज्ञता ।

रजःप्रकर्षेण जगत्यवस्थिते कृतज्ञभावो हि कृतज्ञ दुर्लभः ॥५२॥

सधर्म्म धर्म्मान्वयतो यतश्च ते मयि प्रसादोऽधिगमेन कौशलम् ।

अतोऽस्ति भूयस्त्वयि मे विवर्चितं नतो हि भक्तेष्वभियोगमर्हसि ॥५३॥

अवाप्तकार्योसि परां गतिं गतो न तेऽस्ति किञ्चित्करणीय-
मण्वपि ।

अतःपरं सौम्य चरानुकम्पया विमोक्षयन् कच्छ्रगतान् परानपि । ५४॥

दुहार्थमेवारभते नरोऽधमो विमध्यमस्त्वभयलौकिकीं क्रियाम् ।

क्रियाममुत्रैव फलाय मध्यमा विशिष्टधर्म्मा पुनरप्रवृत्तये ॥५५॥

दुहोत्तमेभ्योपि मतः सुभूमो य उत्तमं धर्ममवाप्य नैष्ठिकम् ।

अचिन्तयित्वा सुगतं परिश्रमं श्रमं परेभ्योऽप्युपदेष्टुमिच्छति ॥५६॥

विहाय तस्मादिह कार्य्यमात्मनः कुरु स्थिरात्मान् परकार्य्यमप्यथो ।

भ्रमस्तु सत्त्वेषु तमोवृतात्मसु श्रुतप्रदीपो निशि धार्य्यतामयम् ॥५७॥

ब्रवीतु तावत्पुरि विस्मितो जनः त्वयि स्थिते कुर्वति धर्मदेशनाः ।

अहोवताश्चर्य्यमिदं विमुक्तये करोति रागी यदयं कथामिति ॥५८॥

ध्रुवं हि संश्रुत्य तव स्थिरं [म]नो

निवृत्तनानाविषयैर्मनोरथैः ।

वधुर्गृहे सापि तवानुकुर्वती

करिष्यते स्त्रीषु विरागिणीः कथाः ॥५९॥

त्वयि परमधृतौ निविष्टतत्त्वे

भवनगता न हि रंस्यते ध्रुवं सा ।

मनसि शमदमात्मके विविक्ते

मतिरिवकामसुखैः परीक्षकस्य ॥६०॥

द्वत्यर्हतः परमकारुणिकस्य शास्तुः

मूर्द्ध्ना वचश्च चरणौ च समं गृह्णीत्वा ।

स्वस्थः प्रशान्तहृदयो विनिवृत्तकार्यः

पार्श्वान्मुनेः प्रतिययौ विमदः करीव ॥६१॥

भिन्नार्थं समये विवेकं च पुरीं दृष्टीर्जनस्याक्षिपन्

लाभालाभसुखासुखादिषु समः स्वस्थेन्द्रियो निस्पृहः ।

निर्मादाय चकार तत्र च कथां काले जनायार्थिने

नैवोन्मार्गगतान् [जनान्] परिभवन्नात्मानमुत्कर्षयन्^१ ॥६२॥

सौन्दरनन्दे महाकाव्ये आज्ञाव्याकरणं

नामाष्टादशमः सर्गः ॥

इत्येषा व्युपगान्तये न रतये मोक्षार्थगर्भाकृतिः
 श्रोतॄणां ग्रहणार्थमन्यमनसां काव्योपचारात्कृता ।
 यन्मोक्षाकृतमन्यद्त्र हि मया तत्काव्यधर्मात् कृतम्
 पातुं तिक्तमिवौषधं मधुयुतं हृद्यं कथं स्यादिति ॥६३॥
 प्रायेणालोक्य लोकं विषयरतिपरं मोक्षात् प्रतिहतं
 काव्यव्याजेन तत्त्वं कथितमिह मया मोक्षपरमिति ।
 तद्बुद्ध्या ग्रामिकं यत् तदवहितमितो ग्राह्यं न ललितम्
 पांशुभ्यो धातुजेभ्यो नियतमुपकरणं चामौकरमिति ॥६४॥

आर्य्यसुवर्णाक्षीपुत्रस्य साकेतकस्य^१ भिक्षो-^२
 राचार्य्य-भदन्ताश्वघोषस्य महाकवेर्महावादिनः कृतिरियम् ॥

APPENDIX.

NOTES ON THE READINGS OF THE TEXT.

I. 2. सुप्रियाय is not classical Sanskrit. P.L.M. lacuna.

I. 3. अधोक्त is wrong in grammar, so it has been changed into अधुक्त. P.L.M. lacuna.

I. 7. P.L.M. lacuna. स्फेकटेः in P.M. The modern Nepalese scribes change very frequently वृ into स्त and स्त into वृ. So it has been changed into शेकतेः.

P.M. केशराक्षपाण्डुभिः. The reading of P.L.M. केशराक्षरपाण्डुभिः, which has been adopted.

I. 25. P.M. मनिरुद्धं कुमारस्य. P.L.M. the lower parts of सु, नि and रु are gone. But there is sufficient indication to show that the subscript च in सु was there. र्व is almost entire with an anusvāra at the top. But as the anusvāra cannot be construed, it has been changed into visarga.

I. 28. तेषां वृद्धिचिकीर्षया. P.M. has तेषां वृ प्रिय चिकीर्षया. P.L.M. has a long lacuna. But the anusvāra in तेषां is clearly visible. वृ is altogether gone. And after that, the upper part of द्वि, that is दि, is visible. There is room only for two letters after तेषां. So I have made it वृद्धिचिकीर्षया. The word वृद्धि in the sense of prosperity is well known in the Hindu ritualistic works, as in the term वृद्धिआहु. It is also used in the same sense in this work (I. 39 and 44).

I. 33. निर्मिस्मीधं. P.L.M. lacuna. P.M. निर्मिस्ताधं which has been changed into the correct grammatical form of निर्मिस्मीधं.

I. 44. P.M. has विद्वत्सु पथ्यत्सु कर्मसु . In P.L.M. the upper parts of the letters from वि to क are corroded. There is the subscript त, subscript यु, and the lower curve of प or ष or य, then the lower part of subscript ष, and then the lower part of the subscript सु. From this I have made तस्युषच्छट्सु कर्मसु or तस्युषः षट्सु कर्मसु ।

I. 46. P.M. has evidently पैत्रे. P.L.M. has the upper portions above the mātṛā corroded. The subscript below त is also corroded. The first letter ष has a long nose, from which it may be either यत्र or यत्. I prefer the reading of P.M., because P.L.M. is so indistinct.

I. 58. P.M. has आलानां बाहुशालिनाम् P.L.M. आलानां बाहुशान्दिनां. Both the readings are obscure. But as the word आलानं is well known and gives a clear meaning, I have ventured to change the first word into आलानं .

I. Col. P.L.M. invariably calls the work सौन्दरनन्द, but P.M. सौन्दरानन्द. I have preferred the reading of P.L.M. as more ancient.

II. 13. Very corrupt. P.M. has नद्यवाच्याच्युतः सत्यान्मुहूर्त्तमपि जीवितं. P.L.M. has नद्य distinct. The lower parts of the next two letters are, to a certain extent, visible. These may be the lower part of क and the lower part of क्ष. The next two letters are absolutely gone. Then faint traces of सत्या. Then the lower part of न्यु. The whole of हूर्त्त. The greater part of the lower section मपि जावत. I suggest नद्यकाङ्क्षीच्युतः सत्यान्मुहूर्त्तमपि जीवितं as in the text.

II. 18. P.L.M. complete lacuna. P.M. has खल्वमर्थवत् which gives no meaning. I suggest स स्वमर्थवत्. (He gave wealth to good purpose.)

II. 30. P.L.M. मपग्रथत्. P.M. अवतपत् which has been neglected.

II. 31. Both MSS. read कालमस्य समूषवत्. I cannot make any meaning out of this with grammatical consistency. I suggest कालं स स्वमसूषवत् (that is, he made time produce wealth).

II. 41. P.L.M. तेनाधिरपि. P.M. तेनारपि. I have suggested तेनारिरपि.

II. 53. According to classical Sanskrit वर्ष is masculine as a word formed by the suffix अल्, and so in the body of the book I restored a visarga. But I find that Aśvaghoṣa often uses an अलन्त word in neuter, both in this poem and Buddhacarita. And so in the errata I have corrected the restoration into anusvāra instead of visarga. In P.L.M. I find a slight trace of anusvāra too.

III. 3. P.M. has तथेन्द्रकं which is evidently wrong as this teacher is known in Buddhist traditions as दद्रकः रामपुत्रः or उद्रक. P.L.M. has तथोर्द्वकः. But the scribe of this MS. is in the habit of adding a superscript र whenever there is a subscript र.

III. 4. P.M. has हन्तसागमम् । निश्चयमनवगतः in which हन्त is absolutely unmeaning, as there is no necessity for खेद here. I have accepted the reading of P.L.M.

III. 18. P.M. has अपरिग्रहस्य. But the sixth case-ending cannot be construed. The P.L.M. has only the left-hand half of स, and there is a faint trace of the tip of the nose of the subscript स. So I have ventured to make it अपरिग्रहः सः

III. 20. P.M. वर्ण० P.L.M. has only the lower subscripts visible, the first subscript is ऊ and the second subscript ण. I take it to be तूर्ण.

III. 22. P.M. निश्चलमतिरसयिषु पुनर्न बहुधाभवत् पुनर्भूत-

येकधा. P.L.M. after a long lacuna has पु पुनर्नर्वहुधा० . I make it as in the text. असयिषु is ungrammatical, and so I make it शिशयिषुः After पुनः I drop न.

III. 28. Both P.L.M. and P.M. प्रसन० which destroys the metre. I make it प्रसन्न .

III. 34. P.M. वृ corrected into व; and दु P.L.M. मृदु . I have taken the corrected reading of P.M.

P.M. वृष इव P.L.M. वृष इव . The latter reading has been accepted.

IV. I. P.M. मनोब्रुवाये P.L.M. has the upper part of म and the superscript of औ, from which I make it मुनौ .

IV. 12. P.L.M. has a long lacuna. P.M. पइयांस . The letter resembling इ has been found several times in P.M. as an ornament. I have ventured to make it प्रियांस :

IV. 17. P.M. योक्ताभ्यां. P.L.M. has lower part of यो, lower part of त्र, lower part of त, and lower part of भ्यां. I take the right-hand vertical line of यो to be the vertical remain of left-hand f of त्रि . So the reading would be योत्रिताभ्यां. I suggest यन्त्रिताभ्यां. It may also be योक्तृकाभ्यां, as the word योक्तृक has been used in VI. 3. The त in P.L.M. is however distinct enough not to be क .

IV. 34. P.M. धर्मपीडां. P.L.M. धर्मयाचूलां. This shews that P.M. is a copy of a manuscript other than our P.L.M.

V. 31. P.L.M. सविद्यो. P.M. स वैद्यो. The latter has been preferred because he has medicine in his hand.

VI. 16. Both the MSS. read यद्विशिष्टा. मद्विशिष्टा would give a better meaning.

VII. 6. P.L.M. absolute lacuna. I have changed

प्रियं भूः in P.M. into प्रियङ्गु; and प्रियं सप्रसवावदातां in the same into प्रियङ्गुप्रसवावदातां. As the verse stands in P.M., it gives no meaning. प्रियङ्गु, a flowering tree, is a great favourite with Sanskrit poets. It is a delicate plant and well deserves the epithets प्रतनुं and भीतामिव निष्पतन्तौ.

VII. 9. P.M. पुष्पोक्षभरगा. In P.L.M. the whole line is a lacuna, with the exception of a cape-like projection containing the lower parts of रा and ला and the letters अ, पि and ना almost entire. Before रा there is a slight trace with a letter with an ākāra. It may be रा. So I take it to have been (पुष्पे) राराला. But as the letter रा with an ākāra interferes with metre, I have made it पुष्पेराराला, bending down with flowers.

In the same verse P.M. reads दन्तेः समुद्भूतैः. It is not difficult to change द्भ into द्भ for a scribe who transcribes an old Newari MS. into modern Newari. I am tempted to make it समुद्भूत, as the flowers of the Nāga or the Nāgakeśara tree look like a flowerpot made of ivory. Inside the flower it is yellow. Therefore the flowers of Nāgakeśara answers to the description दान्तैः समुद्भूतैरिव हेमगर्भैः.

VII. 11. P.M. reading is evidently the better one here. It shews also that it was copied from a MS. other than our P.L.M.

VIII. 14. P.L.M. तान्त्व and P.M. आश्रमर. I do not know which reading to prefer. Along with wooden and iron chain, one would be tempted to prefer a chain made of stone. But I have preferred the P.L.M. reading, as that MS. is, as a rule, a surer guide than the P.M.

VII. 26. P.L.M. long lacuna. P.M. यतो which gives no meaning. I have ventured to change it into रतो.

VII. 30. P.L.M. lacuna. P.M. वेश्ववर्था. This is वेश्ववर्था as वेश्ववर्धू is a word often met with in contemporary literature. In Buddhacarita it is used in this very connection. See 4. 16.

VII. 38. P.M. has नकाशशङ्कस्य. P.L.M. has न almost entire, and of the next letter the subscript त is entirely visible with a convex curve and an आकार. I take it to be नसा. I am justified by the fact that Budha's son was the grandson of the moon god as well as the explicit statement in Buddhacarita. See XIII. 12.

VII. 40. P.M. गङ्गाजलेनांग० P.L.M. गङ्गाजलेनङ्ग० which gives exactly the meaning wanted.

VIII. 5. P.L.M. long lacuna. P.M. रजस्तमसत्त्व. सत्त्व with a guru अ in स spoils the metre. I have changed it into रजस्तमःसतां. It saves the metre. But सत्त्व as a substitute for सत्त्व is unusual. There is something like a dot in the centre of the vertical line of र. But I am sure it cannot be read as द. It is a very doubtful passage.

VIII. 34. P.L.M. lacuna. P.M. कुराजा which spoils metre, sense and grammar. I have ventured to suggest सृजनाः which saves all the three.

VIII. 38. P.L.M. complete lacuna. P.M. वलिता वनितेव चञ्चला तदितरेष्टिवनावद्यते. The fourth pāda has a letter less, and as it stands, it gives no sense. I have changed it as in the text. वद्यते has been changed into विद्यते and a न has been placed before विद्यते to supply the shortage of letters wanted in the metre. ष्टि has been changed into भु and ना into ने. These suggested changes have at least one recommendation. It gives a good sense. In the third pāda I was almost tempted to change वलिता into वनिता. But P.M. is against it.

VIII. 40. P.M. सूतवत् which is nonsense. P.L.M. has the lower parts of the two letters before वत्. The subscript र in the second letter is distinctly visible with a faint trace of उकार, which has suggested शत्रु and the first letter has turned out to be the lower part of श.

VIII. 42. Of this verse P.L.M. has only न वहन्ति सौहृदं fully and distinctly visible. In P.M. this portion has been written in a very bad hand by one who knew no Sanskrit. The first half of the verse as it stands in P.M. runs thus :—प्रविशत्यपि हि स्त्रियश्चितामवधन्यपि मत्तृजीविताः । प्रविशति is certainly wrong as स्त्रियः, the subject, is in plural. So I read प्रविशन्ति. अवधन्ति is wrong. I have suggested अनुवधन्ति as a correct Sanskrit plural verbal form consistent with metre. मत्तृ has been changed into मुक्त.

VIII. 44. Covered by a long lacuna in P.L.M. P.M. has अपचं किलशो जित्सुता, which has been made शक्रजित्सुता ; and प्रमदानाच गतिं न विद्या which has been changed into प्रमदानामगतिर्न विद्यते.

VIII. 45. P.L.M. has अ गीतमः समवापुर्वनितोद्धतं रजः. A little before this we have subscript उ at the end of a vertical line with a concave curve faintly visible. This I take to be सु. After this letter, there is a vertical line representing the lower part of medial ह and the lower part of न. Then the lower part of र with a medial उ hanging from the middle of its vertical line ; and after that there is a subscript र. Next to this there is a subscript त. I have made the last two letters द्धान्त. Then there are three vertical strokes of मना. The whole would read रुद्धान्त मना. P.M. reads मुनिरखंतवाच गीतमः. One would be tempted to read मुनिरश्रान्तमनाश्च. But I could not accept this reading, as there is a

medial उ after र and the ākāra in श्रान्त would come down vertically to the foot of the line. But it is not so. In the P.L.M., the 'Ā' stroke in झा need not come down so low. It generally comes down from the mātrā to a little above the subscript भ.

VIII. 47. In P.L.M. अय is visible, the lowest parts of सूक्ष्म are traceable. Then after a short complete lacuna the lowest parts of श and य are visible. Before श, the very lowest part of a vertical stroke is traceable. In P.M. the reading is अय शुद्धममतीहयांश धृक्. But it is not justified by the traces in P.L.M. So I have made it सूक्ष्ममतिः प्रियाशया. In the next line I have changed व्रतं or व्रतं in P.M. into चरितं, thus saving the metre. Anyone having some experience of modern Newari manuscript, will, I believe, sympathize with me.

IX. 18. P.L.M. तुरंग० and P.M. तरंग०. Both readings are equally acceptable. But I have preferred तरङ्गराजस्य, as I know of a fight between Śrīkṛṣṇa and Samudra, but I know of no fight between a horse and Śrīkṛṣṇa.

IX. 22. P.M. ०द्विपानरान्. From which I made it ०द्विपान्नरान्. But P.L.M. has a better reading, द्विपानरीन्.

IX. 36 P.L.M. complete lacuna. P.M. ०शरीरे न वशोऽस्ति. I have made it शरीरं न वशोऽस्ति.

IX. 45. Both the MSS. have क्षमं. So I have kept it. But क्षयं would give a better meaning, specially when read with the next line.

X. 9. P.L.M. covered by a long lacuna. P.M. तापीकृताशो. This has been changed into पीतीकृताङ्गो. For, the lion covered with मनःशिला, etc., is compared to golden leaves.

X. 26. P.M. ०विराजनाजायते, from which I have made विराजन् प्रजायते. But on a closer inspection of P.L.M. it turns out to be विराजन् राजायते. Corrected in the erratum.

X. 56. Both P.L.M. and P.M. बोद्धेय. This is in the 7th case-ending which is ungrammatical. I think it is the 6th case-ending of बोद्धु, a great Sāṃkhya teacher of antiquity. His name is sometimes written as बोद्धुग.

X. 57. यामी in both MSS. But यामी is very unusual. I have changed it into यायी with future यिन्, having in view लब्धा in the next line, which is in future वृन्.

XI. 15. Both MSS. read रुक्ते. But as it cannot be construed, it has been changed into रुक्तां.

XI. 20. Both MSS. read तद्रजः. But in connection with औषध, रजः as in the text seems to me to be a better reading. In P.M. in the middle of the vertical line of र there is a dot which is not, however, a medial उ.

XI. 29. P.L.M. मध्येव and P.M. मभ्येव. Both are unmeaning. A slight alteration in P.L.M. would make it मध्येव which gives a better sense; as the honey-seeker in hilly tracts looks upwards for honey-combs, and thus fails to notice precipices.

XIII. 53. P.L.M. lacuna. P.M. संयोगः which destroys the metre. I have made it सङ्गः, which improves the metre as well as the sense.

XIII. 55. This is a peculiar metre. The first line contains 15 syllables, the odds being *guru* and the evens *laghu*. The second line contains 16 syllables with the odds *laghu* and the evens *guru*. The third corresponds to the first and the fourth to the

second. On this principle I had to add a क at the end of the second line. It was जिह्वैः in P.M. Both being *guru* I have added a क and made जिह्वैः. The fourth line in P.M. has only 14 syllables. I had to restore a द both for the sense and the metre and to change चिकित्सेत् into चिकित्सयेत् for the sake of the metre. P.L.M. complete lacuna.

XIII. 56. P.M. मास्मिन्नवेक्षणेऽपि which gives no sense. I have adopted the P.L.M. reading.

XIV. 47. P.M. क्षय्यते. P.L.M. has only the superscript ए of ते.

XV. 16. P.M. स्वमनोदुष्ट चेतसः. P.L.M. has in a projection in a long lacuna, only three letters, superscript स with anusvāra, म and नो. I have rendered it स्वं मनो दुष्टचेतसः

XV. 18. P.M. नति. Following the use of classical Sanskrit I have made it रति. But नति in the sense of परिणति is often used in Buddhist Sanskrit.

XV. 22. P.M. नत्वेककुशलं, which does not come in quite correctly at a place when अकुशलकर्म is the subject of teaching. I have changed it into नत्वेवाकुशलं.

XV. 26. P.M. मृदुतोर्गाः खनन्निव. I have changed ओकार in तो of मृदुतो, into ईकार.

XV. 50. P.M. लोके चित्रेषु मा कृथाः P.L.M. लोकचित्रेषु which gives better sense.

XVI. 6. Both MSS. अप्रतिवेधतः. But अप्रतिबोधतः would give a better meaning. The use of अवबुध्य and प्रतिबुध्य in the previous verse justifies my observation. But it is difficult to go against both the MSS.

XVI. 11. Both the manuscripts read शरीरयोनिः But I believe it to be the adjective of दुःखं. So I have made it neuter.

XVI. 14. Both the MSS. अवैहि which is wrong in classical Sanskrit.

XVI. 23. P.L.M. lacuna. P.M. अवैत्य which I have adopted in the text, though it is wrong in grammar.

XVI. 26. P.L.M. धर्म and P.M. धर्म. Both may be correct, as the author uses both the vaidika form of धर्मन् and the classical form of धर्म.

XVI. 27. Both MSS. व्याधयोः I have made it classical Sanskrit व्याधयो.

XVI. 41. P.L.M. अपि मार्गस्ये P.M. अभिमार्गस्ये. I prefer the reading of P.L.M., as a cumulative conjunction is necessary here.

XVI. 74. P.M. मूर्च्छति. P.L.M. the upper part of a न with रेफ and एकार, the top of a letter, then ति almost entire. I have, therefore, adopted the P.L.M. reading नैच्छति.

XVI. 76. In P.L.M. nearly the whole of the two pādas are a lacuna. P.M. कखे which gives no meaning. But कखे and कखे in P.M. handwriting are so near that I have made it कखे, which means पापे and which fits with the context.

XVI. 83. P.M. दन्तेऽपि दत्तं which gives no meaning. P.L.M. the upper part absolutely gone; the lower parts of the 2nd and the 5th letters are the same. So I have made it दन्तेऽपि दन्तं.

XVI. 87. Both the MSS. ०कृमिल० which spoils the metre. I have therefore made it ०क्रिमिल०.

XVI. 90. Both MSS. कफिणः which spoils the metre. I have made it कफिणः, as that appears to be the name (see Nep. Bud. Lit., p. 38). It is also justified by the name of a work entitled कफिणाभ्युदय discovered in Madras and Uḍḍiyā.

XVII. 43. Both MSS. कामाग्निदेहेन. But would not ०दाहेन be preferable?

XVIII. 31. P.M. शुद्धोदनोमनृपति. P.L.M. has a long lacuna here with a cape-like projection in which are distinctly visible नृपतिः पितेति. I change म into मे and read शुद्धोदनो मे नृपतिः पितेति.

XIII. 62. I have restored जनान् for the metre.

XIII. 63. मोघात् I have changed into मोक्षात् as scribes in Nepal for many centuries freely interchange ख, क्ष and घ.

ERRATA AND CORRIGENDA.

Page.	Line.	Incorrect.	Correct.
१	१४	०रसङ्कीर्णः	०रसङ्कीर्णः
१	N५	५	५ P.M.
३	३	तमाश्रमम्	तमाश्रमम्
७	१५	आपुः यशो०	आपुर्यशो०
१०	१०	नद्यकाङ्क्षीत्	नद्यकाङ्क्षीत्
१०	१६	नयैः भूमिं	नयैर्भूमिं
१२	८	अभ्युदसीषहत्	अभ्युदसीषहत्
१२	N१	द्वौ	द्वौ
१२	N३	अभ्युदसीवत्	अभ्युदसीवत्
१२	N४	सोभ्य	सोम्य
१३	१३	निक्रियाः	निक्रिया
१४	१३	पुष्पवर्ष[:]	पुष्पवर्ष[']
१५	६	प्राप्तः चन्द्रो	प्राप्तश्चन्द्रो
१७	५	०मराडम् उपशम०	०मराडमुपशम०
१८	१२	नृपतिः जनता	नृपतिर्जनता
१८	१६	०मधिगम्यमुनेः	०मधिगम्य मुनेः
२२	३	चक्रवाकः तथा	चक्रवाकस्तथा
२२	४	नाचिन्तयत् वैश्रमणं	नाचिन्तयद्वैश्रमणं
२२	१८	परम्परा०	परम्परा०
२३	४	भूषणं	भूषणं
२४	१	०मवेत्तमाणा	०मवेत्तमाणा
२४	३	सतमालपत्रम्	सतमालपत्रं
२४	३	ताम्राधरोष्ठम्	ताम्राधरोष्ठं
२४	४	रक्ताधिकाग्रम्	रक्ताधिकाग्रं
२४	४	पतितद्विरेफम्	पतितद्विरेफं
२४	५	०सात्तिभूतं	सात्तिभूतं

Page.	Line.	Incorrect.	Correct.
२४	१०	वे३म	वे३म
२४	११	निघणयश्च	निघणयश्च
२४	१३	काचित् अवासयच्च	काचिदवासयच्च
२५	७	कर्तुम्	कर्तुं
२५	१०	विबोधयेयम् च	विबोधयेयञ्च
२५	११	अथाप्यनानाशान०	अथाप्यनाशान०
२६	६	पुनः ललम्बे	पुनर्ललम्बे
२६	७	कृष्यमानः	कृष्यमाणः
२८	११	मृदुः()	मृदु(')
२८	११	तीव्र(')	तीव्र(:)
२८	१३	दृष्टुः तथा	दृष्टस्तथा
२८	१४	०बलाधिकस्य	०बलाधिकस्य
२८	N१	P.L.M. कालन्महार	Nothing.
२९	६	चैवेदं उवाच	चैवेदमुवाच
२९	२१	शोकः नियतं	शोको नियतं
३०	१२	स्तम्	स्तं
३१	१०	प्रसक्तिः यदि	प्रसक्तिर्यदि
३१	१५	लोष्टम्	लोष्टं
३१	१८	तुभ्यम्	तुभ्यं
३३	६	०क्षयात् अप्सरसां	०क्षयादप्सरसां
३३	१५	बलभी०	बलभी०
३५	३	स्वामिनम्	स्वामिनं
३५	१३	भर्तुः दीर्घं	भर्तुर्दीर्घं
३६	१२	अङ्गनाभिः चिन्ता०	अङ्गनाभिश्चिन्ता०
३७	१५	क इवास्ति	क इवास्ति
३८	१०	प्रियां२	प्रियां
३८	११	प्रियङ्गुं३	प्रियङ्गुं२
३८	१२	प्रियङ्गुप्रसवावदाताम्	प्रियङ्गुप्रसवावदाताम्३
३९	२	जहुः हृदयं	जहुर्हृदयं
४०	१७	०बुद्धयोः वैवस्वताग्रयोः	०बुद्धयोर्वैवस्वताग्रयोः

Page.	Line.	Incorrect.	Correct.
४१	७	वङ्गौ असितो	वङ्गावसितो
४१	१५	०मप्रतिमृद्यमानः	०मप्रतिमृद्यमाणः
४४	२	शिवेन	शिवेन
४५	११	०भयात् विनिःसृतः	भयाद्भिनिःसृतः
४५	१२	मृगः चपलो	मृगश्चपलो
४५	१९	जातवेदसा	जातवेदसा
४६	८	अविषक्तमतेः चलात्मनः	अविषक्तमतेश्चलात्मनो
४६	११	बालिशः	बालिशः
४६	२०	बालिशः	बालिशः
४६	N१	१	१ P. M.
४९	२०	चलचित्तमौलिः	चलचित्रमौलिः
५५	१०	०द्विपान्नरान्	०द्विपानरीन्
५७	N१	स्ति०	स्ति
५९	१४	क्षयम्	क्षयम्
६०	८	विमोक्षधर्मा	विमोक्षधर्मा
६२	१८	ऋतूणां	ऋतूनां
६२	N१	०पित्तो	०पित्तो०
६३	१२	प्रजायते	राजायते
६३	१७	वेदूर्यनीलैः नयनेः	वेदूर्यनीलैर्नयनेः
६३	१९	वल्लरीभिः मध्येषु	वल्लरीभिर्मध्येषु
६४	१७	चेष्टाः ततः	चेष्टास्ततः
६४	२०	जेह्नीयमानो	जेह्नीयमाणो
६५	१	उज्जिहीर्षुः भूयो	उज्जिहीर्षुर्भूयो
६५	२२	अद्यैव	अद्यैव
७८	९	अद्वाविशेषतः	अद्वा विशेषतः
७८	१९	संवर्द्धि०	संवर्द्ध०
८०	६	उपायाभ्याम्	उपायाभ्यां
८०	१९	त्वम्	त्वं
८५	७	०अरीणाम्	०अरीणां
८९	१०	वत्तं	चित्तं

Page.	Line.	Incorrect.	Correct.
९७	११	अन्वत्तम्	अन्वत्तं
१०४	१३	यथा स्वभावेन	यथास्वभावेन
१०५	१७	तथा	तदा
१०६	३	इवोऽपयुज्य	इवोपयुज्य
१०६	११	वाय्यात्मके	वाय्वात्मके
१०६	१४	धमन् न काले	धमन्नकाले
१११	६	वबन्ध	बबन्ध
११४	१८	योगाधुधास्त्र०	योगाधुधास्त्रै०
१२४	३८	वधुः	वधूः

PK
3791
A7S25
1910

Aśvaghosa
Saundaranandam kavyam

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

